

Julian Kuni

EGY
SZABADSÁGHARCOS
EMLÉKIRATAI

ÍRTA
KUNÉ GYULA
1848-49-es HONVÉDTISZT

ANGOLBÓL FORDÍTOTTA
BERAK PÁL

1913
CHICAGO
KIADJA A SZERZŐ

Chicagói Magyar Könyvnyomda
1223 S. Ashland Ave., Chicago.

K É P E K .

—o—

	Lapszám.
Kuné Gyula	1
Kossuth Lajos	6
Kiss Ernő	17
Kossuth imája	22
Budavár ostroma	26
Asbóth Sándor	34
Piskii csata	43
Bem tábornok	45
Ihász Dániel	47
Petőfi Sándor	48
Baróthy László	49
Kmetty tábornok	69
Toogra	70
Budapest látképe	148
Katonai passport	171
Páris térképe	174
A versaillesi és St. Cloudi kastélyok	181
Vilmos király, német császárrá kikiáltása	214

TARTALOM JEGYZÉK.

—o—

I. RÉSZ.

	Lapszám
A szerző	3
Ébredés	3
Kossuth Lajos	6
Kossuth, mint lapszerkesztő	9
Kossuth, mint reformátor.....	12
Kossuth Bécsben	14
Az ígéret megszegése	16
Kossuth 200,000 katonát kér	17
Kossuth mint fáradhatatlan munkás	19
Kossuth egy sereggel Bécs előtt.....	20
Kossuth imája a kápolnai csata után.....	22
A függetlenség kihirdetése	23
Az orosz betörés	25
Budavár ostroma	26
Emlékezés	27
Martyrok	28
Kossuth búcsúja.....	29
Kossuth szabadon bocsájtása	31
Bizonyítványaim Kossuthtól	33
Kossuth beszédei	34
Kossuth a száműzöttekhez	35

II. RÉSZ.

Bem tábornok	37
A piskii csata	39
Bem lángelméje	49
Shumla	51

V

	Lapszám.
Egy beduin főnök ajándéka	54
Megérkezés Aleppóba	56
Az aleppói vérfürdő	58
Bem halála.....	59
Kivonatok Bem sírkő feliratából	60
Utazás a syriai pusztaságon	62
Megérkezés Damaskusba	65
Damaskus	67

III. RÉSZ

Alexandria, Egyptom	73
Megérkezés Angliába	75
London	75
Utazás Amerikába	77
Kossuth a száműzöttek gondviselője	78
Hartford, Conn., munka egy órágyárban	80
Utazás nyugatra	82
Megérkezés Chicagóba	83
Kosztá Márton	85
A chicagói történelmi társulat	87
Jonathan Young Scammon	88
Wm. B. Ogden.....	91
Az én politikai életem	94
A decaturi conventió	95
Elnökválasztás 1860-ik évben	97
Érdekes beszélgetés Lincoln Abrahámmal	99

III. RÉSZ.

Lincoln Ábrahám megválasztása	103
Sumter erőd ostroma	106
Az 1861 év tavasza	107
Egy ezred alakítása	109
Első utasítás a harctérre.....	114
Tisztikar választás ezredünkben.....	115
Missouri folyón át	116
U. S. Grant ezredes	118

VI
V. RÉSZ.

Lapszám.

A 24-ik Illinois gyalogezred Mexicóban	119
Leonard Swett és Grant tábornok	121
John C. Fremont tábornok és fényes törzskara ..	123
Jessie Benton Fremont	125
Egy lovas tüzérség toborzása	126
Lovaglás Grant tábornok társaságában	127
Személyes ügyek megvilágítása	128

VI. RÉSZ.

Első belépés a kereskedelmi csarnokba	139
Az újságírói pálya küszöbén	139
A honvágý ébredése	142
Első látogatás húsz év múltán	143
Találkozás művészekkel	146
Koronkenti látogatás Budapesten	148
A csata színhelyén	150
Utazás Belgiumon át	151
Sedán	154

VII. RÉSZ.

Francia-poroszháború	15
9	
Sedántól — Meauxig	165
Megérkezés Lagniba	167
Séta Ferrieresbe	169
Egy ló vásárlás	172
Páris ostroma	174
Indulás Versaillesbe	174
Megérkezés Versaillesbe	178
Egy lapszerkesztő letartóztatása	179
St. Cloudi látogatásom	181
Portyázó kirándulásom	185
Meudon	186
Első kirándulásom Bougivalba	189
Monte Christo	190
A király megérkezése Versaillesbe	191

VII

Lapszám.

A király szállása Versaillesben	192
A meudoni kastély pusztulása.....	193
A szökőkutak játéka	193
Találkozás Hans Blummal	194
Béke feltételek megbeszélése	195
Bougival bombázása	196
Találkozásom Bismarckkal	197
Sikertelen kirohanás	198
Egy estém Dr. Buschnál	201
Thiers Versaillesben	202

IV. RÉSZ.

Hamis hírek forgalomban	203
A pomerániai és tábornokaik	203
Súrlódás Versaillesben	204
Tél és hó	207
Utolsó körutam Páris körül.....	208
Montmorency és Enghien.....	209
A szállás keresés nehézségei.....	210
Egy fényes vacsora	211
Ducrot serege feloszlik.....	212
A német hadsereg egyenruhái.....	513
Vadászat franctirreurokire	213
A császári koronát felajánlják Vilmos királynak	213
Karácsony megünneplése	215
Ostromágyuk hadiállásban	216
Páris ágyúzása	216
Béke tárgyalások	217
Az ostrom befejezése	218
Társadalmi élet Versaillesben	218
Haditudosítók Páris ostrománál	219
Elmélkedések az ostrom felett	221
Egy felhívás Chicagóhoz	222
Utazás hazafelé	223
Visszatérés a harcterről	223
Hangverseny a tűzkárosultak javára	227
Július 4-ike ünneplése Bécsben.....	229
Végyszavak	230

AZ AMERIKAI MAGYAROKHOZ.

Nyolcvankét esztendő súlyával vállaimon s szívemben egy örökké sajtó fájdalommal, — dicsőségesen megindult szabadságharcunk eltiprása felett — immár 64 év óta eszem a száműzetésnek keserű kenyerét.

Nincs már sok időm hátra az életből. De ezt a rövid időt felhasználom arra, hogy idegenbe vándorolt magyar testvéreim számára leirjam élményeimet, melyeket két viharos emberöltőn át leéltem.

Nem történelmet írok, hanem életemnek emlékeit csupán, melyeket a népek tengerének küzdelmeiben gyűjtöttem, a mely küzdelemben magam is részt vettem.

Évtizedek óta élek Amerikában, mely idő alatt a világ ezen leghatalmasabb köztársaságának polgárháborújában is mint őrnagy küzdöttem.

Ez alatt amerikai barátaimnak száma megsokasodott és azoknak unszolására megírtam, angol nyelven: "Reminiscences of an Octogenarian Hungárián exile" címen élményeimet, s ezen könyvet a múlt évben kiadtam. Ez által is tiszteletet és becsülést óhajtottam szerezni az oly sokszor lekicsinyelt magyar nemzetnek.

Egy év előtt néhány chicagói derék honfitársaim "Egyetemi kör" név alatt Chicagóban egy hazafias jellegű kört alakítottak, melynek elnökségével engemet tiszteltek meg.

Azóta gyakran volt alkalmam részt venni kivándorolt honfitársaimnak ünnepélyein és gyülekezetein. Meggyőződtem arról, hogy Amerikában alig néhány év óta milyen óriási számban élnek magyar testvéreim. Hatalmas egyleteik és társulataik révén egy erős magyar társadalom van fejlődésben, melynek a diadalmasan haladó amerikai magyar sajtó a vezére és fejlesztője.

Nem tagadom, a szívemben örökké sajnó fájdalom, olykor kínzóvá válik, ha magyar testvéreimnek ezen óriási tömegekben való kivándorlását látom. Ismerve nemzetünk szabadságszeretétét, ez a rohamos kivándorlás szomorú bizonyossága annak, hogy édes magyar hazánkban ismét mind szorosabbá válik az 1848-ban széjjeltépett bilincs. De vigasztalóan hat reám, hogy bárhová megyek a magyarság körébe, mindenkor a szülőhaza igaz, rajongó szeretete árad felém.

Kedves magyar testvéreim!

Én immár közel vagyok életemnek végéhez. Ez úton fordulok hozzátok, hogy szeressétek azt az édes magyar hazát, melyért már oly tengernyi sok vér folyt a letúnt évszázadok során. Szeressétek egymást! Mert jöhet idő, mikor annak az édes magyar hazának minden igaz fiára szüksége lesz ismét.

Ezt a könyvet meg olvassátok és adjátok gyermekeitek, unokáitok kezébe.

Egy becsületesen végigküzdött, hosszú életnek igaz élményei vannak benne leírva.

Chicago, 1913. év január hó.

KUNÉ GYULA.

I. RÉSZ.

A SZERZŐ.

Nem az a célom, hogy életrajzom megírásával untassam a szíves olvasót. Azért emlékeim megírását 17 éves korommal kezdem. Hiszen a gyermekkor csaknem mindnyájunknál egyenlően gondtalan, bájosan álomszerű.

Belényes, biharmegyei kis mezővároskában születtem 1831. évben — s ott éltem át boldog gyermekéveimet. Később, mint a szarvasi kollégium tanulóját, engemet is magával ragadott a magyar szabadságharcnak *első* riadója.

Leírom tehát hűen azokat az eseményeket, melyek akkor oly nagy hatással voltak reám. Valamint leírom a világtörténelemnek ama halhatatlan nagy alakjait, a kikkel közelebbről érintkeztem és irántuk örök csodálattal eltelve, mintegy ellenállhatatlan erőtől vezetve, követtem őket.

ÉBREDÉS.

Miként a természetben: a rothadás nyomán kél az új élet, — azonképen a népek és nemzetek életében is az évszázadokon át reájuk rakodott elavult szokások és régi törvények tömegéből a haladás előretörő eszméi révén emelkedik ki egy ujabb, tisztább, erősebb társadalom.

Ez a megtisztulás azonban mindig erőszakos munka eredménye. Mert a haladásnak ujitó eszméi mindenkor összeütköznek egy elkorhadt, régi világnézettel — s ezen összeütközés rendesen forradalmat idéz elő.

A nemzetek szabadsága mindenkor a forradalmakban született meg — mely vérözönnel öntözte meg a szabadságnak eszméit; de az egyes népfajokat, nemzeteket megtisztította a salaktól és a haladás útjára vezette.

Éppen úgy, mint a természetben a rothadás nyomán egy nemesebb, új élet keltéséhez okvetlenül szükséges egy jó kertész, — a népek és nemzetek életében is csak akkor áll be a megtisztulás előmenetele, ha egy lángeszű férfiú lelkesítő szavaival felrázza a szenvedések súlya alatt már-már összeroskadó népet.

A magyar nemzet ősi törzse ezer év előtt Ázsia pusztaságain szabadon vándorló törzsek egyike volt. Az a hatalmas törzs elindult a Volga-menti pusztaságokról, hogy felkutassa a testvér hunnok törzsét, mely Atilla vezérrel évszázadok előtt hazát keresni vándorolt Európa felé. A magyarok hatalmas törzse Álmos vezérlete alatt megtalálta a hunnok hazáját, melyet akkor már idegen népfajok uraltak. Álmosnak elhunytával a hét vezérek Álmosnak hős fiát, Árpádot választották vezérül és elfoglalták a hunnok hazáját, legyőzve a szlávokat és egyéb nemzetiségeket, a kik akkor éltek Pannóniában. Mikor lecsillapult a harci zaj, a hét vezérek törvényt alkottak, melyet vérszerződésükkel szentesítettek és Árpádot kiáltották ki az új haza fejedelmévé.

A hatalmas magyar nemzet ereje és bátorsága előtt meghajoltak az összes európai népfajok. A magyar

nemzet hatalmas volt és szabad. Erejét nem bírták meg törni az évszázadokon át folyton dühöngő háborúk.

Hanem a magyar nemzet életében mint egy rettetés átok pusztító hatása kezdett terjedni a pártoskodás, az egyenetlenkedés, a testvérharc. És a mire nem volt képes az évszázadokon át folytatott örökös háború: a pártoskodás megtörte a hatalmas nemzet erejét. A török felhasználva az alkalmat, rettenetes hadával Mohácsnál megtörte a magyar nemzet erejét. A csata hevében ott halt meg II. Lajos király is, de ott veszett el a magyar nemzet szabadsága is. Ez történt 1526 augusztus 29-én.

Azóta csaknem 400 év múlt el.

Százötven évig a magyar nemzet török rabság jármá alatt nyögött, mely idő alatt hiába kísérelte meg többször a szabadulást bilincseiből. Végre a magyar szabadságharcosok osztrák segítséggel kiverték a törököket hazánkból. Hanem a nemzet akkor sem lett szabad.

Szent István koronája osztrák császári hatalomba került. Az osztrák császár pedig nem sokat törődött a magyar nemzet sorsával. Magyarországon a nemesiség volt az ur. Körülbelül 400,000 magyar nemes életre-halálra, csaknem korlátlan hatalommal bírt, — 5-6 millió jobbágy fölött. A jobbágyságnak törvénye volt az urbárium. Bírája: az úri szék. Igazságszolgáltatása: — a bot és az akasztófa.

Népjog, szabadság sehol és semmiben! Ebben a rettenetes helyzetében a leigázott nép már-már teljesen elfásult minden iránt. Megvolt fosztva a művelődés lehetőségétől is, mely csupán a nemesi osztálynak volt kizárólagos joga. Megvolt fosztva már az akaraterő-

től is. Megadással tűrte nehéz sorsát, melyet a nemesi osztály igekezett mindjobban súlyosbítani.

A sok szenvedés tengerében a népnek egyetlen vigaszát őseinkről sziveikben élő népregék képezték. És a szenvedők lelki szemei előtt mint egy gyönyörű ábránd kezdett kifejlődni egy régen feledésbe merült kép.

Ébredezni kezdett az ősi magyar vér, mely ismét vágyódott a szabadság után. Titkon a szivek mélyén millió és millió rabságban szenvedő várta a messiást, a ki megváltsa szenvedésétől.

És akkor, mint egy gyönyörű ködfátyolkép, egy halhatatlan lángész alakja emelkedett ki a nemzet egyszerű fiai közül: Kossuth Lajos.

KOSSUTH LAJOS.

A világtörténelemnek nagy alakjai között föltétlenül az egyik legmagasabb helyen áll Kossuth Lajos. És a magyar nemzet szívében örökké élni fog, mint a nemzet apja.

Az amerikai magyarság különösen szereti hasonlítani Washingtonhoz és Lincolnhoz. Minden esetre Kossuth az utóbbihoz áll közelebb.

Washington nemzetet alkotott az Amerikában élő angol hatalom alatt nyögő népfajokból. És e nemzetnek hazát szerzett az államok felszabadítása révén.

Lincoln pedig Amerikát, illetve az Egyesült Államokat hatalmassá tette a rabszolgák felszabadításával.

Kossuth Lajos felszabadította a magyar jobbágyok millióit, a kik semmivel sem voltak jobb sorsban, mint az amerikai rabszolgák. Ezért hasonlítható Kossuth inkább Lincoln Abrahamhoz.

L. Kossuth

MAGYARORSZÁG KORMÁNYZÓJA.

Följegyzésre méltó, hogy ez volt az egyedüli engedmény melyet később sem szegett meg az osztrák kormány, amely csak azt igazolja, hogy mennyire igaz ama angol közmondás: „Revolutions never go backward” vagyis a forradalmak csakis a haladás útjára viszik a népeket.

Kossuth Lajos 1802. április 27-én Zemplén vármegyében született. Abban a megyében, melyben 400 év előtt meghalt a magyar nemzetnek legdicsebb hadvezére és kormányzója: Hunyady János.

Kossuthot önfeláldozó honszerelme, lángelméje és hatalmas szónoki tehetsége avatták a magyar nemzet megváltójává.

Csodálatra méltó, diadalmas pályafutása: mint ügyvéd, szerkesztő, szónok és államférfiu, — mint azt bizonyítja, hogy az eredeti lángelmét semmi sem korlátozhatja. Nem a születés kiváltságosai, hanem a nép egyszerű fiai közül nyerte a világ mindenkor megváltóit.

Kossuth az 1840-es években Széchenyi Istvánnal és a többi nagy magyarral együtt ragyogó tehetségével felrázta fásultságából a nemzetet. És V. Ferdinand császárt mintegy kényszerítette, hogy az egész országban törölje el a jobbágyságot, miáltal megszűnt a nemesség kiváltságos joga is.

Ezen bátor fellépése, — valamint a nemzetnek morajló ébredése — rémületbe ejtették a császárt és sietve teljesítette a jogos követelést.

És bár szerencsétlen véget ért a küzdelem, melyet egy nemzet teljes szabadságáért vívtak a hősök sok-sok ezrei és ismét rabigába görnyedt a nemzet, — de a jobbágyság milliói örökre felszabadultak az urbárium alól. Beteljesült ismét, hogy a forradalmakat elfojt-

hatják, de mindenkor visszatérnek, a míg a nép nem haladhat az Istentől kijelölt szabadság útján.

Kossuth a jobbágyság millióinak felszabadításával arany betűkkel írta be nevét a világtörténelem könyvébe.

Mint egy újkori Mózes megáldva a tudás és tehetőségnek óriási hatalmával, nemzetének élére állt, hogy kivezesse a biztos pusztulásnak rothadó fészkeből, a melyben több mint 300 évig szenvedett.

Ezen tettel más nemzeteknek is példát mutatott, melyek egymásután törölték el a jobbágyság szolgátságát.

Kossuth legelőször 1837. év május hó 4-én lépett fel a nemzet jogainak követelésével. Ugyanis az akkori pozsonyi diétán egyik képviselő nem lehetvén jelen, Kossuth helyettesíté. Ekkor Kossuth hevesen támadta a rendeket a nemzet jogainak elkobzása miatt és egy rögtönözve megírt röpiratot osztott szét a delegátusok között. Ebben a röpiratban hevesen kikelt az önkényes törvényekkel dolgozó császári kormány ellen.

A bosszú nem késett sokáig. Kossuthot felsőbb parancsra elfogták és vizsgálati fogságba vetették. — Majd, minden törvényes eljárás nélkül, 4 évi börtönre ítélték és a budai várbörtönbe zárták.

Azonban zsarnok birái csakhamar meggyőződtek arról, hogy Kossuthnak még a börtönben is óriási hatalma van.

A császári kormány 1840-ben bejelentette a diétán, hogy a haderő emelése céljából Magyarországnak több katonát kell állítania. A diéta azonban egyhangúlag azt felelte, hogy csak akkor teljesíti a kormány követelését, ha a börtönben sínylődő két politikai foglyot:

Kossuthot és Wesselényi bárót, a ki a börtönben már akkor megvakult, — szabadon engedik.

A kormány meghajolt a diéta ezen föltétele előtt és 2 évi rabság után, 1840. év május hó 15-én szabadon bocsátotta Kossuthot és Wesselényit.

Az az óriási demonstráció, mely azon az éjszakán lezajlott, mikor Kossuth és Wesselényi elhagyták a budai börtönt, nagyon sokat megjövendölt Magyarország jövőjére nézve. De a vak, erőszakos uralmu kormány nem akarta, — vagy nem tudta megérteni a politika ezen légsulymérőjét.

Kossuthot Budapest utcáin végig óriási néptömeg kísérte, fáklyás menettel. Nemsokára aztán Kossuth a parádi fürdőre utazott, hogy az igazságtalanul átszenvedett börtönben megrendült egészségét helyreállíthassa.

Mikor visszatért a fürdőről Budapestre, felkereste régi ideálját, Meszlényi Teréziát, egy végtelenül kedves hölgyet, a ki Kossuthal bebörtönöztetése ideje alatt is folyton levelezésben volt.

Mély barátságuk most már szerelemmé erősbült, melynek megpecsételéséül Kossuth 1844. év január hó 10-én feleségül vette szive választottját.

KOSSUTH MINT LAPSZERKESZTŐ.

Régi vágya teljesült Kossuthnak 1841. év január 1-én, a mikor felajánlotta neki a "Pesti Hirlap" tulajdonosa a lapszerkesztőséget. Akkor még nem született meg a szabadsajtó és Kossuth megragadta az alkalmat, hogy szemükbe vágja az elnyomóknak a meztelen igazságot.

Legelső ténykedése volt, hogy a lap révén egy álta-

lános boykottot indított az ausztriai kézműipar ellen. Célja volt megteremteni a magyar ipart.

Kossuth előtt a politikai pályát egyik legjobb barátja, Batthyány Lajos gróf nyitotta meg, a ki később áldozata lett a hatalmi önkénynek. Batthyány gróf az 1847-ik év követválasztásakor Kossuthot felléptette Pestvárosa követjelöltjeül.

A kormány ellenagitációjának dacára Kossuthot óriási többséggel választották meg követül. Az egész nemzet leírhatatlan lelkesedéssel fogadta ezen modern Demosthenesnek megválasztását.

Abban az időben én a szarvasi collégium 7-ik osztályának voltam tanulója. Mint örökszép emlék él még ma is szívemben ama nap, mikor nagy tudású, szeretett igazgató tanárunk, a hírneves szótáríró, Ballaghi Mór, a diákok előtt nagy lelkesedéssel beszélt Kossuth Lajos megválasztásáról és az ő sziveket felrázó, gyönyörű beszédeiről, melyeket a nemzetgyűléseken mondott.

Ezen esemény után a collégium tanulói már *többet* foglalkoztak a politikai ügyek vitatásával, mint tanulmányaikkal.

Esténként a casino épülete előtt óriási néptömeg gyűlt össze és ezer torokból hangzott e kiáltás: "Éljen Kossuth!" A tanárok és a tanulók pedig hazafias beszédeket mondtak.

Ez a lángeszű férfiú és lángoló nyelvű nagy szónok volt a világitó napja a nemzetünk égboltján feltündöklő csillagzatnak.

Mágnások és köznép egyaránt leborultak az ő nagysága előtt. Különösen a földművelő nép valósággal imádta Kossuthot.

Az amerikai nemzetnek egyik legnagyobb lapszerkesztője, Horace Greely így írt Kossuthról:

“Egy hang kél Pannónia felől, Demosthenes ékesszólását és Izsaiás magasztos buzgalmát véljük halalani. Lángoló szavakat, — melyek egy népfajt szólítanak a csatatérre, hol megvédjék igazságukat.”

Kossuthnak megjelenése az 1848-ik nemzetgyűlésen egy új korszak kezdetét jelentette a magyar történelemben. Rendkívüli ékesszólásával életre keltette nemzetének szunnyadó erejét, hogy lépjen újból a haladás ösvényére, a melyen századok előtt megállította Ausztria.

Én igen sokszor csodálkoztam ama nagy tévedésen, melyet rólunk terjesztettek, hogy a magyar szabadságharcot az 1848-ik év elején kitört francia forradalom idézte elő. Mi pedig ennek a híresztelésnek az ellenkezőjét állíthatjuk. Kossuthnak ragyogó ékesszólású forradalmi beszédei valósággal megrendítették Európa politikusait. A francia országgyűlésre óriási hatással voltak Kossuth beszédei. Mi sem bizonyítja fényesebben a politikai világra tett óriási hatását, mint a mit Kossuthnak egyik ellensége mondott a nagy szónokról és szónoklatáról. Kossuthnak egyik 1847. év végén tartott beszédéről ezt mondta:

“Az ő beszédei olyanok, mint az égő nyilak, melyeket beledob a rokon gondolatokba, hol azok a leghevesebb lelkesedéssé fajulnak. Az ő hatalmas szónoki tehetsége hasonló egy nagy ágyúüteghez, telve nehéz lövegekkel, melyeknek robbanásai rettenetes pusztítást tehetnek. Az ő mérgezett fullánkszerű magyarázataival teljhatalmat gyakorol az egész ország felett. Intrikáival pedig valósággal gyilkos mérget szór Metternich várákozó politikája ellen.”

Kossuthnak ama örök emlékü javaslatára felett, hogy az ország összes jobbágjai felmentessenek az urbárium alól és az országtól kárpótlást nyerjenek, az 1847. nemzetgyűlés döntött. És ez szintén a francia forradalom kitörése előtt történt.

KOSSUTH MINT REFORMÁTOR.

Alig két nappal azután, hogy az 1848. év március hó 4-én kitört francia forradalomnak híre Pozsonyba érkezett, Kossuth szót kért a képviselőházban a magyar nemzeti bank ügyében.

Többek között ezeket mondta:

“A banknak helyi kérdését most nem akarom vitatni. Az igazság az, hogy Ausztria idáig már elég zavart okozott nekünk. Dehát ez most másodrangú kérdés. A mit nekünk kérni kell, az a mi pénzügyi helyzetünk rendezése szomszédainkkal.

“Kérnünk kell egy alkotmányos pénzügyi kezelést. Kérnünk kell egy külön, független pénzügyi vezetőséget Magyarország számára. Mert az a külföldi kormány, mely uralkodik felettünk a mi tudomásunk nélkül, pénzügyileg teljesen tönkre tehet.”

Aztán folytatta:

“Hatalmas trónok, támogatva a politikai éleselműség erejével, ledöntettek már. És a nemzetek kivívták szabadságukat, melyről három hónap előtt még álmodni sem mertek volna. Mi azonban három hónap óta gördítjük Sisyphus kövét fel a hegyre eredménytelenül.”

Mikor óriási hatást keltve bevégezte beszédét, azt indítványozta, hogy a nemzet egy feliratot intézzen a trónhoz, melyben az ország helyzetét javító követelést

sek sorozatának teljesítését kérje. Indítványát a gyűlés egyhangúlag elfogadta.

Ezen események óriási lelkesedést keltettek egész Magyarországon. Mikor a "Pesti Hírlap" legutolsó számai megérkeztek Szarvasra, hol én akkor a 7-ik osztály tanulója voltam, az összes osztályokban kiadott a jelszó az önfeláldozásra.

És a míg a tanárok kara halkán tanácskozott a fővárosban történekről, addig az ifjúság „Éljen Kossuth !.. üdvivalgással lelkesen ünnepelte az eseményeket.

A trónhoz intézett feliratban az első követelés volt: "A jobbagység megszüntetése." Második: "Az adó aránylagos szabályozása." Aztán: "Népképviselői alapon álló kormányt és felelős magyar minisztériumot kívánunk."

Kossuth ezen újító törvényeket nem csupán Magyarország, hanem a császári kormány hatalma alá tartozó összes tartományok számára követelte.

Kossuth, mint kitűnő államférfiú, tudta azt, hogy Magyarország az alkotmányos kormányzattal le fogja győzni a császári kormányhoz tartozó összes tartományokban fennálló erőszakos kormányzást. Jelszava volt: Alkotmányos kormányzattal biztosítani Magyarországot. Az volt a terve, hogy nemzetünk mint legrégibb tagja a császári birodalomnak, biztosítsa a többi testvérnemzetek jogait is. "Mi mint a felszabadulás hívei ne követeljük csupán a magunk számára a szabadságot. Mi nem követelünk a magunk számára kiváltságokat, a miben a többi velünk együtt élő nemzetiségek ne részesüljenek. Egy alkotmányos és erőszakos hatalom nem uralkodhatik együttesen, hanem a egyenlőséget kell kivívni."

Kossuthnak nem az volt a terve, hogy Magyarország teljesen elszakadjon Ausztriától. Hanem, hogy az alkotmányos törvények szentesítésével V. Ferdinánd alkotmányos királya legyen Magyarországnak.

Kossuth ezen ország javító terveivel roppant felizgatta a felsőházat, mely Ausztriának gyámsága alatt állt sok évek óta. A felsőház, melynek tagjai az arisztokrácia és a katolikus főpapság voltak és ezek alkották a bécsi kamarilla erősségét, roppant megrémültek Kossuth vakmerő bátorsága felett.

KOSSUTH BÉCSBEN.

A míg a követek Pozsonyban tanácskoztak a reformok felett, addig Bécsben kitört a forradalom. Ennek a híre óriási meglepetést keltett a diétán, kivéven Kossuthot, a ki várta e hírt.

A bécsi egyetemi hallgatók karöltve a bécsi nép szellemi vezérével, megfogalmazták követeléseiket az önkényeskedő minisztérium hatalmának megsemmisítése céljából és felterjesztették a császár elé. A forradalmi szellem áthatotta a bécsi katonaságot is és a zsarnoki kormánynak megtagadta az engedelmességet, hogy a zavargó népet széjjel verje.

Az első követelés volt: Metternichnek elbocsátása és a szabad sajtó, melyet a megrémült császár azonnal megadott.

A míg a pozsonyi diétán a követek hűledeztek a bécsi hírek fölött, addig Kossuth erélyesen követelte, hogy egy küldöttség menjen Bécsbe a császárhoz és követelje a gyűlés által már elfogadott alkotmányos törvények szentesítését. Beszédét így fejezte be: "Magyarok! 600 éve, hogy mi megalapítottuk alkotmányos

országunkat. Mi követeljük, hogy ettől a pillanattól kezdve egy feleős minisztérium üljön ezeknél az asztaloknál és hallgassa meg kéréseinket.

„Ettől a naptól kezdve mi magyar minisztériumot akarunk!”

Indítványa óriási lelkesedéssel egyhangúlag elfogadtatott.

A küldöttséget megválasztották, melynek vezetőjéül Kossuthot kérték fel. Ezen küldöttség 1848. március 15-én érkezett Bécsbe.

A bécsi nép óriási lelkesedéssel fogadta a magyarokat. A lelkesedés oly nagy volt, hogy a nép vállain vitte Kossuthot a császári palotába, a hol ő szemtől-szemben találkozott a császárral, a ki őt néhány év előtt börtönbe vettette.

Kossuth tudatában ennek a hatalomnak, melynek birtokában volt, minden ceremónia nélkül a császár elé terjesztette a magyar nemzet követeléseit.

Az udvaroncok ragyogó egyenruhákban tündöklő serege a háttérbe szorított s az előtérben csupán két alak állt. Ez a történelmi nevezetességű jelenet egy Titian ecsetére lett volna alkalmas. Az egyik alak Kossuth, nemrég budai fogoly, a ki a nemzet millióinak képviselőjében követelte a nép istenadta jogait.

A másik V. Ferdinand, Ausztria császára.

Néhány pillanatig remegve, habozva állt a császár, de az ablakokon behangzott a kívül tüntető néptömeg kiáltása. Kossuth pedig némán mutatott a nyitott ablakok felé. A császár meghajolt és mindent megadott.

Ezen kihallgatás eredményeként megalakult a felelős magyar minisztérium:

Ministerelnök: Gróf Batthyány Lajos.

Pénzügyminiszter: Kossuth Lajos.

Belügyminiszter: Szemere Bertalan.

Király személyekörüli miniszter: Herceg Esterházy.

Közmunkaminiszter: Gróf Széchenyi István.

Honvédelmi miniszter: Mészáros Lázár.

Vallás és közoktatás: Báró Eötvös József.

Földmivelésügy: Klauzál Gábor.

Igazságügyminiszter: Deák Ferenc.

Ezen megalakult felelős kormány ténykedésének megírása a történetíró dolga. Én csupán Kossuth működését írom le.

AZ ÍGÉRET MEGSZEGÉSE.

Kossuth feltétlenül megbízott a császár ígéréiben és teljes tudásával hozzálátott hazánk pénzügyeinek rendezéséhez. A míg ő erélyesen küzdött a nemzeti hitel felépítése körül, addig az osztrák trón támaszai mindent elkövettek, hogy az alkotmányos kormánynak jogait megsemmisíthessék. A bécsi kamarillának erre irányuló törekvései rövid idő múltával megkezdődtek.

A kamarilla hitszegésének első jelét adta 1848. év június elsején, mikor ügynökeivel felizgatta a szerbe- ket a felelős magyar kormány ellen s azok megkezd- ték a fölkelő sereg szervezését. Valamint a horvátok is forrongani kezdtek a magyar kormány ellen.

A horvátokat azzal izgatták fel, hogy a magyar kormány meg akarja őket fosztani az anyanyelvüktől. Az egész hír hamis volt, melyet egy 1832-ben hozott törvény alapján terjesztettek. Ezen törvény ugyanis kimondta, hogy a magyar királyságban a hivatalos nyelv a magyar. Ez azonban megvolt okolva is. Ha- zánkban évszázadok óta a latin nyelv nagyon el volt

KISS ERNŐ.

terjedve. A köznép soha sem bírta teljesen elsajátítani a latin nyelvet, minélfogva az erőszakos kormányok virágzása teljes volt.

Az egész izgatásnak vezére volt egyik horvát katonai ezrednek feje, báró Jellasich horvát bán. Ő szervezte a horvátok felkelését.

A bécsi kamarillának feje pedig Zsófia főhercegnő volt. Különösen a szerbek fölkelése igen fenyegetően lépett fel. Ez időtájtban végződtek az iskolai tanévek és a tanulók mindenfelé siettek szülőhelyeikre vakációra. Ezalatt Kossuth tanácsára megindult a szervezés egy önkéntes hadsereg előállítására.

Én és idősebb bátyám szintén beálltunk az önkéntesek zászlója alá. Három hónapig folyt a küzdelem a szerbek ellen. A hadműveleteket Kiss Ernő tábornok vezette. Nagyobb összeütközés nem volt, csupán apró csatározásokban folyt le az egész küzdelem. Hasonlóan az amerikai polgárháborúban az úgynevezett "Missouri bushwhackers"-ek ellen folytatott csetepatéhoz.

Azonban a szerb hordáknak helyenkint rendezett mérszárlásai igazi barbarizmus volt, melyet én nem szívesen írok le.

KOSSUTH 200,000 KATONÁT KÉR.

Kossuthnak államférfiu pályáján mindenkor megnyilatkozott az ő nagy érzékenyszivüése és sohasem ingadozó nyíltsága.

Nem akarta az ellentéteket még jobban kiélesíteni, mert hitt a császár ígéretében, ismét hozzáfordult és figyelmeztette a horvát bán törvényellenes eljárására.

A császár, mivelhogy^sereg^Olaszországban voltak

lekötve, valamint nem akarta kihívni a magyar nemzet neheztelését, kétszínűsködve felháborodott és a horvát bánt maga elé rendelte és hazaárulónak bélyegezte. Hanem a császári udvar kétszínűsége kiderült, mikor a fölkelő vezér Jellasich pénzzel és katonasággal jól ellátva tért vissza hazájába.

Kossuth roppant felháborodott ezen kétszínűség felett; nem bírt többé uralkodni érzelmein és 1848 július havában az ő hatalmas szónoki tehetségével járult az országgyűlés elé. Ezeket mondván:

“A népképviselő nevében felemeltük szavunkat, hogy megvédjük hazánkat és e pillanat súlya nehezül az én lelkemre. Úgy érzem, mintha Isten az én kezembe adta volna a tárogatót, melynek hangja feltámaszsa a halottakat. Hogy a bűnösök, vagy gyengék örök halálba süllyedjenek. Ha pedig van bennük életerő, örök életre ébredjenek.

Ebben a pillanatban így áll a nemzet sorsa.

Uraim! Az én véleményemet Isten igazolja és a ti kezeiteknek kell e pillanatban dönteni: drága nemzetünk élete, vagy halála fölött. Annak a nemzetnek élnie kell, melyben van életerő. S a mely nemzet nem tudja magát megmenteni saját erejével, csak mások segítségével, annak nincs jövője.”

Óriási lelkesedés tört ki ezen szavaira, melynek csillapultával folytatá:

“E napon még miniszterek vagyunk, holnap talán már mások fogják elfoglalni helyeinket. Nem baj; — a kormány változhatik, de Te drága hazám! Te néked élni kell örökké!

Én ezennel és ünnepélyesen és határozottan követelem a háztól: 200,000 katona felállítását és felszerelését. Ez az én kérésem.”

Mikor Kossuth bevégezte beszédét, Nyári Pál elköltözte magát: “MEGADJUK!” és négyszáz torok zúgta reá, mint egy esküt: “Megadjuk!”

Kossuth szemei e fölséges jelenetre könnybe borultak és beszédét e szavakkal végezte:

“Önök felálltak mint egy ember, és én leborulok a nemzet nagysága előtt. És ki merem mondani, ha anynyi erélyt fogok tapasztalni a kivitelben, mint a megajánlásban, akkor Magyarországot a pokol kapui sem dönthetik meg!”

Alkalomszerű itt megemlíteni Kossuth egyik nagynevű bámuló jának szavait, a ki Kossuthról mint szónokról így nyilatkozott:

“Az ő beszédei magukban foglalják az arabok buzgó hitét Mohamedben és Cromwell vallásos komolyságát.”

Hasonló vélemények csak bizonyítják azt a rendkívüli szellemi hatalmat, melyet Kossuth beszédei gyakoroltak a hallgatóságra. Szellemes és meggyőző érveivel mindenkor megnyerte hallgatóit.

KOSSUTH MINT FÁRADHATATLAN MUNKÁS.

A mikor elérkezett a tettek ideje, akkor Kossuthot az agitátort, az ezüst nyelvű szónokot félretette a szorgalmasan dolgozó, pénzügyminiszter Kossuth.

Mint a nemzeti önvédelmi bizottságnak tagja, éjjelnappal dolgozott, hogy az ő általa indítványozott hadsereget létre hozza és felszerelje. Ez pedig nagy feladat volt, mert a nemzet pénztárát üresen találta, melyet a Metternich kormány teljesen kiürített. — Azonban Kossuth legyőzött minden akadályt. Az ő hívó szavára öregek és ifjak lelkesedéssel rohantak a

nemzet zászlója alá. Az ő tevékenysége határtalan volt. Időmegtakarításból gyakran mondott tollba leveleket titkárainak egyszerre többféle nyelven.

Az ausztriai kormány rendeletére minden fegyverraktár és lőportár tartalma elszállíthatott hazánkból, ezért aztán sem fegyverünk, sem lőporunk nem maradt.

Azonban Kossuth az ő nagy akaraterejével berendezett gyárat és felszólította a rézbányákat, hogy szolgáltatassák be készleteiket ágyúk öntésére; valamint a bányákat felszólította, hogy az összes kénkő készletet szolgáltatassák be puskapor gyártására.

És megkezdődött a csodák korszaka, melyet a honvédsereg dicsőséges csatákon át küzdött végig.

Leírom tehát sorrendben, a mint azokat átéltem és valamiben magam is részese voltam.

KOSSUTH EGY SEREGGEL BÉCS ELŐTT.

Kossuth 1848 október 24-én érkezett Parendorfba, a hol egy honvéd sereg állt készen Bécsnek ostromára.

Mikor Kossuth a felállított hadsorok elé lépett és végig tekintett a hatalmas seregen, meghatva kezdett beszélni a következőleg:

“Oh én vérvő hazám!” — de ebben a pillanatban mintegy megremegett és hevesen kiegyenesedve Magyarország felé mutatott és hatalmas hangon dörögte a honvédsereg felé:

“Magyarok! Ott van az út a ti békés családi tűzhegyeitek felé!” — aztán Bécs felé mutatott és folytatá: “Közel hozzá a másik út, mely a halálba vezet, de az a kötelesség útja! — Melyiken akartok indulni? —

Most még nem késő, válasszatok! — Mi nem akarunk csak önkéntes katonákat!”

Feleletül reá, 30,000 honvéd torkaszakadtából menydörgött: “Szabadság vagy halál!”

Kossuth ezen alkalommal fényesen beigazolta, hogy a hadászati taktikában is nagy tehetsége volt. Tudta azt, hogy báró Jellasich, horvát bánnak csupán egy fegyelmezetlen horvát sereg áll rendelkezésére, melyet könnyű lesz széjjelszórnia.

A honvéd seregnek Moga tábornok volt a főparancsnoka. Kossuth azt a rendeletet adta Mogának, hogy egy gyors rohammal vegye be Schwechátot, mely csak pár mértföldnyire volt Béctől. Kossuth terve az volt, ha Schwechát hatalmába kerül, akkor az osztrák haderő sorsa meg lesz pecsételve. De Moga tábornok megtagadta az engedelmisséget Kossuthnak, a ki azonnal fölmentette őt a szolgálat alól és Görgey Arthurt nevezte ki tábornokká. Ám ezalatt sok drága idő múlt el s a bécsi nép — melyet Windischgraetz hadserege ostromzár alatt tartott, — ama félelmükben, hogy a magyaroktól nem kapnak segílyt, megadták magukat.

Ha Moga azonnal engedelmeskedett volna Kossuthnak, miáltal a bécsi ostromzás megtört volna, akkor a magyar szabadságharc más eredménnyel végződött volna.

A magyar seregnek ezen első meghiúsult terve, mely Bécs ellen irányult s ezen tervnek teljes feladása volt az oka sok szerencsétlenül végződött csatának.

Ezalatt a magyar kormány székhelyét Budapestről Debrecenbe helyezték át.

KOSSUTH IMÁJA A KÁPOLNAI CSATA UTÁN.

Kitűnő hadvezetés és néhány fényes győzelemmel végződött csata után a szerencse kockája ismét fordult. De előbb a magyar nemzet átment a vérkeresztgen a hősök ezreinek elestével.

A kápolnai csata 1849 február 27-én a honvédsereg győzelmével végződött, de fájdalom, az ára rettenetes volt.

A kápolnai csata sok tekintetben hasonlít a Gettysburg-i csatához. Kossuth épp úgy, mint Lincoln Ábrahám, a rettenetes vérontás után szentté avatta a csatamezőt egy felejthetetlen szép imával, melyet a harcban elesettek fölött mondott:

“Felséges Úr! Árpád fiainak Istene! Tekints reánk csillagokkal övedzett trónusodról és hallgasd meg könyörgő szolgádat, kinek ajkairól milliók imája száll eged tündöklő kárpitja felé, hogy áldja és magasztalja a Te mindenhatóságod erejét. Istenem! Felettem éltető napod ég s térdeim alatt a szabadság csatájában elhullott vitéz honfitársaimnak csontjai nyugosznak. Fejem fölött mosolyog az ég, lábaim alatt gyászossá vált a föld ősapáink unokáinak kiömlött véréből. Oh! hadd szálljon alá napodnak teremtő sugára, hogy virág fakadjon a véráztatott hantokon. Mert e porlandó tetemek koszorú nélkül el nem hamvadhatnak! Isten! ősapáink s népeknek Istene! hallgasd meg ágyúink bömbölő szavát, melyben vitéz népednek a lelke menydörög, hogy széjjelzuzza az önkény bilincsetosztó vas-karjait.

Mint szabad hazának szabad fia térdelek ez újabb temetőn honfiam, testvéreim roncsolt tetemein. Ilyen

KOSSUTH LAJOS IMÁJA A KÁPOLNÁT CSATA UTÁN 1849, FEBRUÁR 27.

áldozatok árán szentté válik e hazának földje, ha bűnös volt is óh Istenem! — mert vérrel megszentelt földön rabnépnek élni nem szabad! Atyám! ősatyáinknak védelmező Istene! milliók felett hatalmas Ur! — Ég-föld s tengereknek mindenható Istene! Dicsőség nő e porladó csontokból és nemzetem homlokán fog ragyogni. Szenteld meg e porokat kegyelmeddel, hogy a szent ügyért elhullott bajnokok áldással nyugodjanak szentelt hamvaikban! Ámen!”

A FÜGGETLENSÉG KIHIRDETÉSE.

A hadiszerence a magyaroknak állandóan kedvezett. Kossuth a debreceni országgyűlésen kijelentette, hogy az idő elérkezett Magyarországnak függetlenségének kihirdetésére.

Hasonlóan, mint az Egyesült Államok 1776 július 4-én Philadelphiában az “Independence Hall”-ban, a magyar nemzet is 1849 április 14-én kihirdette teljes függetlenségét Ausztriától.

A függetlenség kihirdetése, mely Kossuth lángelméjének mesterműve volt, többek között így hangzott:

“Mi ezennel kihirdetjük és tudomására hozzuk az egyesült Magyar- és Erdélyországok lakosainak, hogy az összes községi, városi hatóságok és polgári tisztviselők a mai naptól kezdve a császári kormánynak hatalma alól teljesen felmentetnek. Minden olyan egyén, a ki ezen rendelet ellen akár szóval, akár tettel, vagy bármely utón izgat: mint hazaáruló elítélendő és büntetendő.

És ezen rendelet kihirdetésével ezennel kötelezzük a két ország lakosságát, hogy a megalakult kormányt minden tekintetben törvényes hatalmával támogassa.”

A nemzet újjászületése óriási lelkesedést keltett a nép között, valamint a csatamezőkön küzdő katonaság soraiban is.

Az oroszok elővédjét, mintegy 15.000 főnyi katonaságot, valamint az osztrák főszereg egyrészt a győzhetetlen Bem tábornok, az erdélyi honvédsereg fővezére, Oláhországba kergette. Bemnek serege, melyben e sorok írója is szolgált, éppen a határon pihent, a "Vöröstorony" szorosnál, mikor a függetlenség kihirdetésének híre a táborba is eljutott. Bem ezt a sikert ágyulövésekkel és a csapatok felvonulásával ünnepeltette. Ehhez hasonló örömet csak Budavára bevételének híre keltett.

Ezalatt Kossuth Debrecenben erélyesen dolgozott hazánk jövőjének biztosításán.

Egy hatalmas teremben fogadta az ország különböző részéből érkező küldöttségeket, de ugyanabban a teremben serényen dolgoztak titkárai is. Folyton diktálta utasításait különböző nyelveken. Szakadatlanul dolgozott késő éjjelig.

Ezekben a napokban többször megtörtént, mikor orvos a nagy izgalom miatt, mely állandóan látható volt Kossuthon, aggódott egészségéért és kérte, hogy kímélje magát. Kossuth ilyenkor szótlanul odanyújtotta bal kezét az orvosnak, hogy vizsgálja meg pulzusát, de ezalatt jobbjával folyton, lázas sietséggel irt. Egyetlen szórakozása volt, ha néhány órát családja körében tölthetett.

Ha az utcán megjelent, a nép mindenkor "Éljen Kossuth!" kiáltással üdvözölte őt. Az a szeretet, melyet a nép ő iránta érzett, határos volt az imádattal.

Az egyedüli hiba, a mit benne találtak, az g, végtelen jóságosság volt. Azt mondták: "Kossuth minden-

kihez egyformán jószívű, ellenségeivel éppen oly jól bánik, mint a barátaival.”

AZ OROSZ BETÖRÉS.

A hadiszerenese megfordult, de ellenségeink száma is megnövekedett 130.000 orosz katonával. Az egyesült orosz és osztrák haderő eszerint 300.000 katonát számlált. Ezzel az óriási hadsereggel szemben 135.000 honvéd küzdött a magyar nemzet szabadságáért.

De más tekintetben is nagy volt a különbség. Egy jóltáplált és teljesen felszerelt katonaság állt velünk szemben. Nekünk pedig még a legszükségesebb is hiányzott. Mi rólunk nem a szállásmesterek és élelmezési biztosok, hanem a városok és falvak lakosai gondoskodtak, ha éppen utunkba esett egy város vagy falu. De ha kint voltunk a táborban, akkor nem volt egyéb élelmünk, mint nyers szalonna és száraz kenyér, melyet a sereg után vonuló társzerekekről kaptunk. Tábori sátraink nem voltak s így ki voltunk téve a zord időjárásnak. Az egész hadjárat alatt, melyben résztvettem, soha sem láttam egy sátort a táborokban.

Ilyen hiányosan felszerelt maroknyi honvédsereg küzdött egy jól táplált és jól felszerelt túlnyomó számú ellenséggel. Hanem a mit nélkülöztünk anyagi javakban, azt óriási mértékben pótolta Kossuth az ő lángoló ékesszólásával. És ez adott nekünk erőt a kitartásra s ez hevitette sziveinket. Felejtve volt minden nélkülözés.

BUDAVÁR OSTROMA.

Budavárának ostroma és bevétele mindenkor ragyogó betűkkel lesz felírva a magyar történelem lapjain. A lekicsinyelt, lerongyolódott honvédseregnek ez volt a legfényesebb diadala. Rettenetes ágyúzás után a honvédek nem törődve az osztrákok golyózáporával, halálmegvetéssel rohantak fel a várfalakhoz támasztott létrákon. Az osztrák katonaság tehetetlen volt a rettenthetetlen bátorsággal felkapaszkodó honvédekkel szemben. Ha egy lebukott a létráról, helyébe kettő ugrott s végre a védők kénytelenek voltak hátrálni. Egy rettenetes utcai harc vette kezdetét és ott veszett el a vár parancsnoka, Hentzi tábornok is, honvédfegyver oltotta ki jobbsorsra érdemes életét.

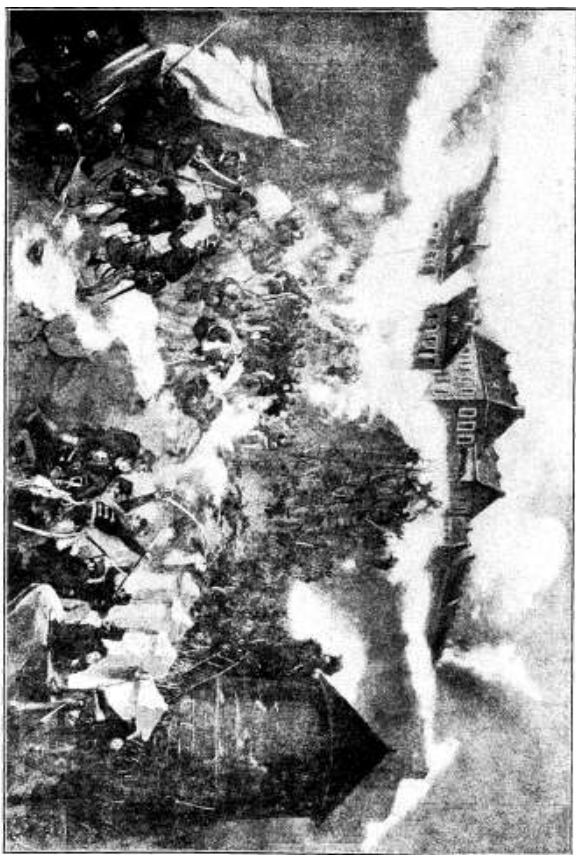
Abban az időben a távírdászat még ismeretlen volt. Fontosabb híreket az úgynevezett "Heliograph" által, vagyis tábori zászlójelzések által továbbították az ösz-szes táborokba.

A mi hadtestünk, mely a "Vöröstorony" szorosnál táborozott, 1849 május 23-án parancsot kapott teljes díszben kivonulni. Mikor az egész sereg felállt, Ihász Dániel ezredesünk a következő izgató hírt olvasta fel: "Budavára kezünkben van. A tüzelést beszüntettük és a várat elfoglaltuk. A nemzet ezen nagy sikerből merítsen bátorságot és lelkesedést.

Imádkozzunk Istenhez és köszönjük meg neki e győzelmet, melylyel megáldotta a magyar honvéd sereget, melynek ezen hőstette védbástyája leend Európa szabadságának."

Debrecen, 1848. május hó 22.

Kossuth Lajos, kormányzó

BUDAVAR OSTROMA.

EMLÉKEZÉS.

Van egy latin közmondás: “Fama manet; Fortuna peribit.” Vagyis: “A hírnév megmarad, de a szerencse veszendő.”

Budavár ostroma és bevétele mindenesetre egy rendkívül fényes hőstett volt; de tekintettel a későbbi eseményekre, ez volt az a végzetes kőszikla, melyen a magyar nemzetnek függetlensége összezuzódott.

Ahelyett, hogy Görgey győztes hadseregével elvágta volna útját a Bécs felé menekülő ellenségnek, kénytelen volt 3 hétig Buda kapuinál vesztegelni. Ezalatt az osztrák főszereg kénj^elmesen Bécsbe masírozott, a hol a császári kormányt minden tekintetben támogatta. Ez még hagyján lett volna, de a veszély abban rejlett, hogy hosszú veszteglésünk alatt a már csaknem teljesen szétszórt osztrák sereget Welden tábornok, a ki utóda volt Windischgraetznek, újból szervezhette. Valamint elég alkalma volt a haditervet megbeszélni és egyesülni a határon átvonuló orosz hordákkal.

Én nem óhajtom vitatni azt a híresztelést, mely akkor és azóta szárnyra kelt, hogy Görgey visszaélt ama bizalommal, melyet Kossuth és a nemzet belé helyeztek. Sok-sok lapokat írtak már tele erről. Minden esetre igen sokszor eszemben volt nékem is, mikor még a muskétát hordtam vállamon és azóta is, hogy végzetes tévedés volt nem üldözni a hátráló ellenséget.

A másik nagy tévedést akkor követték el, mikor Görgeyt teljhatalommal ruházták fel. És ha egyáltalán volt áruulás, akkor ez adta meg néki arra a teljhatalmat Világosnál.

Én ez alkalommal csupán eseményeket írok le Kossuth életéből, száműzetése előtti és utáni időkből. És

én azt hiszem, hogy nem vagyok illetékes kimondani, vajjon áruló volt-e Görgey, vagy sem.

Ugyanilyen végzetes hibát követett el a mi hires, nagy Rákóczink is a 17-ik században.

Mikor József császár serege erősen szorongatta őt, Rákóczi is átadta a kormányzóságot első tábornokának, gróf Károlyinak. Ez pedig a köztársaság végét jelentette.

A sok szerencsétlenség, mely Buda eleste után érte a honvédseregeket, már a szomorú vég kezdetét jelezte.

Az erdélyi honvédsereg is széjjel szórattott az egyesült orosz és osztrák haderő által. Az 55-ik zászlóalj, melyben én szolgáltam, ekkor a "Vöröstorony" szorosnál állt. 1849 július 20-án vívtuk végső küzdelmünket a magyar szabadságért. De a túlnyomó erő előtt kénytelenek voltunk hátrálni Oláhországba; majd onnét is tovább egy török tartományba, a hol letettük a fegyvert. Aztán sok nehézségekkel küzdve folytattuk utunkat Bulgáriába. Widdinnél a Duna partján megálltunk lerongyolódva, lábainkra teljesen elnyomrodva, ott hallottuk a magyar szabadságharcnak teljes leveretését.

MÁRTÍROK.

Emlékezzünk meg a magyar szabadságharcnak legborzalmasabb napjáról: 1849 október 6-ikáról.

A mig e földön egy magyar fog élni, borzalommal fog emlékezni ama irtózatos méészárlásra, melyet egy gonoszlelkű osztrák tábornok, Haynau vitt véghez a rabláncra fűzött nemzetnek hős fiain. Én e helyen mint egy imádsággal ajkaimon irom le ama hősök neveit,

a kik közül néhányat személyesen ismertem és a kik szíveikben az édes magyar haza imádatával haltak go-lyó és kötél általi halált 1849 október 6-ikán:

Aulich Lajos, tábornok, hadügyminiszter.

Kiss Ernő, altábornok.

Damjanich János, tábornok.

Nagy Sándor, tábornok.

Dessewffy Arisztid, tábornok.

Gróf Leiningen Károly, tábornok.

Gróf Vécsey Károly, tábornok.

Török Ignác, tábornok.

Lahner György, tábornok.

Pöltenberg Ernő, tábornok.

Knezits Károly, tábornok.

Schweidel József, tábornok.

Lázár Vilmos, tábornok.

KOSSUTH BÚCSÚJA.

Mikor már minden reménynek vége volt, Kossuth Lajos vérző szívvel vett búcsút a szülőhazától. 1849. augusztus 18-án Orsovánál átlépte a határt. A mikor a mi zászlóaljunk megérkezett Widdinbe, már akkor Kossuth is ott volt néhány ezernyi menekülttel.

Ott az idegen földön csaknem olyanok voltunk, mint ha foglyok lettünk volna. Táborunk a Duna partján körül volt véve török katonasággal, mely felügyelt reánk. Nem volt alkalmunk látni a mi imádott kormányzónkat, Kossuth Lajost. Nem hallhattuk az ő ihletszerű, buzdító szavait.

Mégis egy alkalommal meglátogatott bennünket. Sztambulból egy török futár üzenetet hozott, hogy mindnyájan legyünk mohamedánokká. Ekkor ért en-

gem is az az öröm, hogy láthattam Kossuthot és hallottam őt beszélni. Elmondta mindnyájunknak, hogy a törökök azt akarják, hogy térjünk át az ő hitükre. — Kossuth kijelentette, hogy ő inkább a hóhér kezére adja magát, mintsem megtagadja őseinek vallását. Elmondta, hogy ez az ajánlat egyenesen a török kormánytól érkezett. A mohamedánok szent könyve, a “Korán” törvényei szigorúan tiltják egy mohamedánnak kiadatását a keresztény ellenségnek. Tehát ez az ajánlat csak a mi javunkat akarta.

Mikor a magyarok tagadó válasza megérkezett Konstantinápolyba, a törökök végtelenül kegyesszivü szultánja, Abdul Medjid, azt mondta: “Egyetlen magyart sem fogunk kiadni. Inkább elveszíték 500.000 embereket, mintsem ezeket kiadjam.”

Szultán ezen nemes elhatározását támogatta a Sheik ul Islam (a mohamedán egyház feje). Mégis sokan a menekültek közül áttértek az islam vallásra, közöttük Bem tábornok is, de ő ezt nem félelemből, hanem politikai szempontból tette.

Hálás tisztelettel hajlok meg mindenkor az angol nemzet előtt ama tettéért, hogy utasítást adott Parker admirálisnak, hogy hadiflottájával siessen Abdul Medjid szultán támogatására, ama nemes elhatározásában, hogy a magyar menekülteket nem adja ki Ausztriának, sem Oroszországnak. És az angol hadiflotta be is hajózott a Dardanellákba.

Nemsokára ezután az osztrák császári kormány egy proklamációt bocsátott ki, hogy a menekültek minden bántódás nélkül visszatérhetnek. Sokan vissza is tértek, de azokat nagyobb részét azonnal besorozták az osztrák hadseregbe.

Néhány nap múlva az egész tábornot megindították

Bulgária felé, Shumlába, a hol néhány hétig táboroztunk. Ott aztán bennünket két részre osztottak. Kossuthot és a kíséretében volt magasabb rangú tiszteket, Kutaiáh, Kis Ázsiába indították, a hol őket, mint a török kormány vendégeit helyezték el. Fenntartási költségeiket rangszerint megállapítva fizették.

A másik részt Bem tábornokkal és a többi tisztekkel, melyek között én is voltam, Syria Aleppo nevű városa felé indították, a hol a padisah vendégei voltunk egészen 1851-ig, a mikor Kossuthot felmentették.

KOSSUTH SZABADON BOCSÁTÁSA.

1851. év szeptember hó 7-én délután az Egyesült Államok egyik hadihajója a "Mississippi" Long kapitány parancsnokkal kifutott a konstantinápolyi kikötőből a Dardanellák felé. Ugyanakkor felszedte horgonyait egy török fragette is és gyors menetben indult Gemlik féle, a hol Kossuth és társai felszálltak a hajóra.

Kossuth október 23-án érkezett Angliába, Southamptonba a "Madrid" nevű gőzhajóval, melyre átszállt Gibraltárnál, a hol Long kapitánnyal némi összekoccanása volt. Ugyanis, Kossuth a marseillei tengerparton összegyűlt francia néphez beszédet mondott, mert Napoleon megtagadta neki az engedélyt francia földön való átutazásra.

Általánosan tudva van, hogy Kossuth szabadon bocsátásában az Egyesült Államok kormányának orosz-lánrésze volt. Különösen fáradhatatlan tevékenységet fejtett ki első sorban az akkori államtitkár, Webster Dániel, valamint a kongresszusnak több szabadságszerető tagjai, mint Wm. H. Seward, Thorns Corwin, Ri-

chard Yates of Illinois és még sok ilyen kimagasló férfiak.

Azonban folytatom az események elejtett láncolatát. Én 1852. év kora tavaszán érkeztem New Yorkba, mint külön küldönce Kmetty tábornoknak, a ki Aleppo elhagyása után Londonban lakott. Kmetty egy rendkívül fontos üzenettel küldött New Yorkba. Ez volt az első eset, hogy Kossuthal négy szemközt beszéltem a new yorki "Hotel Irwing"-ben.

Kossuth megérkezett Amerikába 1851 december 6-án a "Vanderbilt" nevű gőzhajóval. Mikor hajója elhaladt a "Governors Island" előtt, az erődből 38 üdvözlést tettek tiszteletére.

Mikor én felkerestem szállodai lakásán, igen melegen megrázta kezemet és nagyon megköszönte a hirt, melyet üldözőink felől hoztam. Egyszersmind azonnal felajánlotta segítségét számomra akár anyagilag, akár szellemileg. Én megköszöntem szívességét és kijelenttem, hogy van egy kevés pénzem, mely elég lesz addig, a míg valami munkát nyerek, hogy biztosítsam magamnak a megélhetést ebben a szabad országban.

Kossuth azonnal kérte titkárját, hogy írja le a következő bizonyítványt, melyet ő mondott tollba. E bizonyítványt, — valamint azt is, melyet még számomra Kutaiából küldött, melyben bizonyítja szolgálatomat a magyar honvédseregben a szabadságharc idején, természetesen megőriztem.

BIZONYÍTVÁNYAIM KOSSUTHTÓL.

BIZONYÍTVÁNY.

Alólirott ezennel bizonyítom, hogy Kuné Gyula, a magyar szabadságharcban, nevezetesen az 55-ik zászlóaljban mint tizedes, őrmester s végül mint hadnagy fáradhatatlan buzgalommal és hősieen küzdött a háború végéig. A fentiek bizonyításával Kuné Gyula urat mindenkinek jóakarató figyelmébe és pártfogásába ajánlom.

New York, 1852 június 26.

Kosuth Lajos,
(Pecsét) a magyar állam kormányzó elnöke.

A másik bizonyítványt francia nyelven írva kaptam Kossuthtól, mikor még Aleppoban voltunk.

BIZONYÍTVÁNY.

Alólirott, Magyarország kormányzója bizonyítja, hogy Kuné Gyula ur a magyar szabadságharc tartama alatt hűségesen szolgálta hazáját. Az erdélyi 55-ik zászlóaljban mint tizedes, káplár, őrmester szolgált. Ezen idő alatt sok ütközetben kitünt hősiességével, különösen a “Vöröstorony” szorosnál lefolyt ütközetben oly hősieen küzdött, hogy dandárparancsnoka őt a katonai érdemrend III-ik osztályával tüntette ki, a mely a katonai hivatalos értesítőben kihirdtetett.

A Vöröstorony őrserege annyi dicsőséges ellenállás után a túlnyomó erő elől kénytelen volt meghátrálni Oláhország felé. Valamint ama nagy katasztrófa után, mely Görgey árulása révén érte a hazát, a Widdini táborban összegyűlt menekültek száma 4000 emberre

szaporodván, szükséges volt néhány erélyes tisztet ki-nevezni a rend fentartása szempontjából. Knné Gyula urat, tekintettel erélyességére és személyes hősiességére, hadnagygyá neveztek ki.

Ezen bizonyítvány értelmében a fentnevezett Kuné Gyula hadnagy urat mint becsületes férfiút és bátor tisztet mindenkinek jóakaratába ajánljuk.

Kutaiah, Kis Ázsia, 1851 március 1.

(Pecsét)
Asbóth Sándor,
alezredes, hadsegéd.

Kossuth Lajos,
Magyarország kományszója.

* * *

Asbóth Sándor később az amerikai polgárháborúban mint vezérőrnagy küzdött hőiesen, míg az egyik ütközetben veszélyes sebet kapott, mely halálát okozta.

KOSSUTH BESZÉDEI.

Azok a hatalmas szónoklatok, melyeket Kossuth mondott Angliában és az Egyesült Államokban, fényesen igazolták az ő klasszikus angol nyelvtudását.

Azokban a beszédekben megnyilvánult az ő becsületes szive, melyet egész életén át csak egy gondolat töltött el, hogy imádott hazáját és nemzetét felszabadíthassa az elnyomatás alól.

Bár nem érte el célját, mint azt ő óhajtotta. Magyarországot nem tehetette függetlenné, habár a jobbagység bilincseit összezúzta. De a szabadság virágának magjai, melyeket ő 1847-48 és 49-iki években széjjelszórt, termő talajba hullottak. És egykor el fog érkezni az aratás ideje.

A mikor Kossuth útban volt Anglia felé, az angol újságok már jóelőre hasábokat írtak róla és üdvözölték őt. A "Mercury" szerkesztője, a ki hallotta Kossuthot beszélni Manchester és Birminghamban, így írt lapjában:

"A jövő héten alkalmunk nyílik megérteni és véleményyt alkotni egy sokat szenvedett nagy hazafiról, a kinek szavai úgy csengnek füleinkben, mint egy hasonának az ezüst hangjai."

Hetek, hónapok és 60 évek múltak el már azóta. De az egész műveit világnak az a véleménye, hogy a történelem még nem mutatott fel olyan nagy szónokot, a ki oly remek ékesszólással és könnyedséggel tudta volna átvinni gondolatait a hallgatóság szívébe, mint Kossuth Lajos.

KOSSUTH A SZÁMŰZÖTTEKHEZ.

A mikor már minden zaj lecsillapult és a magyar nemzet ismét a rabláncok súlya alatt nyögött: Kossuth országról-országra vándorolt, hogy elnyomott hazánk iránt szimpáthiát keltsen. Ama nagy fájdalom, mely az ő nemes szívét tépte hazája szomorú sorsa fölött, hasonlóvá tette a nagy férfit a gyermekhez, a kinek anyja halálos ágyán fekszik s a kétségbeesett gyermek házról-házra jár könyörögve, hogy segítsenek megmenteni az ő édes anyját.

Azonkívül az ő nagy szive szeretettel gondozta, támogatva száműzetésben bujdosó honfitársait.

Egyik intő levele, melyet az Amerikába menekült száműzöttekhez 1859-ben intézett, az összes angol lapokban megjelent.

32 Upper Gower Street, London, England

1859, June 9th.

Az Egyesült Államokban élő magyar száműzöttekhez:

A krími háború idején igen sokan az én száműzött honfitársaim közül nagy nyomorba jutottak az által, hogy nem ismerve a helyzetet, meggondolatlanul feladták állásaikat és az Egyesült Államokból átutaztak Európába.

Én attól tartok, hogy több európai államnak összeközöséről részben bizonytalan, részben túlzott, részben alaptalan híreszteléseknek hasonló következménye lesz.

Mindezek tekintetbe vételével kötelességemnek tartom inteni Amerikában élő száműzött honfitársaimat, hogy ők ne mozduljanak.

Bővebb magyarázatot adni ezúttal tiltja komoly helyzetem.

Elég legyen annyi, hogy az égbolt sokat ígérően kezd tisztulni. Nekünk még nagy nehézségeken kell átjutnunk. Legyetek óvatosak; nemcsak hazánk érdekében, hanem különösen a saját érdekekben.

A kellő időben lesztek értesítve. De az idő még nem érkezett el. Várjatok türelemmel és bizalommal. Minden meggondolatlan elhamarkodás személyes romlást okozhat a legcsekélyebb haszon nélkül nemzetünk ügyének.

London, Anglia, 1859 június 9-én.

Kossuth Lajos.

II. RÉSZ.

BEM TÁBORNOK.

Szabadságharcunkat a Bem tábornok parancsnoksága alatt volt erdélyi hadtestnél küzdöttem végig. Egy visszaemlékezéssel kezdem arra az időre, mikor szülővárosomban beléptem az 55-ik zászlóaljba. Előző fejezeteimben ugyan már megemlítettem, hogy egy önkéntes sereg alakult, melynek én is tagja voltam és ezen önkéntes sereggel három hónapig küzdöttünk Bánátban a fölkelő szerbek ellen.

Ezalatt a három hónap alatt én csak kevés nyílt csatát láttam. Ennek az önkéntes seregnek különben is csak az volt a hivatása, hogy a szerb fölkelés terjedésének gátat vessen.

E hadműveleteket Kiss Ernő és Yetter tábornokok vezették. A mint az 55-ik zászlóalj Nagyváradon megalakult, azonnal megindult Ihász Dániel őrnagy vezetésével Erdély felé. Ihászt később dandárparancsnokká nevezték ki. A szabadságharc után ő is követte Kossuthot Kutaiához, Kis Ázsiába.

Honnét véle utazott Amerikába; majd vissza Angliába és haláláig Kossuth mellett volt Turin, Olaszországban.

Körülbelül 1849 február 1-én léptük át Erdély határát és néhány napi gyors menetelés után, február 7-én megérkeztünk Dévára. Azonnal egy hadosztályba osztották be zászlóaljunkat, melynek Hrabowszky őrnagy volt a parancsnoka.

Ez a hadosztály azonnal készenlétbe helyeztetett és gyors meneteléssel indult Bem tábornok segélyére, a kinek seregét akkor már erősen szorongatta az osztrák hadsereg Puehner tábornok vezényletével.

Bem József, született 1795-ben Tarnowban, osztrák Lengyelországban. Bem nagyképzettségű katona volt. Legelőször I. Napoleon hadseregében a lengyel légióban szolgált. Később, 1831-ben résztvett a lengyel szabadságharcban. Ennek leveretése után Párisba menekült, a hol katonai kiképzését oly magasra fejlesztette, hogy egyike lett a legnagyobb hadvezéreknek.

Mikor Bécsben kitört a forradalom, Bem sietett Bécsbe, honnét terve volt egyenesen Magyarországra menni és szolgálatát felajánlani a magyaroknak.

A bécsiek ismerték az ő nagy hadi tudományát, a melynek fényes tanujelét adta Napoleon seregében 1812-ben, Davoust és Macdonald tábornokok alatt, — sürgették őt, hogy fogadja el Bécsnek védelmét. Sok habozás után engedett a nép kívánságának.

Azonnal összevonta a fölkelők seregét a város védelmére és várta a Windischgraetz herceg parancsnoksága alatt álló osztrák hadsereg támadását.

Azonban látta a forradalmi bizottságnak és tehetetlen elnökének, Messenhauernek habozását aziránt, hogy megadják a jelt a támadásra, Bécs kapui előtt álló 35,000 főnyi honvédseregnek: Bem tábornok teljesen elveszítette kedvét és bizalmát.

A sok habozásnak az lett a vége, hogy a város 1848 október 28-án feltétlenül megadta magát Windischgaetz herceg hadseregének. Szivettépő emlékezni arra a mézszárlásra, mely ezen megadást követte.

A számtalan áldozatok között ott volt a világhírű Blum Róbert is, a kinek fia, János, később a porosz-

francia háborúban 1870-ben a Lipszében megjelenő nagy újságnak, a "Daheim"-nek volt hadi tudósítója. Nekem pedig igen jó barátom volt a táborban. — Én ugyanis annak idején a chicagói világlapnak, a "Tribune"-nak voltam hadi tudósítója.

Bem tábornok a meghódolás után elhagyta Bécset és keresztülvágva a osztrák hadseregen, Pozsonyba érkezett, a hol a Kossuth elnöksége alatt gyűlésező védelmi bizottság előtt megjelent és felajánlotta szolgálatát. A bizottság nagy örömmel fogadta Bemét.

A legveszélyesebb es legnehezebb volt a helyzet Erdélyben, a hol az oláhok túlnyomó számban éltek és fel voltak izgatva az újonnan alakult magyar kormány ellen. Vezérük egy Janku nevű, köztük igen népszerű és ravasz oláh ember volt. Abban az időben Magyarországon a nép műveletlenebb volt, mint jelenleg, azért a félművelt oláh népet könnyű volt tévútra vezetni.

Kossuth nagy bölcsen Bem tábornokot küldte Erdélybe az oláhok megfékezésére és a gyorsan összpontosított osztrák hadseregnek visszaverésére.

A PISKI CSATA.

Három hadjáratban vettem részt és tapasztalatból állítom, hogy azok, a kik a csatatereken lefolyt küzdelmekben aktív részt vettek, — értve különösen az alsóbbbrangu tiszteteket — csak igen ritkán képesek leírni a csata lefolyását. Ezek összes gondolatát nagyon elfoglalja azon feladat megoldása, melyet reájuk bízunk, — olyannyira, hogy a többi csapatok mozdulatairól alig, vagy egyáltalán nincsen tudomásuk. Valamint nincsen idejük megfigyelni sem a saját, sem az ellenség hadi taktikáját, vagy hadi mozdulatait. Éppen az-

ért a piskii csatáról, az én személyes megfigyeléseimből egy igazságos leírást nyújtani igen nehéz. Azonban egybevetve személyes tapasztalataimat a hivatalos jelentésekkel, melyek a különböző parancsnokoktól beérkeztek, eléggé pontos véleményt alkothatunk a piskii csatáról, mely heveség, hősiesség, vakmerőség és a legmagasabb hadvezetés szempontjából csaknem páratlanul áll az egész szabadságharc történetében.

Az 55-ik zászlóalj, melyben én megkezdtem katonai pályafutásomat, 1200 biharmegyei fiúból állott, Iház Dániel őrnagy volt a parancsnokunk. Zászlóaljunk 1849 február 7-én érkezett Dévára, a hol akkor már várt reánk a 11-ik zászlóalj. E két zászlóaljból Hrabowszky őrnagy parancsnoksága alatt egy dandár alakult. Nem volt semmi élelmiszerünk, miért is a város lakosságához szállásoltak el bennünket. A lakosság túl nyomó része oláhokból állott s azok erősen vonzódtak a lázadó oláhokhoz.

Arról hamarosan meggyőződünk, hogy a lakoságnak férfirésze nem volt a városban, hanem a Déva körüli hegyek között tanyázó oláh felkelő bandákkal voltak. A legénység beszállásolását tisztjeink éppen ezért nagy vigyázattal végezték. Minden házban nem kevesebb, mint 10-15 embert szállásoltak egy káplár vagy őrmester vezetésével.

Én szerencsésen jártam, mert a vezetésemre bíztak 20 embert és egy magyar házba jutottam. Nem valami fényes, de elég jó vacsorát kaptunk, melynek elköltése után a fáradtságtól kimerültén leheveredtünk az elég nagy szoba padlójára, hogy az álom jótékony karjai között gyűjtsünk erőt másnap hajnalára, mely talán közülünk sokaknak az utolsó leend.

Természetemmé vált, hogy én bármilyen fáradt voltam is, soha sem aludtam mélyen. Éjfél után 1 óra körül valami gyanús nesz ütötte meg füleimet, mely a mi szobánk felé tartott. Éppen fegyverem után nyúltam, mikor az ajtó csendesen felnyílik és egy szál gyertyával a kezében, remegve lépett be háziasszonyunk és halk, reszkető hangon ezeket monda: “Szegény fiaim, meneküljetek innét, mert Janku, az oláh vezér most ereszkedik le a hegyekről egy nagy hordával, hogy titeket felkoncoljon.”

Én azonnal talpra ugrottam és egy halk kiáltással felriasztottam katonáimat, a kik egy pillanat alatt fegyverben álltak.

A következő pillanatban kinn az utcán riadót verő dobok pergése verte fel az éjszaka csöndjét. És ezek a hangok mindenkor harci kedvet öntenek a katona szívébe. Nem a félelem, hanem valami különös örömszerű hevülettől sarkalva, rohantunk mi is a főtér felé, a hol alig 10 pere alatt, hadisorban állt 2500 honvéd a tisztekkel együtt. Az izgatottságtól remegve vártuk a jeladást, hogy: “előre”.

Azonban az oláhok, kiknek mozgolódását a hegyoldalon őrszemeink észrevették és még kellő időben jelt adtak a főőrségnek — látva, hogy el vannak árulva, visszavonultak a hegyek közé.

Mi néhány ágyulövést küldtünk utánuk. Tervük minden esetre az volt, hogy meglepnek bennünket és mialatt a dévai várban levő osztrák helyőrség közénk szórja bombáit, a zavarban ők meg fognak jelenni és teljesen lemeszárolják a honvéd sereget.

Mindazonáltal, hogy e cselfogásukat meghiusítottuk, dandárunk egész éjjel fegyverben maradt. — A dandár körül felállított őrszemeket megkettőztük; s

nekünk megengedett, hogy a sorokból kilépünk; de ott kellett maradnunk a főtéren. Természetesen a fáradság ismét erőt vett rajtunk; s bár rettentő hideg szél fújt, mely a havat hordta reánk, — mégis lefeküdtünk a fagyos földre.

* * *

Ezen alkalommal, hogy meghiúsult e vérengző fenevadnak terve, célszerűnek tartom néhány szóval bemutatni őt szives olvasóimnak annál is inkább, mert személyesen ismertem.

Janku Ábrahám az erdélyi havasok között született s szabadságharcunk folyamán az oláh felkelő bandák vezére volt. Bár a történetírók azt írják felőle, hogy ügyvéd volt; de én a mennyire ismertem, a műveltség alacsony fokán állt. Rendkívül ravasz, álnok természete az arcából sugárzott s éppen ezért a bécsi kamarilla őt választotta az oláhok felizgatására.

Felbízta a legmesszebb menő ígéretekkel, valóságos guerilla harcot indított az erdélyi és biharmegyei falvak, városok békés lakossága elen. Soha sem volt bátorsága szembeszállni a honvéd zászlóaljakkal. Hanem suttyomban lelopódzott a hegyek között megerősített állásaiból a védtelenül álló falvakra és tekintet nélkül a nemzetiségre — rabolt, gyűjtogatott és borzalmas módon gyilkolta félvad hordáival a lakosságot.

Végül azonban csúfosan csalódott a kamarillában. Ugyanis, mikor a honvédsereg Világosnál lerakta a fegyvert, Janku sietett Bécsbe az ígért jutalomért. — Azt hitte, hogy ott nagy ünnepséggel, tárt karokkal várják reá. Hanem megdöbbent, mikor az illetékes helyen hidegen fogadták és kereken tudtára adták, hogy mielőbb távozzék a császárvárosból.

Janku gyorsan vizatért Gyulafehérvárra és összezdte mindazon leveleket, melyek tele voltak a legfényesebb ígéretekkel és e leveleket nyilvánosságra akarta hozni. Azonban a császári kormány ennek neszét vette és megakadályozta tervében az által, hogy az összes kompromittáló iratokat elkobozta és a “Havasok király”-át börtönnel fenyegette. Janku dühében megőrült és nyomorult haláláig furulyázgatva bolyongott a havasok között.

* * *

Kora hajnalban a lakosságtól kiereszakolt kevés nyers szalonnát és kenyeret kaptunk, melynek egy részét megettük s a maradékot kenyérszákjainkba tettük. Aztán meglehetősen jó úton elindultunk Piski felé, mely körülbelül 1 és fél óra járásnyira van Dévától.

Még alig voltunk egy órája útban, mikor Piski felől erős ágyudörgést hallottunk. Azonnal megváltoztattuk a hadsorokat és századonként, csatárláncokra oszolva, homlókvonalba elhagytuk az országutat és a közeli kukorica földeken át gyors menetben haladtunk Piski felé.

Piskin az osztrák kormánynak több vámépülete volt a Sztrigy folyó jobb partján. Ez a kis folyó északról folyik és néhány mértföldnyire Piskitől a Marosb^, ömlik.

A csata kezdetekor Bem tábornok seblázban feküdt. Előtte való napon sebesült meg birtokában levő két ágyújának védelmében. Feljegyzésre méltó, hogy Bem soha sem viselt derekára övezve kardot; sem a csatában, sem azonkívül.

Egy kis korbács volt a kezében állandóan, melyet

lova nógatására használt; de alkalom adtán fegyverül is használta.

Megérkezésünk előtt való napon, a csata hevében, Bem épen azon a ponton állt, hol két ágyúja csaknem védtelenül volt. E pillanatban egy osztrák csapat bukant fel az ágyúk közelében és reá rohantak a védtelenül álló ágyúkra. Bem kezében a korbácscsal nekirohant az osztrák katonáknak és e kiáltással: “Hej, gazemberek! Ezek az én ágyúim; takarodjatok innét!”

Az osztrákokat annyira meglepte a fegyvertelen öreg embernek heves fellépése, hogy néhány pillanatra meghátráltak a korbácscsal vagdalkozó Bem elől. — Csupán egy katona lőtt reá s jobb kezének mutató ujját letépte a golyó. De e néhány pillanat elég volt arra, hogy az egyik közelben hadakozó honvédcsoport oda siessen és szétverje az osztrákokat.

A mikor zászlóaljunk csatavonalban a kukoricásból kirohant és kénytelen volt megállni a folyó partján, néhányan lövésektől találva elbuktak közülünk. Velünk szemben, a folyó túlsó partján levő vámpületek tömve voltak osztrák katonasággal s azok heves tüzeléssel fogadtak bennünket.

Parancsnokunk, Ihász őrnagy megsarkantyuzta lovát és harsányan kiáltotta: “Fiaim utánam!” — beleugratott a folyóba. Én voltam az első, a ki utána ugrottam csapatomnak élén és egy pillanat alatt az egész zászlóalj a jégdaraboktól zajló folyóba rohant a túlsó part felé. A jeges víz derékig ért; miért is fegyvereinket és lőszerkészleteinket a fejünk fölé emelve, úgy küzdöttünk a gyors folyású vízzel. Közben igen hevesen tüzeltek reánk és sokan felbuktak a folyóban; de néhány pillanat alatt elértük a túlsó partot és szuronyt szegezve rohantunk be a házakba. Rövid néhány perccel

BEM.

alatt kiűztük bevehetetlennek látszó állásukból az ellenséget.

Eseménydús életemben sokszor közel volt hozzám a halál; de oly közel talán soha, mint ez alkalommal.

A mint a folyóból kiugrottunk, az egyik épületből valóságos golyózápor zúdult reánk. Én odakiáltottam szakaszomnak: "Utánam!" — és én elől rohantam be az épületbe. A mint beugrottam az ajtón, nem vettem észre, hogy egy fiatal osztrák katona hátam mögé kerülve éppen reám emelte a fegyverét, mikor hatalmas termetű káplárom, Nagy László, puskatusával olyat vágott az osztrák karjára, hogy elejtette a fegyverét. Nagy éppen keresztül akarta szűrni az osztrákot, mikor én észre vettem, hogy mi történt és hirtelen elhárítottam a halálos döfést; megmentve annak életét, a ki egy pillanat előtt engemet akart megölni. — Hadi foglyul ejtettem őt.

Az első két órában minden vonalon visszaűztük az osztrák katonaságot. Hanem a hátráló ellenség, mikor átvonult a hídon, összerombolta azt. A mi tüzérségünknek nagy erőfeszítésébe került, a míg hidászaink a hidat rendbe hozták.

Ez alatt az osztrákok Nagyszebenből segítséget kaptak, a hol azok néhány nap előtt visszaverték Bem tábornoknak egy támadását.

Az orosz tartalékos sereg, mely 15,000 emberből állt, szintén megjelent, azonban a csatában nem vett részt. Úgy látszott, hogy csupán meg akarta félemlíteni a hiányosan felszerelt honvéd sereget.

Az ellenség szaporodásával megváltozott a csata képe és a honvédsereg kénytelen volt hátrálni. Különösen az 55-ik zászlóaljat oly erősen szorongatta az

ellenség, hogy már-már a folyamon készült visszame-
nekülni a túlsó partra.

Bem tábornok ez idő szerint seblázban feküdt tábori
ágyán. Meghallotta a csata veszélyes fordulatát, fel-
kelt és éppen akkor ért a csata színhelyére, mikor
csapataink megkísérelték a hidon való visszavonulást.
Bem odasielt a zászlóalj parancsnokokhoz és azt ki-
áltotta: "A hidat minden áron meg kell tartani, kü-
lönben el vagyunk veszve!"

Mikor a honvédség meglátta Bemet, mintegy új
erőt nyerve, néhány pillanat alatt visszafoglalta a
hidat.

A támadást szuronyrohammal kezdte meg a 11-ik és
az 55-ik zászlóalj egyesült erővel. A csata késő estig
folyt a legrettenetesebb elkeseredéssel és a mi fegy-
vereink győzelmével.

A csata folyamán zászlóaljunk egy része ágyúinkat
fedezte, mikor sebes vágatással lovagolt hozzánk Bem
tábornok és kapitányunkat kérte, hogy állítson össze
gyorsan néhány embert és küldje az egyik ágyúüteg-
hez, melynek emberei már mind meghaltak. Kapitá;
nyunk engemet bizott meg, s én néhány emberrel
gyorsan követtük Bemet, a ki az elnémult üteghez ve-
zetett. Én azonnal működésbe hoztam az ágyúkat és
az egyik ágyút magam kezeltem a legjobb eredmény-
nyel mindaddig, a míg az ellenség hátrálni kezdett.

A nap folyamán gyakran láttam a magyar nemzet-
nek halhatatlan költőjét, Petőfi Sándort, mint Bem
tábornok kedves hadsegédét. Sokszor a leghevesebb
tűzvonalon vágatott keresztül, hogy Bem parancsait
átadja a zászlóalj parancsnokoknak. A hol a legna-
gyobb volt a veszély, Petőfit mindig ott láttam, amint
elkesítette a honvédeket.

KOSSUTH ÉS IHASZ DANIEL.

A csata után való reggel még egyszer láttam Petőfit, de aztán ő Bem tábornokkal és a sereg fő részével Segesvár felé vonult, mi pedig zászlóaljunkkal Szászváros felé indultunk.

Az osztrák sereg sikertelen támadásait megelégetve, lassan hátrálni kezdett Nagyszeben felé; hátrahagyva nagymennyiségű fegyvereket, ágyukat, lőszereket és sok hadifoglyot.

Mi üldöztünk az ellenséget körülbelül éjjeli 11 óráig. Akkor Bem megállást vezényelt és néhány órai pihenőt rendelt. Annyira kivoltunk merülve, hogy le roskadtunk a térdig érő hóba, mely a fagyos földet ellepte és nem törődve a dermesztő szélviharral, mely az egész napon átnedvesedett ruháinkat a testünkre fagyasztá, mélyen elaludtunk. Én azóta sem tudom elképzelni, hogy miként száradhatott meg rajtam a ruha, melyben kétszer is átágaztam a jeges folyamon 12 óra alatt.

Néhány órai pihenés után az éhség kezdett gyötörni mindnyájunkat. Élelmiszer nem volt semmi. Közünkben kukorica földek voltak s a kukorica még mind ott volt letöretlenül. A múlt évi hadjárat az összes férfinépet a csataterre szőlította. Különösen ama vidéknek lakosai nagyrészt oláhok voltak, a kik a hegyek között táborozó Janku oláh vezér bandáihoz csatlakoztak. Eszerint az egész kukoricatermés ott volt a földeken. Én voltam az első, a ki példát mutatva, tördelni kezdtem a kukoricát; csakhamar az egész tábor követte példámat. A kukoricaszárakból nagy tüzet rakunk és a csöves kukoricát megsütöttük, illetve megpattogattuk s ezzel csillapítottuk éhségünket és felmelegítettük a nagy hidegtől dermedt tagjainkat.

A piski csatában az 55-ik zászlóaljnak csaknem összes tisztjei megsebesültek, harcképtelenné lettek vagy meghaltak. Olyannyira, hogy altisztek vezették a légénységet. Én is a csatában, mint tizedes vettem részt, de a csata után őrmesterré léptettek elő s egy egész századot vezényeltem. Ez nem is volt nehéz, mert a közkatonák soraiban is nagyrészt intelligens férfiak, egyetemi hallgatók és diákok voltak.

A mennyiben ma is kezeim közt van azoknak névsora, a kik az 55-ik zászlóaljban szolgáltak és a piskii csatában megsebesültek vagy elestek. Hely szűke miatt azonban csak azon tisztek neveit óhajtom megörökíteni e sorokban, a kik a második században, melyben én is küzdöttem, szemeim láttára estek el:

Riczko Lőrinc, kapitány: súlyosan megsebesült.

Gyaloki Károly, főhadnagy: meghalt.

Mailer József, hadnagy: meghalt.

Pápai Lajos, alhadnagy: súlyosan megsebesült.

Wenter Péter, őrmester: súlyosan megsebesült.

Papp János II-ik őrmester: súlyosan megsebesült.

Mikor rendbe szedtük magunkat, Bem tábornok a hadsorok előtt Ihász Dániel őrnagyunkat a csatában tanúsított hősiességéért alezredessé nevezte ki. Helyébe az 55-ik zászlóalj parancsnokává Baróthy László kapitányt léptette elő, szintén a piskii csatában tanúsított hősiessége jutalmául.

Baróthy László édesapja volt a Chicagóban és környékén élő magyarság közkedvelt, hírneves orvosának és minden magyar ügyért lelkesedő, kitűnő honfitársunknak, Dr. Baróthy Árpád urnák.

Azután Bem — mint fent említettem — zászlóaljunkat Szászváros felé indította, hová megérkeztünk 1849 március 11-én.

PETŐFI SÁNDOR.

BARÓTHY LASZLÓ.

Ezalatt Bem alaposan becsapta az osztrák sereget. Segesvár felé vonult, de hirtelen megjelent Nagyszében előtt és gyors rohammal bevette a várost, melynek védelmezőit a 15.000 orosz sereggel együtt átkergette Oláhországba. Ez nagy győzelem volt, mint am[^] sürgöny is mutatja, melyet a felingerült Puchner osztrák tábornok küldött főparancsnokának, Windischgraetznek. Hencegően azt jelentette: “Mi visszafoglaltuk a Kokol mentét és néhány nap alatt Bem seregét részben széjjel fogjuk verni, részben foglyul ejtjük.”

Nagyszebentől a honvédsereg a Vöröstorony-szoros felé üzte az ellenséget, a hol 1849 március 25-ikén heves csata után, mely Ihász alezredes vezénylete alatt folyt, átüztük a határon egészen egy török tartományig.

Ha meggondoljuk, hogy Bemnek serege soha sem haladta meg a 10.000 embert és hozzá tesszük, hogy ez a sereg is oly hiányosan volt felszerelve, sem elég fegyvere, sem elég élelmiszere nem volt, valóban a csodával határos, hogy evvel a sereggel hatalmában tartotta az egész Erdélyt, Déva és Károlyváros kivételével. Egy 25.000 főnyi, jól felszerelt osztrák és orosz haderőt három hónapig sakkban tartott s végül átüzte a határon.

Az ő hadvezéri talentumát legfényesebben jellemezte Klapka tábornok, szabadságharcunk egyik legdicőbb hadvezére, mikor így irt Bemről:

BEM LÁNGELMÉJE.

“Bem tábornoknak hadviselése Erdélyben a klasszikus, modern hadjáratnak fényes bemutatása. Az ő

neve örökké ott fog ragyogni a Pantheonban a halhatatlan nagy hadvezérek nevei között.”

Mint minden nagy hadvezérnek, Bemnek lángelméje is akkor nyilvánult legfényesebben és akkor mutatta a legújabb cselfogásokat, mikor a legerősebben szorongatta az ellenség.

Piskinél is fényesen beigazolódott hadi tudása, mikor feltartóztatta a már hátráló honvédséget, miáltal biztosította a győzelmet.

Ő a győzelmet mintegy kierőszakolta a csaknem biztos vereségtől. Gavallérsága emlékeztet a napoleoni időkre az első császárság idején. Legfényesebben beigazolta udvariasságát, mikor bevette Nagyszebeni, a honnét Puchner osztrák tábornok is kénytelen volt menekülni. Bem két százarral utána küldte Puchnernek Nagyszebenben hagyott apró ingóságait.

Kossuthról írott fejezetemben leírtam szabadságharcunknak szerencsétlen végét. Valamint leírtam a sok ezer menekültek összejövetelét Widdinnél. Bem tábornok is a szerencsétlen kimenetelű temesvári csata után megérezte a magyar szabadságharc szomorú végének kezdetét, Orsován át menekült Szerbiába s onnét egyenesen Törökországba sietett. Widdinnél találkozott a menekültek seregével s hozzájuk csatlakozott.

A mi 55-ik zászlóaljunk, mikor 1849 július 20-án megütközött az orosz haderővel s a túlnyomó erő elől kénytelen volt hátrálni Romániába, a hol az ellenség nem üldözte tovább.

Iszonyú nélkülözésekkel küzdve menekültünk tovább Törökország felé. Útközben a kolera megtizedelte sorainkat. Szegény bajtársaim úgy hullottak el, mint a legyek.

Meg-megálltunk s eltemettük halottainkat, aztán vándoroltunk tovább a bizonytalanságba.

Több, mint egy hónapig vándoroltunk ily rémes állapotban. Lábainkról a cipő lerongyolódott és telve voltak sebekkel. Nagyrészt mezitláb, teljesen lerongyolódva, betegen, sokszor az éhségtől gyötörve, végre boldogan láttuk a Dunát közelünkben és láttuk Widin minaretjeit, melynek tornyaiból hallottuk a müezzinnek messzire hangzó, imára hívó kiáltásait az igazhívókhöz: "Mashallah! Allah akbar!" (Hála az Istenhez! Az Isten nagy!)

SHUMLA.

A mint előbbeni fejezetemben említettem, néhány hétig aggodalommal telten vártuk a bizonytalan jövőt. Végre a török katonaság átkisért bennünket Shumlába. Akkor már ismét beállt a tél, mely olyan kegyetlen volt, hogy az akkori öreg emberek sem emlékeztek hasonló kemény télre.

A főbb tiszteket magánházakba szállásolták, az alsóbbrendű tiszteket és a bennünket kísérő törökezed katonákat barakokban helyezték el.

A "Babi humayum" (magas porta), mely állt a nagyvezir és más magas személyiségekből, u. m. a "Sheik ul Izlam", az ulemák főnöke, a ki a Koránban, a törökök szent könyvében foglalt törvények alapján kimondta, hogy bennünket nem fognak kiadni ellenségeinknek. Pedig az osztrák kormány erős fenyegetésekkel követelte kiadatásunkat. Hanem a "Sheik ul Islam" kimondta a "fetwát" (Ítélet), mitűn bennünket két részre osztottak.

Én nagy kedvvel tanultam az idegen nyelveket, mi-

ért is alig egy-két hónap alatt a török nyelvet annyira elsajátítottam, hogy a török tisztekkel már elég jól beszélgettem. Ezekről tudtam meg, hogy én Bem tábornok osztályába lettem beosztva és a mi osztályunkat Kis Ázsiába, Aleppoba fogják transportálni. Én ennek igen megörültem, hogy Bemmellel együtt maradhatok.

Végre 1850 február végén felnyergelt lovakat kaptunk és lóháton indultunk Várnába a Fekete tenger partjára. Ott már várt reánk egy török személyszállító gőzhajó, melyre felszálltunk és egy éjszakán át hajóztunk az igen szeszélyes tengeren.

A tengerek istene, az öreg Neptun, igen haragudhattott reám, mert ez volt az első tengeri utazásom. Hanem kértem is az Istent, hogy ez legyen az utolsó.

A következő reggel hajónk befutott a csodaszép Boszporusba. Képződésünk a legmagasabb fokra emelkedett, mert a leggyönyörűbb látomány tárult elénk. Az ezeregyéj meséi töltötték el képződésünk világát, mikor hajónk a Boszporusban haladt. Jobbról számtalan serail és kioszk nyújtott festői látványt, ezek képezték az akkor uralkodó Abdul Medjid szultánnak palotáját. Balról kis ázsiai patrokon Skutari volt látható. Bámulat töltött el mindnyájunkat, mikor megpillantottuk a világ egyik legnagyobb és legfestőibb kikötőjét, az "Aranyszarv"-at, mely elválasztja Sztambul, a szent várost, Galat és Pérától, vagyis a keresztény városrésztől.

Kegyetlen sorsunk megtiltotta, hogy engedélyt nyerjünk ama gyönyörű partokon való kiszállásra. Azonban egybevetve mindazt, a mit azoktól hallottam, akik évekig éltek Konstantinápolyban, ama hatás, melyet

e gyönyörű látvány gyakorolt reánk, csak igazolta azt a mondást, hogy a távolság igéző hatással van reánk.

Mikor keresztül hajóztunk a Márvány-tengeren, Dardanellákon, Hellespontuson és beértünk az Aegei tengerbe, az első megállóhely Rhodes volt. Mindnyájan mintegy ünnepeltük a pompás éghajlatot.

E városban volt az ókorban a világnak nyolcadik csodája, a "Rhódesi kolosszus". A török tisztek vezetése alatt kimentünk a gyönyörű partokra és néhány óra hoztat barangoltunk a festői vidéken.

Majd ismét hajóra szálltunk, elhaladtunk Candia szigete mellett és hajónk megállt Iskander, vagy Alexandrette kikötőjében, a hol kiszálltunk.

A mint én emlékszem, Alexandrette a legelhagyottabb hely volt, melyet valaha láttam. Csak néha-néha kötött ki egy-egy csavargó gőzös, vagy kereskedő hajó. Először azt hittük, hogy ez Aleppo kikötője. Később megtudtuk, hogy úgy Aleppo, mint Damaskusnak Beyront volt a kikötője. Alexandretteben csupán egy éjszakát töltöttünk.

Másnap kora reggel a mi csapatunk (mely állt Bem tábornokból, a ki már "Murád basa" néven szerepelt, Kmetty tábornok, mint "Ismael basa" és Stein tábornok vagy húsz más tiszttől körülvéve) egy török lovascsapattal lóháton indultunk Aleppo felé. Abban az időben egész Syriában nem volt semmiféle kocsiszerű közlekedési eszköz. Az ut, melyen haladtunk, egy pusztai ösvény volt csupán, melyen a tenger felől jövő karavánok jártak Antiochiába, vagy még tovább Aleppoba (arabok Halepnak hívják).

Alig voltunk néhány órája útban, mikor az én nyelvtudományomat próbára tették.

Valahány tanya mellett elhaladtunk, mindenütt lát-

tuk a Beduin főnököket és szolgálakat, a mint sorfalat álltak a források vagy víztartók előtt és üdvözöltek bennünket. A főnök rendesen jobb kezével szívét, homlokát és ajkát érintve üdvözölte Murád basát egy “Sallem alechim”-mel. Eleinte mi igen csodálkoztunk azon, hogy a főnökök hogyan ismerhetik fel a mi Murád basánkat a sok tiszt között. Később reá jöttünk, hogy egy karavánban az előkelő személyiséget arról ismerni meg, mivel mindkét oldalán egy-egy szolga halad és egyik kezüket az előkelőség lovának hátán tartják.

A mi karavánunk vezetője Mazzar bey, török ezredes volt. Utána csupán az alkalmazott szolgálak és beduinok haladtak. Ha ezek találkoztak szembejövő utazó beyek és basákkal, azonnal felismerték a karaván előkelőségét.

EGY BEDUIN FŐNÖK AJÁNDÉKA.

Egyszer az Iskanderen és Antiochia között fekvő oázisok egyikénél egy beduin főnök jelent meg és egy remek arab telivér kancát vezetett Bem tábornok felé, tiszteletteljesen üdvözölte őt “Selam alechim”-jával és a kötőfék végét a tábornok kezébe adta.

Bem nem értette meg ezen eljárást, hozzám fordult és kérdezte: “Mit jelent ez?” Az én kevés arab nyelvtudásommal mégis képes voltam beszélni a beduin főnökkel és megértettem, hogy ő ezen gyönyörű kancát ajándékuul hozta Murád basának, a kiről azt hallotta, hogy ő lesz a padisah szultán, Abdul Medjid nagy hadseregének a fővezére.

Én elmondtam Bemnek ezt a különös szónoklatot és az ajándék felajánlását. Bem én általam nagyon megköszönte ezen nagy megnyilatkozását a magas tiszte-

letnek, de kijelenti, hogy az ajándékot jelenleg nem fogadhatja el. Ugyanis a tábornok erszénye sokkal üresebb volt, hogysen ő ilyen értékes ajándékot elfogadhatott volna.

Az ottani szokás szerint hasonló ajándékokat kétszeres értékű ajándékkal illő viszonzni, mely a jelen esetben közel 100 font sterling lett volna.

Ezután megérkeztünk egy őskori városba, Antiochiába, a hol egy napi pihenőt tartottunk.

Az egész Syriában nincs egy város sem, mely hasonló benyomást tett volna reám, mint ez az őskori város az Orontus folyó partján, a hol egykor Péter és Pál apostolok éltek.

Nem maradt már semmi őskori dicsőségéből. Abból az időből, mikor még több mint 200.000 lakosa volt. És a világon páratlan vízvezetéke, mely a számtalan fényes népfürdőt látta el vízzel, mikor ezrek és ezrek látogatták e várost és imádkoztak Daphné templomában, a kinek híres ligete nem messze volt Antiochiától.

Mindebből nincs egyéb többé, mint romok, hatalmas körakások s ezek beszélnek a letűnt dicsőségről, melynek kezdete elvész a múltak homályos kódében. Egészen 1832-ig még álltak falai a régi építményeknek, de az egymásután következő gyakori földrengések ki javíthatatlanul elpusztították, romba döntötték ezt az egykori királynőjét a városoknak.

Mikor én ott jártam 1850-ben, már csak nagy mennyiségű sárkunyhókat találtam, melyekben körülbelül 500 főnyi kevert nép lakott.

Végre 1850 március hó végén megpillantottuk az ősrégi várost, Halepet (Aleppo), hová rendeltettünk. —

Közülünk senki sem tudta, hogy heteket, hónapokat vagy éveket kell majd eltöltenünk e városban.

Maga az ottani török kormányzó sem tudta, hogy mennyi ideig leszünk kényszerülve vendégei lenni. Sőt azt sem tudta, hogy mit tegyen velünk, szinte tanács-talanul nézett reánk, a mikor megérkeztünk. Teljesen sorsunkra voltunk bizva. A török nagy bölcsész soha sem törődik a jövővel, sem nem bánkódik a múlt fölött, hanem él a jelennek. Ha közeledel feléje bármilyen ajánlással (például meg akarod venni a házát, vagy lovát, vagy bármit, a mi az övé, avagy tudatod vele, hogy le fogják fejezni őt), változatlan nyugalommal fogad és csak annyit mond: "inshallah" (ha Istennek úgy tetszik).

MEGÉRKEZÉS ALEPPOBA.

Késő délután volt, a mikor megérkeztünk Aleppoba. Ez a megérkezés sokáig emlékezetünkben maradt.

A külvárosban talákoztunk a basával, a ki a város helyőrségének élén fogadott bennünket. És a városnak lakossága szintén nagy tömegekben jött fogadásunkra. Az azonban örökké talány maradt előttem, hogy miként vettek tudomást oly pontosan megérkezésünkről. Hiszen abban az időben az egész török birodalomban nem volt sem vasút, sem távirda. A fogadtatásunknak rendezéséből látható volt, hogy vártak reánk. Minden ember, asszony és gyerek szinte látható sóvárgással lesték, hogy csak egy rövid pillantását is elnyerhessék az ünnepelt magyaroknak.

A Murád basát kísérő tiszteket a nép úgy tekintette, mint a basa vezérkarát. Mert ha egy török tábornok, vagy basa kilovagol vagy kísétál, rendesen több mint

húsz tiszt és szolga várakozik reá. Az első helyen, néhány lépésnyire tőle, baloldalon lovagol vagy sétál — a szerint, a mint a basa indul — a “Bimbashi” (őrnagyi rangban levő szárnysegéd), a ki tovább adja a basa rendeleteit. A bimbashi mögött halad néhány “jusbashi” (kapitány) és “milazim” (hadnagy). Ezeket követi egy féltucat vagy több “Tshawse” (tizedes). Ezeknek a tizedeseknek kötelességük állandóan körülhordani a csibukokat, nargiléket és a feketekávés csészéket. Ezek a tizedesek állandóan készítik a kávé, töltik a csibukokat dohánnyal és a nargiléket egy gyenge fajta finom dohánnyal, melyet kizárólag a nargilé szivók használnak. Egy unalmas lovaglás után a piszkos városon át elértük a barakkokat, melyek egy dombon álltak, mintegy uralva a várost. Volt ott egy ősrégi, düleldező kastély is. Ez azonban omladozó állapota miatt lakatlan volt.

Aleppóban a március hónap éppen olyan meleg, mint Chicagóban a július hónap szokott lenni.

Kertjeinek kivételével, melyeket a Koeik folyóból öntöznek, a növényzet száraz és sárga árnyalatú. A hőség állandóan tikkasztó és nappali időben az utcák elhagyatottak.

Naplemente után kinyílnak a bazárok, melyek rendkívül élénk képet nyújtanak. Akkor megtelnek az utcák is néppel. Különösen rendszeres e szokás a harminc napig tartó “Ramazzan” böjti ünnepek alatt. Törökök, arabok, kurdok és beduinok megtöltik a különféle kávéházakat és szürcsölik a “Yemen”-t (kávé) és szívják a nargilét vagy csibukjaikat. Órák hosszáig keresztbe rakott lábakal, a legnagyobb nyugalommal, szótlanul ülnek egy szőnyegen. Mint az olaszok mondják: “Dolce far niente” (édes semmittevésben).

Az aleppoi nép túlzott képzelődésében valami rendkívüli dolgot látott abban, hogy “Murád basa” közejük jött, épen azért fogadtatásunk a barakkoknál is ennek megfelelő volt.

Az általános vélemény közöttük az volt, hogy a magas porta azért küldött ilyen nagynevű tábornokot Aleppóba, hogy féken tartsa a folyton lázongó arab törzseket. A nagyobb városokat megvédje koronkenti betöréseiktől, mikor különösen a keresztényeket szokták fosztogatni és halomszámra legyilkolni.

Alkalmoszerűnek látom itt leírni, hogy én már különféleképen láttam leírva Bem tábornok életrajzát. — Nagyrészt mindenikben azt irták róla, hogy mikor áttért a mohamedán vallásra, egyszersmind belépett a török hadseregbe is. Ezt az állítást én, a ki állandóan mellette voltam haláláig, határozottan tévesnek nyilvánítom.

Bem tábornok 1850-ben bekövetkezett haláláig Abdul Medjid szultánnak nagy tiszteletben állott vendége maradt. Ugyanazt a jövedelmet élvezte, mint egy legmagasabb állású, tényleges szolgálatot teljesítő basa élvez. Nevezetesen rangban mint “Mushir pasa” volt, mely rangfokozat egyenlő a mi hadseregünknel az altábornagygyal.

AZ ALEPPOI VÉRFRÜDŐ.

Azok a hírek, hogy Bem belépett a török hadseregbe, valószínűleg abból az eseményből eredhetnek, melyet e fejezetben fogok leírni.

Ugyanis 1850 év őszén 30-40.000 arab és beduin fölkelő sereg tört be Aleppóba és fosztogatta a lakoságot, ugyanekkor több ezer keresztényt legyilkolt.

Bem tábornoknak a barakkokon kívül remek kertekkel övezett szép mezei lakban volt a lakása. Mikor a zavargás kitört, Bem beköltözött a magaslaton levő barakkokba, hová az összes magyar tisztek követték őt. Épen ideje volt, mert másnap már a gyilkos arab hordák támadást intéztek a barakkok ellen, melyeket 3-4000 ember védett 2-3 ágyúütegtől támogatva.

Már előzetesen futárokat küldtek Konstantinápolyba, Damaskusba és másfelé is segítségért. De a legjobb esetben is csak két hét múlva érkezhettek segély az ostromzás alá vett helyörség erősítésére. Az arabok ezt igen jól tudták, miért is több kétségbeesett támadást intéztek az ostromlott barakkok ellen.

Ekkor történt, hogy Bem tábornok és a magyar tisztek még egyszer megmutatták hadi tudományukat és ügyességüket a legfényesebb eredménnyel.

Bem felállította az ágyukat az ő rendkívüli ügyességével és a zárt sorokban támadó ellenségre szóratta a bombákat. A pusztítás, melyet a bombák okoztak, irtózatos volt. Az ellenség többször támadott, de mindannyiszor rettenetes aratást vittek véghez soraikban a jólirányzott bombák. Természetesen az ágyukat jeles honvédtisztek kezelték.

A barakkok környékén nagy messzeségben halomszámra hevertek a bombák áldozatai, az összetépett és a sebesültek ezrei. Végre megtisztult a csatater, az ellenségnek megmaradt része menekült.

BEM HALÁLA.

Nemsokára azután, hogy az aleppoi forradalmat elnyomták, a szultán halás köszönetét küldte Murád bánának ama szolgálataért, melyet az arab lázadás leveré-

sével tett. Ez a legmagasabb helyről érkezett meleghangú elismerés láthatólag igen jól esett Bemnek. Azután ismét visszavonult az ő pompás kis kerti lakásába.

Azonban a szomorú végzet lassan közeledett. Ugyan is Bemnek teste el volt lépve sebhelyekkel, melyeket részben I. Napoleon hadjáratában, majd 1831-ben a lengyel forradalomban, végül 1848-49-ben a magyar szabadságharcban kapott.

Talán a kiüma okozta, avagy mert pihenésre volt kárhóztatva a csaták oroszlánja, sebhelyei fájni kezdtek. Fájdalmai napról napra növekedtek. Magyar orvos, Dr. Kálaszdy mindent elkövetett, hogy fájdalmait enyhítse, de sikertelenül.

Végre egy heves láz ágyba döntötte nagy, talán legnagyobb hősrünket és 1850 év december hó 16-án Bem tábornok meghalt.

Ugyanolyan katonai pompával temették el, mintha a szultánnak tényleges szolgálatában levő tábornok lett volna. Sírja fölé pedig a török kormány egy hatalmas emlékkövet állíttatott, melyen keleti nyelven fejezte ki nagy gyászukat. Valamint hogy ez által is bizonyítsák ama igaz fájdalmat, melyet e nagy férfiú korai elhunytá fölött éreztek.

Bem tábornok sírkőfeliratának eredeti arab szövege birtokomban van. Megkísérlem néhány szemelvényt magyarul leírni, hogy ez által is igazoljam azt a nagy tiszteletet, melylyel a török hatóságok viseltettek Bem iránt.

KIVONATOK BEM SÍRKŐFELIRATÁBÓL ALEPPO, SYRIÁBAN.

“A dicső Murád basa, a ki menedéket talált a török

udvarnál, megtagadta előbbeni vallását és mohamedáná lett.”

“Szerencsések azok az anyák, a kik olyan gyermeket hordoznak méhükben, mint ő volt. De fájdalom, nagy a mi veszteségünk!

“A sors (Kismet) kíméletlen volt e nagy emberrel szemben. Ezen dicsőséges hős életének fonalát egy csapással elvágta a halál Aleppo városában.

Vajha a nagy szultán Abdul Medjid Khán könyörületessége bejárná a nagy világot és hirdetné az őisteni jóságát. Ha a gondviselés megengedné néki az uralkodást kegyben, üdvben és boldogságban.

“Üdv neki! Az ő hősi tettei és vitézi bátorsága soha sem fog elhomályosulni. Aranyba vésvé fogják megörökíteni érdemeit. Az ő élettörténete részvétellel és könyekkel lesz megírva.

“A nagy Allah, kinek jósága végtelen, a dicsfény koszorújával övezte a dicső Murád basát. Kiszabván néki az isteni kiválasztottak útját, mely a “Jane”-ba (Mohamed paradicsoma) vezet.”

A sírfeliratnak többi része leírja, hogy a magyarok felvették az igazhitűek vallását és vértanukká lettek stb. Én csupán azért mutatok be néhány részletet a sírfeliratról, hogy a szives olvasó fogalmat alkothasson a keleti népek virágos nyelvezetéről. A keletiek úgy gyászukban, mint örömükben túlzó kifejezéseket használnak.

Bem áttérését a moslim vallásra annak idején nagy örömmel fogadták és végtelenül kedvünkben jártak mindnyájunknak, a kik Bem kíséretében voltunk.

Mindazon dolgoknak felsorolása, a mit ők ott leírtak, nem való oda Bem tábornoknak, a világ egyik legnagyobb hadvezérének emlékkövére.

UTAZÁS A SYRIAI PUSZTASÁGON.

Bem tábornok halála fájdalmas benyomást gyakorolt a véle együtt számkivetésbe ment tisztekre. Az utóbbi időben többen közülünk be akartunk lépni a török hadseregbe, de Bem halála megváltoztatta szándékunkat.

Elhatározták többen, hogy vagy Európába, vagy Amerikába indulnak szerencsétpróbálni.

Én akkor alig húsz éves voltam; telve kalandvágygal. Kaptam egy ajánlatot, hogy lépjek be mint hadnagy a syriai kormányzó, Emin basa mellé hadsegédül. A főhadszállás Damaskusban volt.

Ezen ajánlatot Mazzar bey szivességéből nyertem, a ki a török hadseregben ezredes volt s Aleppóban ő volt a mi börtönőrünk.

Mazzar bey Berlinben végezte katonai tanulmányait és folyékonyan beszélt németül. Igen szivélyes, derék férfiú volt, azonban volt egy nagy hibája is, rendkívül szerette a "raki"-t, egy részegítő italt. Ezen szenvedélyének nem birt ellenállni, miáltal megszegte ama szigorú törvényt, a mely minden igaz mohamedánnak megtiltja ezen italnak élvezetét.

Az ezredes, miután engemet ellátott egy teljes lovas hadnagyi felszereléssel, elvezetett egy lovas csapathoz, mely éppen Damaskusba volt indulandó.

Azalatt a két hét alatt, a mig én Aleppóból Damaskusba értem, többit tanultam a keleti életből, mint a mit valaha csak sejtettem is.

Elkerülendő minden kellemetlen megjegyzéseket, alkalmazkodtam a kíséretemben levő mohamedánok társaságbeli és vallásos szokásaihoz. Ezek a szokások, jóllehet nem lépték át soha sem a nevetségesség hatá-

rait, mégis igen együgyűek voltak. De leírom, hogy mi volt a napi program.

Jóval napfölkelte előtt felhangzott a jelzés és a lovas csapat elindult. Menet közben nekünk nem voltak teherhordó tevéink, csupán csomagszállító lovaink, melyek a sivatagban gyöngye helyettesítői a “sivatag hajójá”-nak.

Mikor a nap felkelt, megálltunk egy forrásnál vagy víztartónál és kicsomagoltuk élelmiszereinket. Sátoraink nem voltak, azért künn a szabadban táboroztunk a fák árnyékában.

A szokásos mosakodás után leterítettük kis szőnyegeinket, melyet minden katona magával hord és letérdeltünk imára. Az imádkozó arccal keletre, Mekka felé fordult és ötször érinti ajkaival a földet, majd hétszer egymásután ismétli a “Bismillah”-ot, mely hasonló a mi “Miatyánk” imádságunkhoz.

Imádság után reggeli következett, mely állt kenyér, hagyma, datolya és féltucat igen kis csésze kávéból. Ennek elköltése után a napnak nagyrészt kocka vagy ostábla játékkal töltöttük.

Késő délután a szakács megkezdte a vacsora főzését.

Ha véletlenül egy tanya közelében állomásoztunk, hoztak egy birkát és leölték. A leölt állat húsát belepárolták egy nagy üstbe, melyet teherhordó lovakra kötve vittünk magukkal. A húsról sok riszt dobtak s ezzel együtt főzték meg, hatalmas tüzet rakva az üst alá.

Mikor az étel készen volt, nagy gömbölyű fateknőkbe öntötték, melyek körül 10-12 ember foglalhatta a helyet. Nem emlékszem, hogy voltak-e olyan kis kétláb magas asztalkáink, melyeket a törökök szoktak használni. Ha ilyen asztalka nincsen, akkor a szó-

nyegre állítják az ételes edényt, pusztá földre sohasem.

Természetesen evés előtt ismét a vallás által előirt mosakodás és az imádkozás járja.

Az igazhivő mohamedán minden 24 órában ötször mosdik és imádkozik. A mosakodás, különösen a gazdag mohamedánoknál, nagy ceremóniával történik. A míg az egyik szolga ezüst korsóból önti a vizet a mosakodónak karjai és kezeire, a másik szolga egy ezüst tálat tart, a harmadik pedig egy finom török törülközőt nyújt át szertartásosan.

Ez a mosakodás igen régi szertartásos szokás. És ha az igazhitű muzulmán nem talál vizet, mint az igen sokszor előfordul a sivatagban, akkor tiszta homokkal dörzsöli karjait, kezeit és lábait épen úgy, mintha mosakodna.

Különösen a városokban, mikor elérkezik az imádkozásnak ideje és a minaretek tornyaiból felhangzik az "Immam" (pap) kiáltása: "Imádkozz! Imádkozz! az óra gyorsan halad és az ítéletnapja közeleg!" Az igazhitűt semmi sem akadályozhatja ilyenkor, hogy le ne boruljon a földre ötször és el ne mormolja a szokásos imát. Az ájtatoskodó muzulmán ép oly állandóan olvassa a gyöngyfűzért, mint az ájtatos katolikus.

Rendesen minden ebéd előtt, mely alatt az estéli étkezés értendő, kaptunk egy "chorba" nevű levesforma ételt, melyben volt rizs, különféle zöldségmű és hagyma. A "chorba" után, melyet nagy fakanalakkal osztottak ki egy katlanból a már említett fateknőkbe, kitaláltak elének a "pilav"-ot (rizs és birkahús). Természetesen se kés, se villa nem volt, hanem mindenki a jobb kezének ujjai hegyével belekapott a teknőbe és kihálászta onnét, a mi éppen a kezébe akadt. Első ét-

kezésünkkor az egyik szomszédom azzal akarta bizonyítani irántam való jóindulatát, hogy a legszebb falatot ragadta ki a teknőből és szónélkül dugta az én számba.

Habár a távolság Aleppo és Damaskus között csupán 250 mértföld, mégis 14 napi időt vett igénybe utazásunk. Ebben az időtájban az egész vidék teljesen kihaltnak látszott. Sem állatot, sem növényféléket nem láttunk, kivéven a források és ciszternák közelében volt egy-egy kis oázis néhány fával. Néha egy-egy tanya volt látható, mely néhány sár-gunyhóból állt.

Azonban volt olyan tanya is, melyben egy beduin-főnöknek "konak"-ja (palota) volt, benne háremmel. De ezek a főnökök állandóan hadilábon éltek a török kormánnyal, azért mi sohasem álltunk meg ilyen tanyák közelében.

MEGÉRKEZÉS DAMASKUSBA.

Végre a 14-ik napon elértük unalmas utazásunk végcélját.

A mikor felértünk egy dombra, Damaskusnak gyönyörű panorámája tárult szemeink elé. Nem csoda, ha Mohamed próféta, mikor e dombról megpillantotta Damaskust, ezt mondá: "Én szeretnék a mennyei paradicsom kertjébe jutni, miként lépjek be e földi paradicsomkertbe!" A törökök Damaskust "Sham" (szent város)-nak nevezik és a török birodalomban Mekka és Medina után e várost keresik fel leggyakrabban a zarándokok.

Városszerte nagymennyiségű szent oltárok vannak, melyek előtt az ájtatos muzulmánok leborulva könnyörögnek segélyért szent Mohamedhez.

A mint megérkeztünk Damaskusba, egyenesen a katonai barakkokhoz lovagoltunk, hol ekkor már több ezrenyi különféle katonaság volt. Itt több magyar száműzött, a kik már régebben beléptek a török hadseregbe, várt reám. Mielőtt mi megérkeztünk, már el volt terjedve a hire, hogy Murád pasa követői megérkeztek Aleppoból. Honfitársaim örömmel üdvözöltek, de élményeiknek meghallgatása után az én lelkesedésem a török szolgálat iránt alaposan lehült.

Miután üdvözöltem a barakkok fölött parancsnokló ezredest, az ő társaságában elindultam a "Vali" (kormányzó tábornok) palotájába. Mielőtt beléphettünk volna a "selamlik"-ba (elfogadó terem), felkértek, hogy foglaljunk helyet a köröskörül levő díványokon. A míg a pasa megjelenésére várakoztunk, a ki éppen Abdul Medjid szultánnak a sógora volt, addig a szolgák apró remek chinai csészékben, ezüst tálcákon pompás feketekávét szolgáltak fel. Aztán hosszú meggyászaru csibukokat hoztak, melyek szopókái a legfinomabb borostyánból voltak s a pipaszár és szopóka között gazdagon kirakott briliáns kövekből való gyűrűk övezték. Ez a nagy fényűzés, melyet itt láttam a kormányzó palotájában és a mit még azután hallottam felele, mesés képzelettel töltötte el agyamat a szultán számtalan szerályainak belsejéről.

A kíséret, beleértve a csibukhordók, kávékészítők és a többi cselédséget, a kik mindnyájan vártak a pasára, számszerint lehetek vagy harmincan. Azonban a szultánnak kísérete a régi szokás szerint meghaladta a száz személyt, ha sétára indult. Az ilyen basáknak kísérői nagyrészen a török hadsereghez tartoztak, mint "milazima" (hadnagy), Juspasha" (kapitány) és "bim-

bashi” (örnagy). Ezek mind a török állampénztárból húzták a fizetéseiket.

Valamint a szultán háremőrei, a fekete eunuchoknak főnöke, “Kizlar aga” szintén basa rangban áll, úgyszintén a “Bostanji” (főkertész) is. Aztán ott van az a basa, a kinek az a kötelessége, hogy felügyel minden élelmi szerekre, melyek a szultán asztalára kerülnek; és még igen sok basák, hogy még felsorolni is sok volna.

Egy rövid kihallgatás után a nagyhatalmi basa utasítást adott a helyőrség parancsnokának, hogy különös figyelemmel legyen irántam s aztán bizalmasan beszélgettek. Később megtudtam, hogy a basa engem is magával fog vinni “Hedjaz” szentföldjére, Mecca és Medinába, a hol alkalmam lesz inni a “zam-zam” szentforrás vizéből, melynek rosszóságáról egy a szent földről visszatért “hadji” győzött meg, a ki a szent vizből kóstolót adott.

A míg új mesterem elkészült a nagy útra, több hónapig tétlenségre voltam kárhóztatva. Unalmamban bejártam egész Damaskust és több lakójával ismeretseget kötöttem.

DAMASKUS.

Damaskus városa körülbelül 60 mértföldnyire délkeletre fekszik Beyrout-tól, mely tengeri kikötője a Földközi tengeren.

Két folyója, a Barada és Abana, melyek a bibliában mint Albana és Pharphar szerepelnek. E folyókból öntözik a város körül fekvő gyümölcsös és egyéb kertet több mértföldnyi kerületben. Igen sok csatornán át vezették be e két folyónak vizét, — a keleti élet leg-

főbb kellékét — a város legtávolabb eső részébe is, a számtalan nyilvános s házi medencébe.

Az a módszer, melynek segélyével a vizet felhajtották a csatornába, igen primitív volt. Valószínűleg a kereszténység első idejéből eredt.

Egy hatalmas kőfal volt építve a folyó partjától a közepe felé. E kőfal felfogta a vizet és állandóan 3-4 láb mély volt. A kőfal alatt volt egy óriási kerék, rajta igen kezdetleges vízvödörrel. A kerék forgásával a vödörök mindig telve merültek vízzel és a csatornák szájába ürültek. Hasonló kereket számszámra látni az Enfrates-folyó partján Adana és Basra városok között és a Persiai öbölben.

Nagyobb részt kint ültem egy-egy kávéház előtt és úgy tanulmányoztam a népet. Meglátogattam Judás házáat is, a hol Saul megtért és Ananiász visszaadta neki látóképességét. Többször vágyódtam tevékenység után. Figyelemmel kísértem a katonaság gyakorlatait és az esti parádékat, mikor sok ezer katona többször ordította: “Padisah choke Yashar!” (sokáig éljen a szultán).

A török asszonyok pedig — a kik százval ültek a kertekben és a syriai diót ropogtatták — kacérkodva félre vonták fátylaikat (yashmak) és látni engedték ragyogó szemeiket s szélesre festett fekete szemöldökeiket, valamint remek szép hajukat. De mindez engemet nem érdekelt, én csupán szabadság után vágyódtam. Tudatára ébredtem annak, ha én belépek a török katonai szolgálatba, meg fog semmisülni ama vágyam, hogy a világot tanulmányozhassam.

Aztán leveleket kaptam Aleppoból, melyekben arról értesítettek, hogy Kossuth és az őt követő száműzöttek nemsokára el fogják hagyni Kutaiat s az Egyesült

KMETTY.

Államoknak egyik csatahajója, a "Mississippi" fedélzetén Amerikába utaznak. Valamint az én barátom és jótevőm, Kmetty tábornok és a többi magyar tisztek, a kik velem voltak Aleppóban, szabadon bocsáttattak. — Mindezen hírek ellenállhatatlan vágyat ébresztettek szívemben, hogy én is elhagyjam Törökországot és térjek vissza a civilizált világba.

A szokásnak megfelelően kértem egy kihallgatást a kormányzó tábornoktól, a mit néhány nap múlva megkaptam. Én őszintén bevallottam ő excellenciájának a honvágyat, mely szívemet gyötörte. Azt is megvallottam, hogy ez ideig nem éreztem annyira e vágyat, csupán néhány napja, hogy megtudtam honfitársaimtól, hogy már csaknem mindnyájan elhagyták Törökországot és elutaztak a "Jeni duenjá"-ba, mint a törökök nevezik az Egyesült Államokat.

A basa meglepően nyájas volt hozzám és azt mondta, hogy tartsam meg azt a ruhát, melyet ő csináltatott nekem, azután utasította a pénztárnokát, hogy fizesse ki előre havi fizetésemet. Hadsegédét pedig megbízta, hogy a legközelebbi transporttal küldjön engem vissza Aleppóba, a honnét jöttem, hová kötelessége volt visszaküldeni.

Később megtudtam, hogy szigorú rendeletet kapott Konstantinápolyból, hogy semmi akadályt ne gördítsen azok elé a magyarok elé, a kik el akarják hagyni Törökországot.

A mikor visszaérkeztem Aleppóba, legnagyobb sajnálatomra láttam, hogy a magyar menekültek — Kmetty tábornok, báró Stein, Thuolt kapitány és neje kivételével már mind elutaztak Amerikába. Kmetty tábornoknak nem volt kedve a többiekkel tartani, hanem belépett a török hadseregbe és 1857-58-ban fé-

nyesen kitüntette magát Karsz várának hősie megvédésével az oroszok elen.

Kmetty szívélyesen fogadott és azonnal elvezetett Mr. Yerny aleppoi angol konzulhoz, a ki ellátott útlevelemmel, melyben mint az angol királynő védencét tüntetett fel. Azonkívül a török hatóságtól kaptam egy török útlevelet, melyen rajta volt a szultán aláírása a "Toogra", melynek minden hivatalos iraton rajta kell lennie.

Minden hivatalos iratokkal ellátva és utazó zsákomban kevés elemózsiaival "Isten hozzád"-ot mondtam Aleppónak, a hol közel 2 évet töltöttem mint a szultán vendége és a hol birtokába jutottam az úgynevezett "Halepi jel"-nek. Ez a jel egy himlőhelyszerű bőrkiütés, mely minden Aleppo és környéki lakosnak az arcán látható. Ezt megkapja az ember, ha csak pár órát tölt is e vidéken.

Egy hosszú, fárasztó lovaglás után Latakián keresztül, a hol az a híres török dohány terem, elértük Tripolist. Thuolt kapitány, a ki az 55-ik zászlóaljban kapi-

tány volt és bájos felesége, mi voltunk az egyedüli magyarok az egész karavánban.

Az volt a tervünk, hogy bérelünk egy arab hajócskát, mely átvigyen Beyrouthba a tengeri kikötőbe, a hol felszállhassunk egy angol — London vagy Liverpoolba induló — gőzhajóra. Több napig pihentünk Tripoliszban, mert igen megtört a hosszú lovaglás.

Végre házigazdánk, egy keresztény ember, értesített, hogy az egyik estén készül indulni egy arab hajócska Beyrouthba.

Mi örömmel siettünk a megjelölt arab yachtra, melynek csupán két vitorlája volt; s még egy kis kabin sem volt a fedélzetén. Az első órákban a mi kis hajónk igen erősen kezdett ingadozni. De mikor a szél útirányunkkal ellenkező irányban kezdett fújni, kis hajónkat mint a játéklabdát dobálták a hatalmas hullámok, melyek végig söpörték a hajócska fedélzetét, valamint bennünket is bőrig fűrésztöttek. A kis hajó kapitánya és két arab matróza egész idejüket imádkozással töltötték. Kérték a nagy Allahot, hogy mentsen meg bennünket az elsülyedéstől. Így hányódtunk egész éjjel át. Végre a hajnali szürkületnél a távolból egy város körvonalait pillantottuk meg. Azt hittük, hogy az már Beyrouth. De fájdalom, kapitányunk elvette örömlét ama kijelentésével, hogy az a város, melyet láttunk, nem Beyrouth, hanem Tripolisz, honnét előtte való este elindultunk. Dél felé érkeztünk vissza Tripoliszba és ama elhatározással szállottunk ki, hogy a szárazföldi úton fogunk utazni Beyrouthba.

Sok zsörtölődés és alkudozásba került, a míg a hajó kapitánya hajlandó volt bennünket partra szállítani, természetesen a kialakított útibér felét ki kellett fizetnünk. Ismét lovakat vettünk és a Libanon hegyiség

sziklás utain több napi unalmas és fárasztó utazás után végre elértünk Beyroutba, a honnét aztán elindulhattunk akár Angliába, akár Amerikába.

Barátaimnak, Thuolt kapitány és nejének, több pénzük volt, mint nekem, azért kénytelen voltam elválni tőlük. Ők azonnal jegyet váltottak egyenesen Bostonba, a hol néhány év múlva Thuolt kapitánynak igen híres lovagló iskolája volt. Én pedig vártam egy hajóra, a mely elvigyen Egyiptomba, Alexandriába, a hol addig szándékoztam maradni, a míg elegendő pénzem lesz, hogy akár Angliába, akár Amerikába utazhassak.

III. RÉSZ.

ALEXANDRIA EGYPTOM.

Visszaemlékezve azon időkre, mikor még az iskolák padján törtem fejemet Egyptom történelmén, a Pharaok, Ptolemachok, Antonius és Cleopatra stb. idejéből, leghőbb vágyaimnak egyike volt láthatni Alexandriát, mely Jeruzsálem mellett a világtörténelmi eseményeknek egyik legnagyobb színhelye volt. Az én vágyam, hogy az isteni titokzatosságnak ezen kútforrását láthassam, megvalósult. De bármilyen nagy volt is vágyam, hogy ebben az ősrégi múkincsekkel telt, érdekes városban huzamosabb időt tölthessek, mégsem maradhattam sokáig. Ugyanis az én kincstáramban csupán egy “milazim”-nak (hadnagy) sovány fizetése volt, melyet, mint a jóságos Abdul Medjid szultán vendége, állandóan huztam a török hatóságoktól.

Eszerint csupán a legérdekesebb nevezetességeket néztem meg a városban és környékén.

A mi engem a legjobban érdekelt, az “Pompeius emlékoszlopa” volt. Aztán siettem a remek két obeliszkhez, “Cleopatra tüi”-hez. Az egyik büszkén, egyenesen állt, hirdetve ezredévek dicsőségét, de a másik félig lesülyedt a homokba, mely évszázadok óta mindjobban ellepte.

A mióta én láttam ezen emlékoszlopokat, azóta az egyiptomi Khedive apja New York városának ajándékozta az egyik emlékoszlopot, mely jelenleg a new yorki “Central park”-ban látható.

Alexandria lakossága jelenleg körülbelül 300.000. A mikor én ott jártam, 60 év előtt, alig volt 50.000 a lakosság száma. Ma már a modern civilizáció eszméi és eszközei hatalmában van kelet és népe.

A mikor én arra jártam, nem volt egész Egyiptomban még rendes út sem, semmiféle kerekeken gördülő utazó eszköz nem volt látható.

Az egész országban csak egyetlen kocsi volt s az a Khedivenek, Izmail basának birtokában volt. Posta-szolgálat az egész török birodalomban igen gyöngye, kezdetleges volt.

A leveleket szárazföldön, ponyykon hordták, melyek a kormányzó tulajdonát képezték. Vizen pedig a gőzhajók továbbították és hozták a postát. Mikor Aleppo vagy Damaskusban laktam és írtam egy-egy levelet Magyarországra, 3 hónapig tartott, míg válasz érkezett reá.

Azonban a "haladás" a civilizációnak jelszava és Alexandriának haladása 60 év óta nem meglepőbb, mint a sok ezer városnak haladása az egész világon.

Mégis bizonyos, hogy az egész világon nincs talán egy ország sem, melynek történelme a világtörténelem egyetemében annyira érdekelne egy tanulót, mint Egyiptom-é.

Eltételezve ama adatoktól, melyeket a bibliából tudunk Egyiptomról, valamint a Pharaók története, a kik évszázadokig rabszolgaságban tartották Izrael gyermekeit, ez az ország nevelt olyan fajt is, melynek nem volt párja a világtörténelemben. Értem a "mamelukokat". A zsarnokság által egy leigázott népet, a mely később hatalmas urává lett egész Egyiptomnak. Azok verték le a Nagy Lajos vezérlete alatt folytatott kereszties hadjáratot és ezekre mondta nagy Napoleon

a pyramisoknál folyt rettentő csata után: “Ezek voltak a legbátrabb lovasok, a kikkel valaha találkoztam.”

Néhány napi körütekintés után felszálltam egy kóborló angol teherhajóra, mely Angliába, Bristolba indult. Útközben megálltunk árukat, szállítmányokat felvenni Tanger-ban (Marokkó) és Gibraltárban.

Végre két heti tengeri utazás után megérkeztünk Bristolba.

MEGÉRKEZÉS ANGLIÁBA.

Soha, a míg élek, nem fogom elfelejteni azt a kedves és ünnepélyes fogadtatást, a melyben egy bristoli angol ember, Mr. Jeffries és kedves családja részesítetek engem, hazátlan bolyongót.

Mr. Jeffriesnek egyik fia azon a hajón, melyen utaztam, harmadik kormányos volt. Az ifjú Jeffries-szel megismerkedtem a hajón, igen nemeslelkű, jó fin volt. Az utazás folyamán szavamat vette, hogy ha Bristolba érkezünk, okvetlen az ő vendége leszek s a míg ott fogok tartózkodni a városban, tekintsem az ő házukat mint sajátomat. Ez a kedves meghívás, mondanom sem kell, végtelenül jól esett nekem. És az a kedves család valóban úgy fogadott, mint saját gyermekét s azzal a jóleső, meleg szeretettel vettek körül, mint hön szeretett fiukat.

LONDON.

Nem sokáig élvezhettem a kedves Jeffries család vendégszeretetét, szívem vonzott tovább London felé, a hol tudtam, hogy találkozni fogok száműzött honfi-

társaimmal. A mikor megérkeztem abba az óriási világvárosba, valósággal a kétségbeesés vett rajtam erőt, mikor körültekintve láttam az én képzeletemet meghaladó gigantikus méreteket mindenfelé. Elgondolkoztam, vajjon miként fogok én érvényesülni e több milliónyi népek között teljesen ismeretlenül.

Azonban az angol kormányzóság nagylelkűsége csakhamar eloszlatta az én félelmemet, a mikor kérdezősködtem Gróf Esterházy után, a kinek címét még Aleppóban kaptam Kmetty tábornoktól. A kegyes gróf aztán útba igazított a "Trafalgar Square"-en egy szállodába, a hol akkor már sok száműzött honfitársaim laktak.

Abban az időben Lord Palmerston és Lord John Russel álltak az angol kormány élén és az ő nagylelkű védelmük alatt nyertek a magyar menekültek biztos menedéket Angliában.

E két nemeslelkű férfiúra, valamint az egész angol nemzetre, a mig élek, hálás tisztelettel fogok gondolni. Az angol népnek jószívűsége és barátsága enyhítőleg hatott a száműzöttek szomorú lelkületére, mintegy könnyebben, gyorsabban teltek el a bizonytalanságnak keserű napjai.

Gróf Esterházy Pál pedig, a kit Kossuth felkért, hogy minden tekintetben legyen segélyükre a száműzötteknek, mindent elkövetett sorsunk enyhítésére.

Abban az időben épen Londonban hangversenyzett Kállosdy hírneves cigány zenekara. A hangversenyek esténként vagy a "Haymarket" színházban, vagy más nagy termekben voltak. Minden magyar ott volt, a ki képes volt összekaparni egy shillinget belépődíj fejében.

Az egyik hangversenyre gróf Esterházy közbenjá-

rására a zenekar meghívta az összes londoni magyar száműzötteket is és küldtek ingyenes belépő jegyeket. Soha életemben nem láttam olyan óriási lelkesedést, mely akkor tört ki, mikor mi száműzettek a terembe beléptünk.

A zenekar rázendített a “Kossuth induló”-ra és az ezrekre rúgó angol közönség felállva, kendőlobogtatva percekig éljenezte a száműzött magyar szabadságharcosokat. A hangverseny végén, mikor a zenekar rázendített a “Rákóczi induló”-ra, az óriási közönség lelkesedése oly vehemens erővel tört ki, hogy azt hittem leszakad a kolosszális teremnek teteje.

Hanem az osztrák kormány londoni képviselője ama félelmében, hogy a száműzötteknek e naponkinti ünneplése az angol nemzet teljes szimpátiáját fogja eredményezni a leigázott szabadságharc iránt, az osztrák nagykövet maga elé idézte a zenekar karnagyát, Kállósdyt és értésére adta, hogy ha nem hagy fel a magyar forradalmi dalok előadásával, megvonja tőlük az útlevelet.

UTAZÁS AMERIKÁBA.

Miután öt hétig hiába várakoztunk Londonban arra, hogy még egyszer fegyverrel kezeinkben térhessünk vissza édes magyar hazánkba, elhatároztuk, hogy kivándorlunk Amerikába.

Vagy negyvenen lehattunk együtt magyar száműzöttek, mikor értesültünk, hogy egy amerikai vitorlás hajó, “Cornelius Grinnell”, Fletscher hajóskapitánnyal indulásra készen áll.

Azonnal összeszedtük kevés holminkat és a hajóra siettünk. Négy hétig hányódott hajónk a tengeren,

míg végre 1852 év május 1-én New Yorkba érkeztünk.

A város, habár nem látszott olyan nagynek, mint London, mégis igen nagy benyomást tett reám. Beteljesültek tehát ifjúkori álmaim, ez volt az első szabad föld, melyet lábaim érintettek. Talán ez volt okozója ama nagy meghatottságnak, mely erőt vett rajtam, mikor a hajóról kiléptem.

Az én imádott vezércsillagom, Kossuth Lajos akkor már hetek óta New Yorkban volt és az ő lángoló szónoklataival óriási lelkesedést keltett mindenfelé. És e nagy lelkesedést növelték az ünnepelt "Jenny Lind"-nek ama napokban rendezett hangversenyei is, melyeket az akkori New Yorknak egyetlen és legkedveltebb nagy termében, a "Castle Garden"-ben rendeztek.

Kossuth Lajosról írott fejezetemben leírtam találkozásomat véle az "Irwing House"-ban. Valamint leírtain ama szívélyes ajánlatot, melyet nekem tett, hogy kenyérkeresethez juttasson s én azt örömmel el is fogadtam.

KOSSUTH A SZÁMÚZÖTTEK GONDVISELŐJE.

Kossuth belátta, hogy az európai nemzeteknél, bár mindenfelé lelkesedéssel fogadták őt, de támogatásra nem számíthatott, hogy még egyszer felvehesse a küzdelmet nemzetünk szabadságáért. Azért jött az Egyesült Államokba, hogy annak szabadságért rajongó népét szónoklataival felvilágosítsa a magyar nemzet küzdelmének igazságáról és kivívja az amerikai nép szimpátiáját, hogy a kedvező alkalommal újra megindíthassa a magyar szabadságharcot.

Minden pénzt, melyet ezen tervének megvalósítására kapott az amerikai gazdagabb osztálytól, egy magyar

hadi alap létesítésére fordította. A mikor elegendő pénz volt együtt, azonnal Moringvillebe, egy New Yorkhoz közel fekvő városkába sietett és ott egy töltenygyárat rendezett be. Ebben a gyárban bennünket, magyar száműzötteket alkalmazott, csaknem háromszázan voltunk.

Néhány hétig dolgoztunk már e gyárban, mikor részben a rendelkezésre álló pénz is fogytán volt, valamint egyéb olyan körélmények is fordultak elő, a melyek Kossuth tervét, hogy egy felfegyverezett sereggel térhessen vissza Magyarországba, meghiúsították.

Én többször gondoltam arra, hogy Kossuthnak eredetileg nem az volt a terve, hogy egy felfegyverzett sereggel Amerikából elinduljon a szabadságharc újból való megkezdésére. Kossuth tudta azt, hogy közöttünk egy óriási tenger volt, melyen való átkelését az osztrák kormány megakadályozta volna. Hanem a töltenygyár megalkotásával nagy tömegekben kivándorló és az angol nyelvben járatlan magyar menekülteknek óhajtott kenyeret biztosítani itt az idegen népek tengerében.

Mikor végső reménye is eloszlott, hogy még egyszer megfuvassa a riadót s a gyárat kénytelen volt feloszlítani, a New Yorkban levő magyar száműzöttek munka után néztek.

Néhányan közülünk, a kik még akkor mint a török szultán vendégei, Kutaiah és Aleppóban csekély fizetéseikből némi összeget megtakarítottak, mint az én volt parancsnokom, Ihász Dániel, Török és Juhász ezredesek, borkereskedőkké lettek. A többiek, mint Țoronyetzky herceg, Alberti ezredes, Fiala és Baróthy László őrnagyok a nyugati államokba utaztak.

Baróthy László őrnagy Davenport, Iowa államban

telepedett le, a hol egészen az ötvenes évek végéig maradt. Aztán visszatért Magyarországra.

A mikor én Moringvilleből visszatértem New Yorkba, azonnal elhatároztam, hogy az ország belsejébe fogok menni, a hol teljesen elkülönítve az idegen népfajoktól, könnyebben tanulhassam az angol nyelvet.

HARTFORD, CONN., MUNKA EGY ÓRAGYÁRBAN.

Az ország belseje felé való utazásomban az első megálló helyem volt Hartford, Connecticut államban, a hová 1852 nyár folyamán érkeztem egy hajóval.

Rövid pihenés után Bristolba, Conn., mentem, hol azonnal kaptam munkát Terry, Downs és Burrel óragyárában.

E kis városka molnárjánál béreltem lakást és ott kezdtem tanulni az angol nyelvet.

Napközben a gyárban dolgoztam és este gyertyavilágnál sokszor 11-12 óráig tanultam az angol nyelvtant. Én igen szerencsés voltam, hogy abban az óragyárban munkát kaptam. Ugyanis a gyár egyik tulajdonosának, Mr. Downsnek neje nagyműveltségű hölgy volt és igen érdeklődött irántam. Abban az időben a magyar menekültek iránt nagy volt az érdeklődés. A mikor Mrs. Downs megtudta, hogy az angol nyelv alapos megtanulása a főcélom, meghívott házába, a hol igen nagy érdeklődéssel hallgatta végig életrőnémetem elbeszélését s a míg Bristolban laktam, házában igen szívesen látott vendég voltam. Ez a nemeslelkű hölgy tanított az angol szavak helyes kiejtésére és az angol nyelvnek helyes mondat-szerkezetére.

A míg Bristolban laktam, ellátogattam New Brittainba, hol megismerkedtem az ottani középiskola igazga-

tójával, Philbrick tanárral, a kinek szíveségéből egy ifjú leányokból álló osztályt kaptam a francia nyelv tanításának céljából. Tehát én, az ismeretlen gyári munkás a francia nyelvet tanítottam egy felsőbb iskolában.

Természetesen ez a siker annyira meglepett engem is, hogy elhatároztam feladni a gyári munkát és Bristolból Hartfordba mentem, a hol nagyobb tér kínálkozott tehetségem révén a boldogulásra. Nyelvemesterré lettem s a francia és német nyelveket tanítottam elég szép sikerrel.

Hartford és Springfieldben (Mass.) ott tartózkodásom alatt több igen kedves családdal kötöttem ismeretséget, a kiknél mindenkor igen szívesen látott vendég voltam. Különösen ünnepélyes alkalmakkor nekem adták a vezető szerepét.

Abban az időben Connecticut állam népiskoláinak főfelügyelője Henry Barnard volt, a ki engem úgy szeretett, mintha a saját fia lettem volna. Több évek múltán, mikor én már chicagói lakos voltam és Mr. Barnardot kinevezték az Egyesült Államokban iskolai felügyelővé, az a jó ember felkutatott engemet Chicagóban s ama óhajának adott kifejezést, hogy engem mielőbb sikeres munkában akar látni egyik főiskolában.

Mr. Barnardon kiviil azon a vidéken szoros barátságot kötöttem Mrs. Ross és bájos leányával, a Bulkley- és Cheney-családokkal, különösen jó barátom volt Ralph Cheney.

Springfieldben szintén szívesen segítségemre voltak a Merriam testvérek, a "Webster's Unabridged Dictionary" kiadói. Valamint itt ért ama nagy megtisztetés, hogy Rév. Sámuel W. Longfellow, a híres költő megajándékozott barátságával. S a mikor elvál-

tam e nagy férfiútól, nekem adta emlékül a “Psalm of Life” (az élet zsoltára) című gyönyörű művének kéziratát. Ezen szép emléket aláírták fivére, Henry W. Longefellow és Mr. Tiffany, a ki nekem tanítványom volt a német nyelvben. Valamint aláírta Rev. Humphrey és több kitűnő férfiak, a kiknek szívélyes szavaikra és tetteikre mindenkor hálatelten gondolok.

Hartfordi élményeimnek egyik legérdekesebb pontja volt ismeretségem Rév. W. F. Williams-sal, Mossul, Assyriai misszionáriussal, a ki azt hitte magáról, hogy ő volt a franciák trónörököse, a “Dauphin”, a kit titokzatos módon tüntettek el a börtönből s az Egyesült Államokba hozták s egy indián főnök gondjaira bízta. Bármint legyen is az igazság, de én azt láttam, hogy ez a misszionárius szentül hitt ebben.

UTAZÁS A NYUGATRA.

Az idegen nyelvek tanításával csak éppen a szükséges életfentartási költségeimet bírtam megkeresni. Gondolkoztam a felett, hogy semmi megtakarítás nélkül szomorú sors várhat reám esetleges betegség, avagy más, előre nem tudható baleset révén.

Azért felhagytam a tanítással és elhatároztam, hogy más kenyérkereset után fogok látni. Tervem volt a nyugati nagyobb városok felkeresése, a hol valamely jólvelmezőbb keresetforrásra számítottam.

Elindultam tehát a nyugatra és első tervbe vett megállapodási helyül St. Louist tűztem ki, ezen rohamosan növekvő városát a közép nyugatnak. Megváltottam jegyemet a Michigan Central vonalra Chicagóig, mely az egyetlen direkt vonal volt annakidején New York, Boston és a nyugat között.

Útközben egy napig időztem a Niagara zuhatagnál, melynek nagyszerűsége csodálattal töltött el. Innét utaztam tovább Detroitba, hol egy ajánló levéllel felkerestem Mr. Van Dyk-et, egy igen előkelő polgárát e városnak. Lakásának falai teljesen tele voltak rakva Van Dyk híres holland festőnek képeivel. Valószínűleg Mr. Van Dyk valami rokonságban volt a híres festővel.

Az utazás Detroittól Chicagóig 1855-ben hosszadalmasabb volt, mint ma. Ha egy vonat délután indult el Detroitból, az másnap reggel érkezett Chicagóba. Aztán Mr. Pullmann is ismeretlen volt még abban az időben. Talán ez az oka, hogy az a három éjszaka, melyet Springfieldtől (Mass.) Chicagóig tartó utazásom alatt a vonaton töltöttem, még ma is emlékemben van. Épen úgy örültem, mikor megérkeztem Chicagóba, mint egy tengeri betegségben szenvedő, mikor végre szárazföldre ér.

MEGÉRKEZÉS CHICAGÓBA.

Késő este volt, mikor megérkeztem Chicagóba s az állomástól egyenesen a "Sherman House"-féle szállodába mentem szobát bérlendő. Az akkor még szerényen meglapuló, kis szálló helyén, a Clark és Randolph street sarkán ma már egy 15 emeletes hatalmas, modern szálloda áll, melynek jelenlegi bérlő-tulajdonosa Mr. Beifield derék honfitársunk.

Az 1855-ik évben a "Sherman House" volt az egyik elsőrendű szálloda Chicagóban. Egy durván vörösre mázolt épület volt csupán, mint nagyrészt a szállodák abban az időben Amerikában.

Egy hosszú és jóltevő éjszaka után másnap reggel

elindultam felkeresni Mrs. Hights boarding házát. Ugyanis Rév. Dr. Tiffany egy ajánló levelet adott számomra, melyet a nevezett boardingházban étkező barátjának, Dr. Charles Gillman Smithnek kellett átadnom. Dr. Smith a harvardi egyetemen iskolatársa volt Rév. Tiffánynak s a belvárosban volt egy irodája, mely mögött volt a lakása.

Mikor átadtam a levelet, Mr. Smitli nagy örömmel fogadott, mint az ő kedves Tiffany barátjának a német tanárát. Dr. Smithnek első dolga az volt, hogy lebeszélte ama szándékomról, hogy tovább utazzam. Ő azonnal ajánlott engem Mr. Hittzhez, a ki még ma is élő ember Washington Hights-ben. Mr. Hittz pénztárnok volt R. K. Swift bankárnál. Mr. Hittz egy igen népszerű, közkedvelt úri ember volt s ő vezetett engem Mr. Jonathan Scammonhoz, a ki főnöke volt a "Scammon & McCagg"-féle ügyvédi irodának. De igazgatója volt a "Marine Bank"-nak is, mely az időben a legnagyobb bank volt.

Mr. Smith elmondta nekem, hogy Mr. Scammon egy igen derék úri ember, a ki nagyon érdeklődik a magyar száműzöttek iránt. Olyannyira, hogy Charles nevű fia mellé nevelőnek egy magyar száműzöttet szerződtetett, a ki nem volt más, mint Prick József tanár, jó barátom, de róla majd később írok.

Mikor felkerestem Mr. Scammont irodájában a La Salle és Lake St. sarkán, már akkor Mr. Hittz alaposan informálta őt személyemről.

Mr. Scammon igen szívesen fogadott s azonnal felajánlott egy állást akár az ügyvédi, akár a bankirodában. Nehány pillanatnyi gondolkodás után kértem őt, hogy inkább ott az ügyvédi irodában adjon valami munkát.

Ez volt tehát az én legelső irodai állásom. Minden esetre szerencsés voltam, hogy a mint megérkeztem Chicagóba, azonnal kaptam állást, mert e városban 1855 év tavaszán roppant nehéz volt a helyzetük a polgárosult idegeneknek. Ugyanis akkor egy "Known-athin"-ek pártja uralkodott a hatóságoknál s ezek minden előjogokat a bennszülöttek számára akartak biztosítani. Az idegentől megvontak minden jogot. És ennek a pártnak vezére Levi D. Boone volt, a ki ezenkívül igen rokonszenvezett a különvált déli államok polgárságával. És ezt az embert alig néhány nap előtt választották meg város-majorrá.

Azon a tavaszon voltak azok az óriási zavargások a sörmérések miatt is. Chicagóba érkeve nagy örömömre találok Koszta Márton honvéd kapitánnyal, a ki a magyar szabadságharc idején ugyanabban a zászlóaljban, melyben én szolgáltam, volt az egyik századnak parancsnoka.

KOSZTA MÁRTON.

Koszta kapitány az én szülővárosomban, Belényesen született. A férfiszépségnek valóban mintaképe volt ez a herkulesi erejű férfiú. Az 55-ik zászlóaljban ő volt egyike a legbátrabb tiszteknek.

A mikor minden reménységünknek vége volt, ő is kivándorolt Amerikába. Mikor én New Yorkba érkeztem, már ott találok vele. Koszta már akkor nagyban tanulta az ácsmesterséget. Éppen úgy, mint a többi számiizöttek: ő is elsajátított valamely mesterséget, hogy biztosíthassa jövőjét ebben az országban.

A mikor alaposan megtanulta az ácsmesterséget,

visszavándorolt Törökországba, hogy ott értékesítse tudását. Azonban pórul járt, mert 1853 június 27-én Smyrnában az éppen ott állomásozó “Huszár” nevű osztrák hadihajó emberei felismerték és elfogták és a hajóra hurcolták, hogy vissza szállítsák Magyarországra.

Kosztá elfogatásának híre eljutott a konstantinápolyi amerikai nagykövetségre is, mely azonnal utasítást küldött a smyrnai amerikai konzulnak, a ki gyorsan érintkezésbe lépett a smyrnai kikötőben horgonyzó “Saint Louis” nevű amerikai csatahajó kapitányával, Ingrahammal.

E derék hajóskapitány azonnal üzenetet küldött az osztrák hajó parancsnokának, hogy Kosztát bocsássa szabadon. De az osztrák atyafi megtagadta az engedelmességet, tréfának tartotta az amerikai kapitány üzenetét, sőt nem is válaszolt reá.

Ingraham kapitány erre megharagudott és egy tisztelet küldött az osztrák hajóra a következő üzenettel: “Ha ma délig Koszta Márton nem lesz a “Saint Louis” fedélzetén, halomra lövetem hajóját.”

A míg a tisztelet átvitte ezen üzenetet, addig a “Saint Louis” fedélzetén megtörtént minden előkészület a támadásra.

Azonban erre nem volt szükség, mert mielőtt letelt volna a határidő, Kosztát egy csolnokon átküldték az amerikai hadihajóra. Az osztrák hajó pedig sietve felszedte horgonyait és azonnal indult Trieszt felé.

Ez az esemény óriási felháborodást keltett Bécsben. A washingtoni osztrák nagykövet, Hülseman pedig sokáig küzdött e miatt, kérve Ingraham kapitánynak megbüntetését. Azonban látta, hogy a kongresszus inkább kész felvenni a háborút Ausztriával, hogysen

eleget tegyen kérésének, Ingraham eljárását helyeselte. Egyidejűleg az Egyesült Államok törvényhozása az egész világ összes nemzeteihez egy kiáltványt bocsájtott ki, melyben figyelmeztette az összes hatalmakat, hogy óvakodjanak megsérteni személyes szabadságát egy amerikai honpolgárnak, legyen az bennszülött amerikai, vagy polgárosult idegen. Ezek után az osztrák nagykövet sietett visszavonni panaszát. Kosztát pedig a "Saint Louis" visszahozta az Egyesült Államokba. Mikor én Chicagóba érkeztem, itt találtam Kosztát mint igen ünnepelt egyént. Egy külön természetű bankár, R. K. Swift, azonnal alkalmazta őt bankjában a váltó-osztályban, még pedig főnöknek. Nehány év múlva elég gazdagon nősült és elutazott Texasba, a hol állattenyésztéssel foglalkozott és ott is halt meg.

A CHICAGÓI TÖRTÉNELMI TÁRSULAT.

Az 1856-57 év folyamán, bár csekély hozzájárulással mégis én voltam egyike az első megalapítónak a ma már oly hatalmas "Chicago Historical Society"-nek.

Rev. William Barry, egy nagyképzettségű úri ember, a ki mint volt unitárius lelkész visszavonultan élt Chicagóban, a kivel nemsokára ideérkezésem után barátságot kötöttem, egy ízben elküldte családját a keleti államokban lakó rokonai látogatására, ő pedig ugyanabba a boarding houseba jött lakni, a hol én laktam. Nem volt számára megfelelő szoba, miért aztán az én szobámban lakott velem együtt. Estenként igen kedélyesen elbeszélgettünk és egy alkalommal beszélt ama nagy tervéről, hogy meg fogja alakítani a "chicagói

történelmi társulat"-ot, mely magában foglalná Chicago és az észak-nyugat történelmét.

Egy estén, mikor éppen elmerültünk a nehézségek vitatásában, melyek hasonló intézmény megalakítása elé gördülnek, különösen ha egy dollárnyi alaptőke sem áll rendelkezésre, érdekes meglepetésben volt részem. Volt nekem egy kis könyvtáram, mely a falra függesztett kis állványon volt összerakva. Beszéd közben Mr. Barry reá mutatott az én kis könyvtáramra és minden bevezetés nélkül ezeket mondá: "Barátom! hajlandó volna-e ön azt a kis könyvtárat a megalapítandó "chicagói történelmi társulat"-nak ajándékozni mint legelső adományt?"

Én már nem emlékszem, hogy mit válaszoltam, hiszen több mint félszázadév telt már el azóta. Odaadtam kicsiny könyvtáramat, melyet Mr. Barry több mások által ajándékozott könyvekkel együtt elszállított a Clark és Lake streetek sarkán levő "Ogden Building"-be, a hol egy kicsiny szobácskában alakult meg a ma már oly hatalmas intézmény, melynek Mr. Barry sok évekig volt titkára és könyvtárnoka.

Mielőtt tovább folytatnám élményeimnek leírását, engedtessek meg nekem, hogy néhány sorban megemlékezzem az én jóltevőm és jóbarátomról.

JONATHAN YOUNG SCAMMON.

Mr. Scammon Maine államban született. Eredetileg farmer akart lenni, de egy baleset következtében elveszítette jobb kezének középső ujját. Emiatt felhagyott a farmerséggel és elhatározta, hogy a jogi pályára fog készülni. A mikor bevégezte tanulmányait

1835-ben Chicagóba jött. Chicago akkor éppen két év előtt kapta meg a városi címet.

Mr. Scammon mikor megérkezett, a "Sauganack Hotel"-ben bérelt lakást, mely a mostani Markét és Laké street sarkán volt. Abban a kis vendégfogadóban laktak nagyrészt azok, a kik Chicagót a mai nagyságára emelték.

Mr. Scammon 1855 év folyamán, mikor én megismerkedtem véle, igazgatója volt a legnagyobb pénzüzeteknek, melyek New Yorktól nyugatra működtek. Mint nagy szakteknitely, az "Illinois State Bank"-nak is ügyvivője volt. Az ő véleményadása alapján alkották meg a banktörvényeket is, melyek alapján működnek még ma is az összes bankok.

Az "Illinois állami főtorvényszék" is pénzügyi dolgokban 1839-től-1845-ig Scammon híres ügyvédi irodájának jelentéseit tekintették hivatalosnak.

Azonban Mr. Scammon nemcsak lángeszű ügyvéd volt, hanem nagylelkű adakozó és igen vallásos ember. Nagyobb pénzösszeget és igen sok fáradságos utánjárást áldozott a nyugaton felállítandó svéd templomokra. És a mikor elérte sikereinek tetőpontját sa jól megérdemelt nyugalomra vágyódott és e célból tervbe vett egy európai utazást, Mr. Scammon, a lángeszű ügyvéd, akkor követte el a legnagyobb botlást, mely anyagiilag csaknem teljesen tönkre tette őt.

Az 1857-ik év, mikor Európába utazott, a legnagyobb válsággal fenyegette Chicagót és a nyugat ipar és pénzügyi világát. Az a vad nyereszkesedési szellem, mely akkor dühöngött, rémületos károkat okozott a pénzvilágban. És abban a veszélyes és válságos időben Mr. Scammon ahelyett, hogy maga állt volna élére a vezetése alatt működő pénzüzeteknek, Európába in-

dult s a vezetést egy ifjú, tapasztalatlan embernek, Mr. B. F. Carvernek, a Marine bank pénztárnokának kezére bízta.

Annak a fiatal embernek az volt az összes érdeme arra a fontos állásra, hogy az apja egyike volt a bank leggazdagabb részvényeseinek.

Mielőtt Mr. Scammon elutazott volna, én elhatároztam, hogy kilépek ügyvédi irodájából. Alig öt hétig voltam alkalmazva a "Scammon & McCagg"-féle ügyvédi irodában, mikor meggyőződtem arról, hogy azok 4-5 évig csupán a legnehezebb munkára fognak alkalmazni, mely idő alatt jövedelmem aránylag igen csekély leend. Az én angol nyelvtudásom pedig még nem volt elegendő arra, hogy én az ügyvédi pályára készülhettem volna.

Mr. Scammon igen kedvelt engem s én gyakori vendége voltam Congress streeti házánál. Egy alkalommal minden teketória nélkül elmondtam néki nyíltan, hogy nincs kedvem annyi sok évet eltölteni csekély kereset mellett. Ő belátta igazságomat és azonnal felajánlott egy jobb állást a "Marine Bank"-nál, melyet én örömmel elfogadtam. Az az állás aztán magasabb jövedelmet biztosított számomra. Négy évig szorgalmasan dolgoztam a bankban, mialatt hetenként kétszer jártam Mr. Scammon házához és két leányát tanítottam a francia nyelvre. Ezek a napok az én legkedvesebb emlékeim közé tartoznak.

A mikor Mr. Scammon Európába utazott és én a banknál dolgoztam, igen sok rendetlenséget fedeztem fel a hivatalban. Minden becsületes ember kötelességének tartja figyelmeztetni munkaadóját, ha anyagi veszély fenyegeti. Ezt teljesítettem én is.

Mr. Scammon akkor Svájcban üdült. Egyik jóba-

rátja révén tudattam véle szomorú tapasztalataimat. De ő azt nem vette komolyan. Mikor pedig a kárt okozók észrevették, hogy én figyelem őket, oly sok megbántásban részesítettek, hogy én kénytelen voltam elhagyni állásomat, melyet öt évig szorgalmasan töltöttem be.

Mikor Mr. Scammon hazatért, azonnal rájött a gonosz gazdálkodásra, mely sok százezer dollárjába került s végül teljesen tönkre is tette. A mikor találkoztam véle, bocsánatot kért tőlem, hogy nem vette komolyan figyelmeztetésemet, de megfizetett érte egész vagyonával. Nekem pedig a következő bizonyítványt adta:

Marine Bank, Chicago,
1860 okt. 29.

Kuné Julián úr több évekig volt alkalmazva fenti intézetemben. Ő egy igen becsületes, tiszta jellemű és rendkívül szorgalmas úri ember. A bankban viselt hivatalának fényesen megfelelt.

(Pecsét)

J. Young Scammon,
elnök.

Az 1860-ik évi elnökválasztási mozgalom engem is magával ragadott, nagy lelkesedéssel indultam a küzdelembe Lincoln Abraham megválasztása érdekében.

WM. B. OGDEN.

Az én ismeretségem Mr. Ogdennel 1859 évben kezdődött. Kétségkívül abban az időben New Yorktól nyugatra ő volt a leggazdagabb ember.

Mindenesetre különösnek tűnik fel szíves olvasóm előtt, hogy miként nyerhettem meg a barátságát annak

a nagy férfiúnak, a ki Chicagónak első polgármestere volt, én pedig egy szegény száműzött ifjú voltam, a ki mint egyszerű bankhivatalnok kerestem kenyere-
met. A magyarázat igen egyszerű.

Mr. Ogden mély gondolkozásu és szabadelvű ember volt, a ki szorgalmasan olvasta és tanulmányozta a műveit államok politikai eseményeit. Mikor Mr. Scammon, a ki jóbarátja volt, egy izben bemutatott neki és elmondta, hogy én is egy magyar politikai száműzött vagyok, Mr. Ogden nagy érdeklődéssel hallgatta meg a magyar szabadságharcnak eseményeit, melyet én kellő formában elmondtam. Azután is gyakran találkoztunk s mindenkor örömmel beszélgetett velem állampolitikai dolgokról.

Mr. Ogden és Mr. Scammon tagjai voltak az Illinois állami törvényhozó testületnek s az ő befolyásuk révén az 1860-ik év elején engem is kineveztek a szenátusba, mint segédhivatalnokot az iktató hivatalba.

Azt hiszem, nem lesz érdektelen, ha röviden leírom Mr. Ogdennek életrajzát.

A mikor én 1855-ben Chicagóba érkeztem, Mr. Ogden már 20 éve volt chicagói lakos. Walton, Delaware County, N. Y.-ből jött Chicagóba, hogy az apjától örökölt e város területén fekvő 182 akeres birtokát gondozza. Ő volt Chicagónak első polgármestere 1837-ben. Egy másik derék úri ember pedig, a ki később szintén jóbarátommá lett, Mr. I. N. Arnold, city clerk volt, úgyszintén N. B. Judd, városi ügyész.

Mr. Ogdent a "nyugati vasút királyának neveztek el. Ő volt az első elnöke a "Union Pacific Vasúttársaság"-nak. Valamint sok évekig volt elnöke a Chicago & Northwestern Vasúttársulatnak is. Ezt a társulatot ő alakította át a "Chicago & Galena Union R. R. Tár-

sulat"-ból. Az ő nagy hírneve mint vasútépítő és nagy amerikai hazafi nemcsak hazájában volt ismeretes, hanem az egész világon el volt terjedve.

Egy ízben Guizot, a nagy francia államférfiu mikor meglátta Ogdennek arcképét, mely Healy híres chicagói festőnek a műve volt, azt mondá: ‘ ‘ Egy igazi amerikai ember, a ki hazájának áldása. Különösen a nyugatnak. Ő építi fel a nagy Chicagót.”

Ha nem is ő építette fel a mai nagy Chicagót, de az alapját mindenesetre ő vetette meg, mely nagyszerű alapon épült fel ez az óriási metropolis. Valamint ő fektette le az első sinpárt is a ma már oly roppant kiterjedésű nyugati vasúthálózatához, ő építette az első gőzmozdonyt, mely 1849 április havában Chicagóból indult első útjára. Az ő becsületessége és őszintesége minden tetteiben örökre közmondássá váltak.

Az pedig igazán különös, hogy ez a nagy férfiú mintegy öntudatlanul önmaga írta meg epigrammszerű sirfeliratát, mikor egy barátnője kétségbeesve fia jövője miatt, hozzá fordult. Mr. Ogden ezt írta: “Én egy fűrészmalomban születtem és csakhamar árvaságra jutottam. Megkereszteltek a malomtóban és iskoláimat egy falusi iskolában végeztem. Mikor 14 éves voltam, kezdtem ábrándozni és mindenhez értettem, de a kezeimet is tudtam mozgatni és semmi sem volt előttem lehetetlen. És azóta asszonyom, folyton ezen módon kísérletezem, a mint láthatja, egy kevés sikerrel.”

AZ ÉN POLITIKAI ÉLETEM.

Mielőtt leírnám az én politikai szereplésemet, néhány szóval megmagyarázom, hogy mimódon jutottam én a politikai életbe.

A 60-as évek elején barátaim bevezettek a "Cameron and Lincoln Club"-ba, melyet Dr. Leib, Fernando Jones, Dr. Blake és néhány heves republikánus ifjak alakítottak. Ezen club gyűlésein gyönyörű beszédek hangzottak el. Nem a club ügyeiről folyt a beszéd, hanem a küszöbön levő választásokról. És ez a club a leghevesebb küzdelmet fejtette ki a választások idején.

Hogy a küzdelemből Lincoln Ábrahám fog kikerülni mint győztes, ezt már előre tudtuk. Én hallottam e nagy férfiút szónokolni és olvastam minden vitakozó párbeszédeit, melyeket különösen Stephen A. Douglasszal folytatott az 1858-ik év folyamán. Valóságos imádszerű csodálattal bámultam e nagy férfiúnak bátorságát, mikor odakiáltota az egész nemzetnek: "Az a ház, mely önmagával meghasonlott, nem állhat fenn soká!"

Egy-két clubtársam kivételével senki sem tudta, hogy én 1860 január havában Mr. Simon Cameron, Pennsylvania állam szenátorához ajánló levéllel zsemben, Washingtonba indultam.

Gyakran jelen voltam az országgyűléseken, a hol az ország különböző részeiről jelenlevő több hírneves politikussal kötöttem ismeretséget. Valamint jelen voltam egy fogadási ünnepélyen a Fehér Házban, mely alkalommal James Buchanan elnökkel is kezet szorítottam.

Mindezek kicsiségeknek látszanak, de mikor én elhagytam Washingtont, eleget tudtam az Egyesült Ál-

lamok politikai helyzetéről. Jóllehet, csak még tanonc voltam a politikai tudományban, de láttam egy kitörni készülő viharnek forrongását, mely meg fogja rendíteni az egész nemzetet és próbára fogja tenni állhatatosságát. Ekkor eszembe jutott a mi legnagyobb honfitársunk, Kossuth Lajosnak egyik beszéde, mikor lehetetlennek nyilvánította azt a nemzetet, melyet egyfelől alkotmányos népképviselettel, másfelől korlátlan hatalommal önkényesen kormányoznak.

A mikor visszatértem Chicagóba, a város republikánusait teljesen megzavarodva találtam az elnök jelölést illetőleg.

A club tagjai, kik közé én is tartoztam, még erősebben támogatták Simon Cameront, mint azelőtt. Lincoln pártját is támogatták sokan, de semmi agitáció nem folyt érdekében. Ennek oka az volt, hogy több mint fele a nyugati republikánusoknak Wm. H. Seward-ot támogatta, a ki zászlóvivőjük volt a közelgő összeütközésben. Én szándékosan nevezem összeütközésnek, mert az nem volt egyéb, mint a szabadság és rabszolgaság fölött szavazó népnek összecsapása.

A DECATURI CONYENCIÓ.

Nemsokára azután, hogy Washingtonból visszatértem, az állami convención 1860 máj. 9. és 10-én gyűlt össze Decatur, Ill.-ban, hogy a nemzeti választásra kinevezze a delegátusokat és megválassza az állami tisztviselőket. Én is megjelentem azon a convención és mint előbbi fejezetemben említettem, megválasztottak az iktatóba segédhivatalnokká.

Azok a delegátusok, a kik akkor jelen voltak azon

a convención, nagyrészt már a földben porladnak. A convenció vezetőinek nagyrésze Seward-párti volt.

A chicagói delegátusok egyformán ingadoztak Cameron és Seward között egészen május 10-ig. Akkor a "Chicago Press" és a "Tribune"-ban megjelent egy cikk, mely megingatta Cameron és Seward híveit és átszöktek a Lincoln pártiakhoz. S ezen átszökésnek megpecsételéseül egy igen érdekes esemény játszódott le. John Hanks hirtelen megjelent a delegátusok között és vállain két kerítéshez való korlátot hordozott, melyekre e szavak voltak ráírva: "Két korlát, melyet Lincoln Abrahám és Hanks János faragtak a Sangamon alján 1838-ban."

Ez az esemény egyszerre megváltoztatta a convenció képét s óriási lelkesedéssel kiáltották: "Lincoln Abrahámot, a korlátfaragót jelöljük elnökké!" És a decaturi convenció halhatatlanná tette magát azáltal, hogy egyhangúlag kiáltotta ki Lincoln Abrahámot elnökjelöltté Illinois államban. A mikor megtörtént Lincoln jelölése, azonnal hozzáláttak a választási küzdelem tervének kidolgozásához. A nemzeti republikánus bizottságnak N. B. Judd volt az elnöke. Az én ismeretségem Mr. Juddal a nemzeti convenció idején igen kis jelentőségű volt. Azonban én nagy tevékenységet fejtettem ki a "Cameron és Lincoln" clubnak a Lincoln és Hamlin clubba való beolvasztása körül. Ezen törekvésem által magamra vontam Mr. Judd-nak figyelmét s ő kinevezett engem a republikánus párt kortesévé s Illinois déli és Indiana állam északi, valamint Michigan állam egy részében folytatandó választási küzdelem vezetőjévé.

ELNÖKVÁLASZTÁS 1860. ÉVBEN.

Igen sok elnökválasztás volt már ebben az országban, mióta megalakult, de egyik sem hasonlítható izgatottság tekintetében Lincoln választási küzdelméhez.

Rettenetes osztálygyűléssel telt megbélyegző beszédek hangzottak el. Négyféle választási ticket volt forgalomban: Lincoln és Hamlin; Douglas és Johnson; Breckenridge és Joseph Lane és Bell és Everett.

Leghevesebb volt a küzdelem az északon az elsőnek jelzett két ticket között, öldöklő pártharc folyt a legmagasabb fokig, nem ismertek kegyelmet egyik párton sem. A rabszolgatartók és a szabad föld népének összeközösésénél mindenkor kéznél voltak a republikánus párt emberei.

A nemzeti republikánus pártnak bizottsága, melynek főhadiszállása Chicagóban volt, kiáltványt tett közzé, hogy minden szabadságszerető ember, legyen az bennszülött, vagy polgárosult idegen, lépjen a küzdelem terére az államok egyesülése érdekében.

Én is, mint említettem, hivatásom szerint elindultam Indiana államba kortesútra. Mindenfelé kint a szabad ég alatt angol és német beszédeket mondtam. A népgyűlések szónokai képviselők és tábornokok voltak, Schenk, Don Piát és H. S. Lane Indiana állam kormányzójelöltje.

Később utasítást kaptam, hogy Indiana északi részéből menjek Illinois déli részébe, hol a republikánusok igen gyéren voltak. Én rögtön útra keltem Mound Citybe, 111., néhány mértföldnyire északra Cairotól és megkezdtem az agitálást Lincoln Abrahám megválasztása érdekében.

Ez azonban igen veszélyes dolog volt, mert körülbelül 50 mértföldnyi területben csak egy embert, Dr. Craint találtam, a ki nyíltan republikánusnak vallotta magát.

A mennyiben e városkában nem volt egy nagyobb terem, felálltam az Illinois Central vasúti állomás előtti cifra kerítésre és onnan beszéltem vagy ötven emberhez, a kik nagyrészt Illinois déli részéről, vagy Egyiptom, Ill.-ból való farmerek voltak. Ez volt az első eset, hogy valaki oly vakmerő volt ebben az igazán sötét Egyiptomban, melynek lakói rendithetetlen hívei voltak a rabszolgatartásnak, hogy beszélni mert a republikánus párt programjáról.

Mindazáltal, hogy én igen erősen megkritizáltam az ő általuk becéző néven elnevezett “kis óriás” (Stephen D. Douglas) elnökjelöltjüknek legutolsó dolgait, mégis elég szívesen fogadtak. Mindenesetre nem azért, hogy talán az én ékes szónoklataim meghatották volna őket, hanem mert Dr. Crain iránt, kinek védelme alatt beszéltem és kinek szép Villaridge-i farmján vendége voltam, az egész környék lakossága nagy tisztelettel és szeretettel viseltetett. A környéken nem volt egy család, melynek valamely tagját Dr. Crain ne gyógyította vagy anyagilag ne segítette volna.

Ez is egy példája volt az emberiség gyarlóságának. Azt nem akarták megérteni, hogy az én működésem az emberiség jövőjének megjavítását célozta, hanem csupán az ő kedvelt doktoruknak hódoltak.

Második beszédemet Cairo, Ill.-ban mondtam a városháza nagy termében. A terem zsúfolásig megtelt hallgatósággal, a kik hallani óhajtották, hogy vajjon mit tud mondani ez a “fekete republikánus.” Annakidején az összes államokban ez volt a neve a republi-

kánusoknak. De én bátran beszéltem, mert ott volt oldalam mellett az én védőangyalom, Dr. Crain.

Hogy a szives olvasó jobban megértse azt a heves politikai harcot, melyet az államoknak e sötét részében folytatnom kellett, ide iktatok egy hirlapi tndósítást,

Cairo, 111., 1860 október 5.

“Kuné Julián ur tegnap este beszélt városunkban a városháza nagytermében. A hallgatóság között nagy számban jelentek meg a demokraták John Cochran vezérükkel, hogy a gyűlést megzavarják szokásos erőszakosságukkal és Douglas mellett tüntessenek. Ez az a John Cochran, a ki minden republikánus gyűlésen verekedést szeretne előidézni és a ki zavargást idézett elő, mikor Fuller és Yates beszéltek városunkban, ő most is megkísérelte beszédében megzavarni Kuné urat hitvány, gyalázó, megrágalmazó közbeszólásaival, – ezúttal azonban megbukott az ő demokrata taktikájával. Kuné úr erélyesen kijelentette a közbeszólásokra, hogy fenntartja alkotmányos jogát, beszélni és hirdetni a republikánizmust ott és úgy, a hol és ahogyan öneki tetszik.

“Ma este Kuné ur a “Cushing’s Building”-ben fog beszélni.”

ÉRDEKES BESZÉLGETÉS LINCOLN ÁBRAHÁMMAL.

Ha vissza gondolok ama néhány alkalomra, mikor hallgathattam Lincoln Abrahámnak buzdító és ihlet-szerű beszédeit, vagy mikor meglátogattam a világtörténelemnek ezen kimagasló férfiat Springfieldben és ő reá gondolok, mindig eszembe jutnak a zsoldárok író-

jának ama szavai: “Az ő istenének törvényei szívében valának s lépteit semmi sem vezethette tévútra.” Ezen szavak a legjobban jellemezték ama nagy férfit minden tetteiben.

Különösen nem fogom elfelejteni soha találkozáso-mat Lincolnnal springfieldi hivatalában.

Leghőbb vágyaimnak egyike volt, hogy egyszer Lincolnnal személyesen beszélgethessek s ez végre teljesült.

A mikor felmentem a springfieldi állami épületbe és Lincoln irodájának előszobájában nem találtam senkit, a ki bejelentett volna, vagy bevitte volna névjegyemet, kopogtattam az ajtón s belülről egy szívélyes “szabad” hangzott el. Mikor beléptem, Lincoln éppen játszott egyik fiával. Igen szívélyesen fogadott s rövid, jelentéktelen szóváltás után rátértünk a rabszolgaság kérdésére. Eleinte én igen óvatos voltam megjegyzéseimmel, mert több republikánus szónok és a választási küzdelem iratai is igazolták, hogy Lincolnnak nem volt vágya a néger rabszolgák felszabadítása. Sőt megválasztása esetén sem akart ellenségeskedést folytatni azon államok ellen, melyekben a rabszolga intézmény még szórványosan fennállt. Tudatában volt annak, hogy a rabszolgaságot eltörlő törvények lassan ki fogják irtani a még létező rabszolga intézményeket az Egyesült Államok területéről.

A mikor elbeszéltem neki tapasztalataimat Illinois államok déli részéből, hol kénytelen voltam szabadon az én saját érzelmeim szerint beszélni s ezt tettem mint egy polgárosult magyar száműzött, a ki Kossuth Lajos zászlaja alatt küzdöttem hazám szabadságáért, — Lincoln hatalmas alakja méltóságteljesen felemelkedett ültéből és megragadta kezemet, arcán az öröm és lel-

kesedés ragyogott felém s a mennyire visszaenüekszem szavaira, ezt mondá: “Senkinek sincs joga embertársát rabszolgaságra kényszeríteni, legyen az fehér vagy fekete. És el fog jönni az idő és el kell jönnie, mikor egyetlen rabszolga sem lesz ebben az országban!” — Ezek a szavak meggyőztek engem arról, hogy soha a világon nem hangzott el nemesebb ajkáról és szívből ennél szebb vallomása a szabadságszeretnek.

Én tudtam, hogy Lincoln óriási küzdelem előtt állt s a mikor távoztam tőle, szívem már telve volt e nagy népképviselő rendkívüli egyéniségének imádatával. És szívemben elhatároztam, hogy fel fogom áldozni az életemet ama nagy igazság érdekében, melyet ő mondott nekem.

Én mindenesetre nem feledkeztem meg arról soha, hogy csaták előtt a titoktartás épen olyan fontos tényező a győzelem kivívásához, mint a vitézség. Azért mindaddig, a míg a csaták zaja teljesen le nem csillapult és Lincoln elnökké nem választott, egy szót sem beszéltem senkinek e nagy férfiúnak előttem tett őszinte vallomásáról. Tudtam, hogy a négerék egyenjogúsításának minden republikánus szívből ellensége volt s ha én elárultam volna, hogy mit mondott nekem Lincoln, féltem, hogy cserben fogják hagyni.

Lincoln mindenkor nyíltan beszélt az ő érzelmeiről, de a rabszolgaság intézményeiről csak azokkal beszélt behatóan, a kikben föltétlenül megbizott. És én örökké hálával gondolok e nagy férfiúra, a ki nekem oly nagy bizalommal mondta el szívének legbelsőbb érzelmét. Ez volt a legnagyobb megtiszteltetés, mely valaha ért engem az életben.

Én is leírhatnám Lincoln Abrahám életrajzi adatait, de azt már leírták mások a legapróbb részletekig. Az-

ért én csupán azon eseményeket fogom leírni, melyek az én személyemmel állanak összefüggésben. Félbeszakítom tehát feljegyzéseimet Lincolnról, a míg az események sorozatán át ama időhöz el fogok érni, mikor másodízben találkoztam vele Washingtonban mint az Egyesült Államok elnökével 1861 június havában.

IV. RÉSZ.

LINCOLN ABRAHÁM MEGVÁLASZTÁSA.

Azon reményünk, hogy az északi államok népének többsége biztosítani fogja győzelmünket, valóra vált. De előrelátható volt az is, hogy a pártvezérek által tulhevített szenvedélyek és buzgalom a választás után le fog hűlni, mint rendszeren választások után. Különösen, ha a legyőzött ellenfél megkezdi aknamunkáját a déli államokban.

Mielőtt Lincoln mint az Egyesült Államok megválasztott elnöke elindult volna Washingtonba, a déli államok békétlenkedőinek üstje már jóval előbb forrani kezdett. Az árulást nyíltan prédikálták és tárgyalták nemcsak a déli "tüzevők", hanem északi barátai is, a kik mindenkor készek voltak a déli mesterek piszkos üzelmeit folytatni.

Az illinoisi törvényhozás az újonnan megválasztott kormányzó, Yates elnöklése alatt összeült.

Ennek a kitűnő hazafi és államférfiúnak úgy Illinois állam, mint az egész ország népe nagy hálával tartozott ama kifejtett törekvéseért, hogy a déli államok békétlenségét lecsillapította. Mint már előbb megemlítettem, hogy Wm. B. Ogden és J. Young Scammon közbenjárására, a kik tagjai voltak ama emlékezetes törvényhozó testületnek, — engemet is beválasztottak \ az iktatóba segédhivatalnökká.

A törvényhozás üléseinek folyamán alkalmam volt megismerkedni több kiváló egyénnel, a kik később

nagy szerepet játszottak úgy a politikában, mint a csatatéren.

A mennyiben abban az épületben laktam, hol Lincolnnak szerény hivatala volt berendezve, alkalmam nyílt megismerkedni az ő titkárával, Mr. John Hay-val, a ki később különféle módon bizonyította be irántam önzetlen barátságát.

Sok idő múltán a polgárháború után, mikor én New Yorkba utaztam ama elhatározással, hogy a bécsi világkiállításra utazom, felkerestem Mr. Hay-t, a ki akkor a "New York Tribune" egyik szerkesztője volt. Ugyanazon szívélyes barátsággal fogadott, mint egykor Springfieldben.

Minden előzetes, időszerű értesítés nélkül abban a gok veszélytrejtő napokban igen meglepett bennünket az 1860 év utolsó hetében az a hír, hogy "Fort Moultrie" erődre, — miután Anderson őrnagy elhagyta azt és "Fort Sumter" erőd felé vonult, — felvonták "Palmetto" lobogóját.

Az Egyesült Államok fegyveres ereje akkor 73.000 katonából állt, melyet Dél-Carolina állam tartott hatalmában. Ez az állam ugyanis egyik közgyűlésén olyan határozatot hozott, hogy az összes Egyesült Államok kötelékébe tartozó állami hivatalnokokat és katonatiszteket felmenti az Egyesült Államoknak tett hűségkijük alól és bekebelezi őket a Palmetto állam kötelékébe.

Ezen hét folyamán John B. Floyd, a Buchanan kormánynak hadügyi titkára is ledobta az álarcot azáltal, hogy elhagyta állását, melyet Buchanan elnök kabinetjében elfoglalt.

Mindezen gyorsan egymást követő események mintegy felrázták lethargikus álmaikból a "béke minden-

áron” elvnek összes északi embereit, beleértve a mi törvényhozási testületünk tagjait is. Abban az időben érkezett Springfieldbe a babérkoszorúzott Elmer E. Ellsworth kapitány mint feje a hírneves kadétoknak. Igen érdekes alak volt, hollófeke, vállig érő nagy hajával és jó benyomást keltő katonás megjelenésével. Ha megjelent a törvényhozás termeiben, mindenkor szívélyes fogadtatásban részesült. De Ellsworth, az a kitűnő hazafi, nemcsak látogatóba jött Springfieldbe, hanem felszólította a honatyákat, hogy kiki a maga kerületében igyekezzék katonai csapatokat toborozni s ezen felszólítása nagy lelkesedéssel fogadtatott.

Többen a polgárosult idegenek közül, a kik azelőtt a különféle európai államok hadseregében szolgáltak, azonnal hozzáláttak katonai csapatok szervezéséhez s azokkal esténként gyakorlatokat végeztek. Ezek között is az első helyen állt egyik polgárosult lelkes amerikaiává lett honfitársam, Mihálótzai Géza. Amíg Springfieldben voltam, a következő közleményt kaptam tőle:

Chicago, 111-, 1861 február 4.

Kedves barátom: —

Igen kérek, légy szíves és kézbesítsd az ide mellékelt zárt levelet a címzettnek. Mi itt alakítottunk egy katonai csapatot “Lincoln lövészek” név alatt. Engem választottak kapitányul és Kovácsot hadnagygyá. A levél, mint látod, Lincoln elnökhöz van címezve, melyben engedelmet kérünk tőle nevének használatára. — Igen kérünk, légy szíves kézbesítsd neki, ha otthon van s ha távol volna Springfieldtől, akkor alkalomadtán add át személyesen.

A másik levél Yates kormányzónak szól, melyben hivatalosan értesítjük a katonai csapat megalakításá-

ról. Valamint szabadalmat kérünk a tisztek törvényes megválasztására a csapat tagjainak egyetértő beleegyezésükkel.

A harmadik levél az állami főhadsegédnek szól, a melyben kérünk hadifelszerelést. Mi igen szeretnénk “Minnie”-féle fegyvereket.

Nagyon kérünk téged, légy szives segélyünkre lenni befolyásoddal különösen a hadifölszerelés érdekében, a mennyiben mi vagyunk az első magyar és cseh származású amerikai polgárokból alakult katonai csapat az Egyesült Államokban.

Mi ezáltal tiszteletet óhajtunk szülőhazánknak s ennek a hazának szeretét és becsülését óhajtjuk kivívni.

Maradok kiváló tisztelettel
(Pecsét)

Mihalótzai Géza.

Én azonnal átadtam e leveleket a címzeteknek. — Lincoln nagy örömmel és készséggel fogadta Mihalótzai kérését s ezt egy levélben meg is írta neki, melyet nekem adott át kézbesítés végett.

Yates kormányzó és Mather hadsegéd is örömmel válaszoltak Mihalótzinak. Kijelentették, hogy a “Lincoln lövészek” csapatának megalakítása, melyet Mihalótzai kapitány magyar és cseh származású amerikai polgárokból alakított, legszebb bizonyítéka új hazájuk iránt való hűségüknek s ezen csapatot már a legközelebbi ütközetben a csatatéren fogják kipróbálni.

SUMTER ERŐD OSTROMA.

A Sumter erőd ostroma 1861 április hó 12-én kezdődött és 14-én már kiürítettet. Április 19-én Yates kor-

mányzó Simon Cameron hadügyi titkártól utasítást kapott egy nagyobb haderő mozgósítására Cairo ellen.

Ezen rendelet azonnal elküldetett R. K. Swift tábornoknak, a ki 48 órával a rendelet kézbesítése után több század katonasággal indult Cairo ellen. E századok között ott volt Mihalótzai százada is, a "Lincoln lövészek" remek csapata.

Mihalótzai kapitány tanúsított hősiességéért később alezredesi rangra emeltetett a 24-ik Illinois önkéntes ezredben. De nemsokára azután a Buzzards Bay, Tenn. csatában hősi halált halt.

AZ 1861 ÉV TAVASZA.

Kénytelen vagyok visszatérni ezen események előzményeire, vagyis a szenátusnak az 1861 év április havi gyűléseire, mely időt én Springfieldben töltöttem.

A katonai hadműveletek légköre elérte Illinois államot is és különösen hatalmába ejtette a fővárost, hol a képviselők gyülekeztek törvényalkotás céljából, de állandóan csoportokba verődve a fenyegető testvérháborút tárgyalták.

Az én jó barátom, I. N. Arnold, a kongresszusnak újonnan megválasztott tagja elárulta Yates kormányzó előtt, hogy én a magyar szabadságharcot Bem tábornok alatt küzdöttem végig, miért is kell, hogy legyen haditudományom.

A kormányzó azonnal értem küldött és azt kérdezte tőlem, hogy a mennyiben én már úgyszólván mint tiszt szolgáltam a honvédseregben, nem volna-e kedvem belépni a rendes hadseregbe.

Az én lelkem és szívem anélkül is a szabadság imá-

datával volt eltelve, azért egy pillanatnyi gondolkozás után „igent” mondtam.

A kormányzó azonnal irt egy kérvényt Cameron hadügyi államtitkárhoz, melyben kérte kinevezésemet a hadseregbe. Ezen kérvényt aláírták Yates kormányzó, titkára Wilson ezredes, I. N. Arnold, Wm. B. Ogden és J. Young Scammon, a képviselőház szónoka és több tagjai a törvényhozóknak. Valamint Koerner exalkormányzó, Hateh államtitkár és Mather, Illinois állam hadtestparancsnokának főhadsegéde.

A kérvény ellátva a kellő pecséttel, ajánlva Yates kormányzó által mint fontos államokirat külön futárral küldetett Washingtonba a főhadiszállásra.

A mióta én a magyar szabadságharcot végigküzdöttem, nem láttam a történelmi eseményeknek oly gyors egymásután következő folyamatát, mint 1860-61 év telén. Az egyik meglepetés követte a másikat. A déli államok egymásután követték Dél-Carolina állam példáját. Ez alatt az Egyesült Államok elnöke, körülvéve titkosrendőrök által, haladt az állam fővárosa felé.

Az árulás egész nyíltan, gögösen, szemmel láthatólag küzdött a biztos alapon álló északiak ellen. Az Illinois állam kormányzósága, a mikor elérkezettnek látta az időt a tevékenységre, 1861 ápril havában összehívta az állami gyűlést. A törvényhozóknak ez az ülése igen rövid volt. Megállapított egy nagyobb kiadás, melyet a központi kormányzóság kezeibe tettek le a hadi szükséglet beszerzésének céljaira. Nehány kisebb jelentéktelen törvénycikk és egyéb ügyek rendezése után az ülést elnapolták.

EGY EZRED ALAKÍTÁSA.

Pár nappal azután, hogy Springfieldből visszatértem Chicagóba, egy polgárosult németekből álló küldöttség jelent meg lakásomon és kértek engem, hogy egy Knobelsdorf nevű úri emberrel együtt amerikai-németek és más bevándorolt nemzetek fiaiból alakítsunk egy ezredet.

Knobelsdorf azelőtt a sleswig-holsteini német hadseregben szolgált s ezen események idején mint hivatalnok működött az Illinois Central vasúttársaság hivatalában.

Eleinte én vonakodtam a tervbe belemenni, mert naponként vártam kinevezésemet a rendes hadsereg kötelékébe. Azonban láttam, hogy azok között, a kik ezen ajánlat elfogadására unszoltak, a chicagói német legtekintélyesebb férfiak voltak, George Schneider, Anton C. Hessing, Casper Butz és Lorenz Bretano, stb., beleegyeztem és Knobelsdorffal együtt 1861 év május 11-én megkezdtük egy gyalogezred alakítását, melyet később elneveztek a 24-ik Illinois gyalogezrednek.

Mi tehát felütöttük táborunkat egy nagy mezőn, mely a 35-ik utca körül volt, később elnevezték Douglas Place-nek. A tábort elneveztük "Róbert Blum tábornak."

A "Lincoln lövészek" Mihalótzai kapitánnyal és a "Turner Union Cadets (német tornászokból alakult) szintén be akartak lépni a mi újonnan alakítandó ezredünkbe, Csak az volt a kérdés, hogyan szabaduljanak meg a Cairoban Geo. B. McClellan tábornok parancsnoksága alatt álló hadtestből, melybe három hónappal eelőtt léptek be.

Én személyesen ismertem McClellan tábornokot még

abból az időből, mikor ő még az Illinois Central vasútársaságnál volt, én pedig a Marine Bank-nál dolgoztam. Én tehát felszerelve Yates kormányzó ajánló leveleivel, elindultam Cairoba, hogy a tábornoktól kérjem a két csapatnak elbocsájtását.

A tábornokot éppen főhadiszállásán találtam, mely egy Illinois Central vasúti kocsijában volt berendezve. McClellan szívesen fogadott és meghallgatta érveléseimet s végül némi ellenvetés után engedett.

A két csapat Cairóból, melyhez Henry J. Reed kapitány Ottowában még egy csapatot toborzott, teljesen betöltötte a 24-ik gyalogezred létszámát.

Az összes haderő, mely néhány hét alatt állíttatott fel, 75,000 főt számlált és minden pillanatban készen állt az elnök hívó szavára akcióba lépni.

Én és Knobelsoorf elutaztunk Washingtonba azon kéressel, hogy az általunk alapított új ezredet a hadügyminiszter hivatalosan elismerje. Ez alkalommal igen nagy segélyemre volt John Hay-val, Lincoln egyik titkárával régebben kötött ismeretségem.

Ugyanis azokban az izgalmas napokban igen nehéz volt egy magánkihallgatást kieszközölni az elnöknél. Ezzel szemben igen könnyű volt bejutni a titkári hivatalba. Hay megígérte, hogy érdekünkben mindent el fog követni, a mi csak hatalmában áll. Ezalatt mi benyújtottuk kérvényünket a hadügyminiszterhez. Néhány napig váraoztunk a válaszra, mikor én egy meghívást kaptam a hadügyi államtitkárhoz, Cameronhoz.

Mikor beléptem az ajtón, azonnal megszólított: "Ah, ön az, a ki a chicagói "Cameron és Lincoln Club" nevében egy ezrednek elfogadását kéri? Nagyon sajnálom, hogy ön csalódní fog reményében, mert a kérés már több mint kétszer visszautasított. Azonban —

tette hozzá — a mi önt illeti, a hadvezetőség az ön számára mindenesetre biztosít egy tisztí állást, melyet minden pillanatban elfoglalhat.”

Én nagyon megköszöntem Cameron szíves ajánlatát, de kijelentettem, hogy én most egy nagyrészt polgárosult idegen bevándoroltakból alakult katonai ezrednek megbízottjaként vagyok itt, miért is addig semmiféle állást nem fogadhatok el, a míg az ezred kérése nem lesz teljesítve. Ezzel távoztam.

Mi már több mint egy hete voltunk Washingtonban s a kérés teljesítésének reményéhez oly távol álltunk, mint mikor megérkeztünk. Összeültünk tehát képviselőnkkel, I. N. Arnold-dal és alaposan megbeszéltük a dolgot. Végül elhatároztuk, hogy mindenáron Lincoln-nal személyesen kell találkozunk, sőt rá kell bírnunk az ezred elfogadására.

Ezen napokban találkoztam N. P. Banks tábornokkal, a kit épen akkor neveztek ki vezérőrnagygyá. Én ismertem Banks tábornokot abból az időből, mikor ő még az Illinois Central vaustársaságnak volt az alelnöke. Banks tábornok is azonnal megismert engem és mikor elmondtam ügyünket, megígérte, hogy a mennyire módjában áll, segítségemre leend. Meghagyta, hogy másnap reggel 9 órakor legyek a lakásán a Willard Hotelben s ő személyesen fel fog vezetni a Fehér Házba.

Én siettem erről értesíteni Arnoldot, a ki szintén megígérte, hogy ő is ott lesz a Fehér Házban.

Másnap reggel én és Knobelsdorf pontosan megjelentünk a tábornok lakásán, a ki elvezetett a Fehér Házba, hol akkor már nemcsak az előszoba, hanem a folyosó is tele volt az északi államok kormányzói, szenátorai és képviselőivel. A kik csaknem mind az álta-

luk alakított önkéntes csapatok — ezredek — felajánlása érdekében váraoztak az elnökre.

Most már csak az volt a kérdés, hogy miként juthassunk mielőbb az elnök elé.

Mikor annyi magas állású államférfi váraozzik kihallgatásra, tudtam, hogy a belépők sorrendjét Hay elnöki titkár kezeli. Azonnal beküldtem hozzá névjegyemet. Pár perc múlva Hay megjelent az ajtóban és szívélyesen felszólított, hogy lépünk be.

A mikor Mr. Arnold vezetésével beléptünk a szobába, Hay azonnal a szemben levő ajtó felé mutatott mintegy biztatva a belépésre.

Én és Knobelsdorf osztrák vadásztiszi egyenruhánkban elég jó benyomást keltettünk mindenfelé.

Mikor beléptünk az elnöki szobába, Banks tábornok, a kinek mindenkor szabad volt belépni az elnökhöz, már ott volt és Salmon P. Chasevel épen mirólunk beszélgettek.

Én valósággal meghökkentem, mikor megpillantottam az elnök igen kimerültnek látszó hatalmas alakját. Az államügyek sokasága láthatólag teljes súlyával nehezült fejére. Az ő élénk szelleme, mely a közelmúltban lefolyt választások folyamán oly fényesen ragyogott s őt erre a magas polcra emelte, most úgy tűnt fel, mintha e szellem elhagyta volna őt. Sohasem észleltem egy embernek megjelenésében oly gyors változást.

De csakhamar elűzte ezen gondolataimat Mr. Arnold, a mikor bemutatott az elnöknek és a pénzügyi államtitkárnak mindkettőnket ezen szavakkal: “Knobelsdorf ezredes és Kuné őrnagy mint az általuk alakított amerikai-német ezrednek küldöttségé jelentek meg, hogy a kormánynak felajánlják az ezredet.”

Én pedig azonnal átnyújtottam az elnöknek írásbeli folyamodványunkat, melyet már egyszer visszakaptam a hadügyi titkártól. Lincoln belepillantott a kérvénybe és ezt mondta: “Én úgy látom, hogy Cameron nem fogad el több katonaságot. Tartok tőle, hogy az én befolyással sem segíthetek kérésük teljesítése érdekében. Különben is már 75.000 emberünk van a csatatéren s ha mi még többet is elfogadunk, képtelenek leszünk őket táplálni.”

Én bátorságot vettem magamnak és körülbelül ezeket feleltem: “Elnök úr! Ön azt mondta, hogy 75.000 katonája van már a csatatéren. Engedje meg kérem, hogy őszinte válaszára megjegyezhessem, hogy a forradalom legyőzésére még néhányszor 75.000 katonára lesz szükség. A mi pedig az élelmezést illeti, a mi Illinois államunk mezői annyit termelnek, a miből egy millió katona bőséggel élhetne meg.”

Gondoltam, hogy e merész felelettel talán hibát követtem el s egy pillantást vettem Chase és Banks tábornok felé. Azok éppen helyeslőleg intettek egymásnak. Lincoln pedig nyugodtan odafordult Hay titkárához és átadta neki kérvényünket e megjegyzéssel: “John, csatolj ehhez a folyamodványhoz egy rendeletet a hadügyi osztályhoz, hogy ezen ezredet fogadja el.” A rendeletet Hay azonnal kiállította, Lincoln aláírta s nekem átadta. Mikor én átvettem ez iratot, azt hittem, hogy én vagyok a világ legboldogabb halandója.

Mikor mi kiértünk a Fehér Házból, az újság azonnal elterjedt, hogy a “Hecker ezred” (a 24-ik Illinois) elfogadtatott, kormányzók, szenátorok és képviselők lelkesedéssel vettek körül.

Lyman, Trumbull és Jonh P. Kellog, stb. mind ez-

redeket jöttek felajánlani az államnak. Mindannyian csodálkoztak, hogy miként érhattük el ezt a gyors sikert. Mindenesetre nagy befolyással volt Lincolnra az én kijelentésem, hogy a háború még csak most fog kifejlődni és óriási mérvet ölteni.

Lincoln ama reményben volt, hogy az első összecsapás után, — mely az északiak győzelmével fog végződni, a déli államoknak eltévedt fiai vissza fognak térni az egyesülés és a haladás fiaihoz. Lincoln miután elfogadta a mi ezredünket, kész lett volna egy millió emDer ajánlkozását elfogadni.

ELSŐ UTASÍTÁS A CSATATÉRRE.

Alig hogy visszaérkeztünk Chicagóba 1861 május 28-án, megérkezett az első utasítás számunkra a hadügyi osztálytól. A rendelet többek között így hangzott: “Scott, Goodes, Marsh és Dougherty ezredek parancsnoksága alatt álló ezredek, valamint a Hecker ezredes parancsnoksága alatt álló független ezred azonnal jelentkezék McClellan tábornoknál hadiszemlére és az Egyesült Államok hadseregében való három évi szolgálat megkezdésére.”

Scott ezredes Zuáv ezrede mint a 19-ik illiniosi gyalogezred, a mi ezredünk pedig mint a 24-ik Illinois gyalogezred lettek felavatva. Pitscher törzskari kapitány volt a felavató mester.

Megemlítésre méltó, hogy Scott ezredes, a ki végtelenül szerény és derék katona volt, John B. Turchin javára leköszönt rangjáról.

Turchin orosz származású ember volt, valódi neve: Iván B. Turchineff, a ki az orosz hadseregben mint törzskari tiszt szolgált. Résztvett a magyar szabadság-

harc ellen folytatott hadjáratban és a krími háborúban. Turchin túlságos szabadelvű gondolkozása miatt volt kénytelen menekülni Amerikába, hová magával hozta nejét is. Mikor a polgárháború kitört, ő akkor az Illinois Central R. R. mérnöki osztályán volt alkalmazva.

Felesége nemeslelkű hölgy volt, épen úgy, mint a hírneves Florence Nigthingale, ő is a csatában férje oldala mellett maradt és férje ezredének, valamint az egész dandárnak sebesültjeit és betegeit ápolta a háború tartama alatt.

Mikor a polgárháború kitört, Turchin azonnal szolgálatra jelentkezett s tekintettel múltjára, ezredesi ranggal nevezték ki a 19-ik Illinois gyalogezredhez, mely aztán egyike lett a leghősiesebb ezredeknek. Turchin különösen fényesen kitüntette magát Huntsville, Alabama és Missionary Ridge elfoglalása alkalmával.

Don Carlos Buel egy ízben törvényszék elé állította őt, rabszolgák felszabadításával vádolta és katonai rangjának elvesztésére ítélte. Lincoln azonban megsemmisítette az ítéletet és elégtételül kinevezte őt tábornoki ranggal dandárparancsnokká.

Egyik legnagyobb hiba volt az amerikai polgárháborúban úgy az északi, mint a déli hadsereg tisztjeinek egymás iránti irigysége. Részben ez volt az oka, hogy az a véres testvérháború oly sokáig elhúzódott.

TISZTIKAR VÁLASZTÁS EZREDÜNKBEN.

Mielőtt ezredünket hivatalosan beiktatták volna a hadseregbe, megejtettük a tisztek kinevezését, mely legnagyobb meglepetésemre nem úgy végződött, mint én azt gondoltam. Hecker Frigýest ezredessé s engem

őrnagygyá neveztek ki, de Knobelsdorf helyébe Mihály Gézát választották alezredessé, a mi valóságos hitszegés volt az ezred tisztikara részéről. A későbbi események aztán igazolták, hogy az egész dologban Heeker keze működött. Engem ez az igazságtalanság annyira felizgatott, hogy felkerestem a "Chicago Press" és a "Tribune" szerkesztőseit és a nyilvánosság előtt akartam elégtételt kérni Knobelsdorf számára. De a szerkesztők azt tanácsolták, hogy Knobelsdorf toborozzon egy új ezredet. A tanácsot Knobelsdorf elfogadta s rövid idő alatt egy új ezredet alapított, melynek aztán ő lett az ezredese.

A mikor ezredünk hivatalosan be volt iktatva a rendszer hadseregbe s mi megkaptuk fegyvereinket és a teljes felszerelést, azonnal elindultunk Alton, Ill. felé. Altonba érve a városon kívül ütöttük fel táborunkat, hol a katonaságot iskolázás, menetelés, fegyverek kezelésére, stb. teljesen kiképeztük.

A MISSOURI FOLYÓN ÁT.

Két heti gyakorlatozás után parancsot kaptunk átvonulni a Missouri folyón St. Charles felé. A folyón keresztül csak egy keskeny haj ócska közlekedett, azért egész éjjelen át tartott, a míg az egész ezred átjutott a túlsó partra. Azóta sem tudom megfejtetni azt a talányt, hogy miért kellett éppen éjjel átkelnünk a folyón és nem nappal? Hiszen jó százmértföldnyire körülöttünk sehol sem volt ellenség.

Alighanem azt akarták megtudni, hogy mennyire tájékozott ezredünk a magasabb hadászat titokzatos-sályaiban. Ezredünk 1200 emberből állt ágyuk és élelmezési osztály nélkül. Én voltam a kis hajócska pa-

rancsnoka és egész éjjel tizenkétszer kereszteltük a folyót. Világos nappal volt, mikor az utolsó ember és podgyászkocsi is odaát volt.

Aztán elindultunk kitűzött célunk felé. Végre feltűnt egy kis falu, mely előtt megálltunk és tábor ütöttünk. Az első kérdés az volt, hogy miként csillapítsuk le 1200 ember éhségét, a kik utoljára 24 óra előtt ettek Altonban. A katonaságnál az őrnagy kötelessége gondoskodni az ezred élelmezéséről. Bevásároltat minden szükséges élelmi cikket és fizeti a számlákat. Azonban az nem áll semmiféle katonai törvényekben, hogy miként teljesítse az őrnagy kötelességét, ha üres az ezred pénztára. Mert a mi pénztárunk ugyancsak üres volt ezen a szép reggelen.

A ezredes és a főszállásmester mikor jelentést tettek, hogy nincs semmi pénzünk, tanácstalanul néztek egymásra. Nem maradt más hátra, minthogy bevásároltattam a saját számlámra húst, kenyeret az egész ezred részére és a számlákat kifizettem a saját erszényemből. Ezzel az összeggel még ma is tartozik nekem az Egyesült Államok. Dehát én egy percig sem tudtam arra gondolni, hogy a legénység éhen vesszen el. Ezen tettemért azonban nem elismerés, hanem veszély fenyegetett az ezredes részéről, persze irigységből.

Ez már a második eset volt, hogy megharagudott rám az ezredes. Először még az altonai táborban egyszer az egész ezredet elvezettem a Missouri folyóhoz fürödni. Fürdés után minden egyes embernek egy pohár sört rendeltem s azt is a saját pénzemből fizettem. Ezért haragudott meg az ezredes.

GRANT EZREDES.

Ezredünk nemsokára parancsot kapott, hogy St. Charlesben vonatra ülve induljon Mexico felé. Akkor találkoztunk először a híres 21-ik Illinois gyalogezreddel, melynek U. S. Grant ezredes volt a parancsnoka. A ki őt nem ismerte, azt hihette, hogy egy közönséges farmer s nem egy ezrednek parancsnoka. Az oldalán nem volt kard, az egész ismertető jele volt egyszerű kék zubbonyán látható ezredesi jelvény

A 21-ik és a 24-ik ezredek John M. Palmer tábornok dandarához tartoztak. John M. Palmer a háború kitörése előtt szenátor volt az állami törvényhozásban. Tüzes hazafi volt, de egyszersmind rendíthetlen demokrata. Először mint ezredes szolgált a 13-ik Illinois önkéntes ezredben, majd nemsokára kinevezték dandárparancsnokká. Sok évek múltán Illinois államban kormányzóvá választották s az ő kormányzósága alatt égett le Chicago. Phil. Sheridan hatalmas vita folytató Palmerrel a nagy tűz miatt, mely viták végeredményükben bizony nem gyarapították Palmer babérait.

V. RÉSZ.

A 24-IK ILLINOIS GYALOGEZRED MEXICOBAN.

Mialatt ezredünk Mexicoban állomásozott, állandóan több irányban küldtünk ki csapatokat, megíúsítandó a szövetséges csapatok tábornokának, Pricenek ama tervét, hogy Missouri államot megnyerje a szövetségesek ügyeinek támogatására.

Ezredünk ezen kirándulása folyamán csupán apró kémszemléket folytatott s ezen munkájában a legkisebb háborgatásban sem részesült a missouriak részéről. Azonban az élelmezési osztályok hiányál mégis éreztük. A mennyiben az apró guerilla-bandák megfékezése volt célunk, ezredünket is guerilla harcmodorban osztottuk fel. Első sorban birtokunkba vettük a vasutat teljes felszerelésével, mikor a szükség úgy kívánta.

Rövid idővel azután, hogy megérkeztünk Mexicoba, közelebből megismerkedtem U. S. Grant ezredessel, a 2-ik önkéntes ezred parancsnokával, a kit még ott Mexicoban neveztek ki dandárparancsnokká.

Popé tábornok volt a dandárparancsnoka a Mississipp-i és Missouri folyók területén fekvő ezredeknek. Úgy gondolom, alkalmas lesz e helyen, hogy némi epizódoszerű adatokkal emlékezzem meg U. S. Grant tábornokról. Épen úgy, mint megszoktunk emlékezni a nagy Napoleon, Washington vagy Lincolnról.

Az egész művelt világon minden iskolás fiú tudja, hogy ki volt Ulysses Simpson Grant. Az én óhajom

csupán ama eseményekről megemlékezni, melyek azon idő folyamán játszódtak le, a míg én szerencsés voltam az ő dandárában szolgálni.

Grant a polgárháború kitörése előtt Galena, Ill.-ban az édes apja bőrkereskedésében dolgozott. Jó barátja volt E. B. Washburn nevű polgártársának, a ki a Galenai kerületnek congressmanje volt. Washburn igen éleslátású férfiú volt, a ki Grantban egy kitűnő katonát fedezett fel s azon igyekezett, hogy bejuttassa őt a springfieldi katonai ügyosztályon parancsnokló Thos. S. Mather főhadsegéd mellé segédül az Illinois államból jelentkező önkéntes ezredek beosztása munkájában.

Úgy Grant, mint Washburn csakhamar belátták, hogy Grant sokkal hasznosabb tevékenységet fejthet ki hadi tudásával egy ezred élén, mint a hadsegédi iroda asztala mellett.

Éppen ezért Grant kapitány 1861 június közepe táján elhagyta Springfieldben betöltött állását és kineveztetett a 21-ik Illinois önkéntes gyalogezred parancsnokává, melyet Mattoon, Ill.-ban toboroztak össze.

Én még láttam Grant kapitányt Mather tábornok irodájában Íróasztala fölé hajolva dolgozni, mikor 1861. május 18 és június 8-ika közt mint látogató jártam Springfieldben. Akkor még nem tulajdonítottam semmi fontosságot az ő személyének, csupán akkor, mikor mint a 21-ik ezred parancsnokával találkoztam vele Missouri északi részén, hol akkor én mint a 24-ik ezred őrnagya voltam jelen. A mint említettem., akkor sem gyakorolt reám valami különös hatást polgárius megjelenésével. Csak mikor közelebről megismertem, akkor lepett meg nagy katonai képzettségével.

Az ő egyszerű, polgárius külseje meggyőzött engem

arról, hogy nem a ragyogó tábornoki egyenruhák takarják a haditudás lángelméjét.

Moltke tábornok, a poroszok nagy hadvezére, kivel a francia-porosz háborúban találkoztam, szintén egyike volt a legragyogóbb tehetségű hadvezéreknél, de a csatában soha sem jelent meg fényes egyenruhában, sőt még kard sem volt az oldalán.

LEONARD SWETT ÉS GRANT TÁBORNOK.

Hogy Grant tábornok állhatatos volt elfogadott eszméihez, azt fényesen igazolta az ő titokzatos hallgatósága és állandóan komoly arca. Ha ő az ellenségnek bármilyen erős hadállását el akarta foglalni, jezt mondá: “Én ki fogom üzni ebből az állásból, ha az egész nyáron át kell is küzdenem!” Grant tábornok állhatatos, erős jellemében hasonló volt Lincoln Abrahamhoz.

Leonard Swett, egyik bizalmas barátja Lincolnnak, egy ízben nagy gyorsasággal sietett Washingtonba panaszt emelendő Grant tábornok ellen, a ki akkor a Cairo, Ill.-ban működő hadtestnek volt parancsnoka. Grant Swettet hadi törvényszék elé állíttatta és parancsot adott neki, hogy ha 24 óra alatt nem menekül az ő kerületéből, agyonlövöti.

Mikor Lincoln végig hallgatta a panaszt, ezt mondá: “Hát, Swett, ha én a te helyedben volnék, én kerülném Ulysses Simpsonnak láthatárát. Mert ő, — a mennyire én ismerem — ha téged elcsíphet Cairobán, be fogja váltani ígéretét. Azért okosabban teszed, — mint a feketék mondják — ha az erdőkben jársz.”

Swett megfogadta Lincoln tanácsát és kerülte Grant tábornok láthatárát.

Folytatva Grant tábornokra vonatkozó észrevételeimet, ezentúl csupán azokról fogok írni, a mik szoros összefüggésben vannak az én személyemmel.

Mi nem sokáig voltunk együtt Mexico, Mo.-ban, mikor a 21-ik ezredet sürgősen áthelyezték Pilot Knob, Mo.-ba. A 24-ik ezred St. Louison át érkezett az Iron Mountain vasúttal Pilot Knobba.

Én, mikor St. Louisba érkeztünk, malária-lázba esem, minélfogva St. Louisban kellett maradnom orvosi gyógykezelés alatt. Néhány hétig feküdtem St. Louisban a legjobb orvosok gyógykezelése alatt. Végre annyira felgyógyultam, hogy épen indulni készültem ezredemhez, mikor egy levelet kaptam Hecker ezredestől, melyben arra kért, hogy maradjak St. Louisban és várjak rá, a míg ő is oda fog érkezni egy lovastüzér század alakításának megbeszélésére.

Hecker csakhamar meg is érkezett St. Louisba és közölte velem terveit a lovas tüzérség ujoncozását illetőleg. Azután kért engem, hogy John C. Fremont tábornokhoz intézzek egy kérvényt — a ki parancsnoka volt a nyugati hadműveleteknek — hogy azonnal megkezdhessem az ujoncozást a kérdéses tüzérség ügyében.

Én azt kérdeztem Heckertől, hogy miért nem ő mint ezredes lép e kéréssel Fremont elé, mindenesetre több nyomatéka volna, mintha én, az őrnagy lépek elő. — Hecker azt felelte, hogy Fremont tábornokának Asbóth. Sándor tábornok a főnöke, a ki nekem száműzött honfitársam és jó barátom, tehát több eredménye lesz kéresemnek.

Erre az érvelésre nem feleltem, hanem Hecker ezredes Írásbeli hivatalos kérvényének vétele után beleegyeztem a dologba.

JOHN O. FREMONT TÁBORNOK ÉS FÉNYES TÖRZSKARA.

Nem lesz érdektelen, ha néhány sorban megemlékezem John C. Fremont tábornokról. Bátran ki merem mondani, hogy a nyugati hadműveletek vezetésében nem volt egy sem a tábornokok között, a kinek oly nagy lett volna tekintélye a nép között, mint Fremontnak, a ki első elnökjelöltje is volt a republikánus pártnak. Lincoln csak tiszteletének akart adni kifejezést, mikor Fremontot, — a ki zászlóvivője volt pártjának — kinevezte vezérőrnagygyá és a nyugati hadműveletek parancsnokává. Fremont épen úgy, mint McClellan elsőrendű szervező képességgel bírt. A csata halogatásával az ellenség táborában egyenetlenséget akart előidézni és úgy legyőzni őket. Körülvette magát egy ragyogó törzskarral, nagyrészen magyarokkal és a magyar szabadságharc volt tisztjeivel. Köztük volt Asbóth Sándor ezredes is, a ki mikor a magyar szabadságharcosok török földre menekültek, Kossuthnak hadsegéde és ügyvivője volt. Asbóth ezredest később dandárparancsnokká nevezték ki és egy hadosztály volt vezényletére bízva. ő épen úgy kitüntette magát a polgárháborúban, mint a magyar szabadságharcban.

Asbóth egyike volt a legvitézesebb huszártiszteknek. Kétszer sebesült meg veszélyesebben. Első ízben a bal arcán kapott egy veszélyes sebet, másodizben pedig a balkarja tört el két helyen.

1865 március 13-án nevezték ki vezérőrnagygyá és öt hónap múlva már visszavonult a katonai pályáról. 1866-ban kinevezték Argentina és Uruguay köztársaságba mint az Egyesült Államok ügyvivőjét, hol arc-

sebe kiújult és a sebláz 1868 január 21-én megölte a hős katonát.

Aztán ott volt a törzskarban Fiala ezredes, szintén magyar száműzött, a ki a magyar szabadságharcban mint őrnagy harcolt. Ott volt még Zágonyi kapitány, a ki megalapítója és parancsnoka volt a híres Fremont testőrgárdának, mely négy lovasscapatból állt.

Zágonyi ezen gárdának egyik szakaszát St. Louisban, másikat Cincinnatiában, harmadikat Kentuckyban és a negyediket Wisconsinban toborozta össze.

Zágonyi kapitány, később őrnagy, 1861 augusztus 10-én kezdte meg a toborzást St. Louisban s már 12-én az első csapat teljes volt. Testőreinek ruhája sötétkék szövetből készült s meglepően csinos volt. Lovukat mind Zágonyi őrnagy válogatta össze személyesen.

Ez a testőrgárda 150 emberből állt és legelső hőstetük volt, mikor Springfield, Mo.-nél megtámadtak egy 2000 főnyi ellenséges csapatot és megfutamították. Ebben az ütközetben, mely október 25-én folyt le, 52 embert és 40 lovat veszített az a hősi gárda. Én soha sem bírtam felfogni, hogy ezen hősies gárdát miért oszlatták fel s tagjait Fremont visszavonulása után beosztották a többi lovasság közé.

Fremont tábornok törzskara európai mintára volt berendezve s a haditerveket mind e törzskari irodában dolgozták ki. Azonban ezen terveket nem teljesítették kellő szigorral és azért az eredmények nem voltak kielégítőek. Habár én nem voltam annyira jártas a magasabb hadi tudományokban, mégis képes voltam véleményt alkotni arról, hogy a sok eredménytelen működésnek az a sok időmulasztás volt az oka, melyet Fremont főhadiszállásán elkövettek, a hol én is egy

ízben, mikor Fremont tábornok elé kértem bebocsátást, két hétig voltam kénytelen ácsorogni.

Merem állítani, hogy sokkal kevesebb komédiával lehet kieszközölni egy kihallgatást valamely király, avagy császárnál, mint annak idején Fremontnak főhadiszállásán St. Louisban.

Prentiss tábornok, a ki Fremont hadosztályában egyik dandárparancsnok volt, ha még élne, élő szóval is bizonyítaná ezen állításomat. Maga Prentiss tábornok is, kivel ama két hét alatt ismerkedtem meg és gyakran találkoztam vele, panaszkodott nekem, hogy bármikor is keresi hivatalában az osztályparancsnokot, soha sem képes találkozni vele.

JESSIE BENTON FREMONT,

A mikor végre bebocsátást nyertem Fremont elé, szinte megrettentem a pazar fényű teremtől, hol látogatóit fogadta. A mint az ember belépett, jobbról egy óriási tükör állt, mely mögött Mrs. Jessie Fremont volt, a ki hallani kívánt minden szót, mely a látogató és tábornok között elhangzott. Nekem később elmondták, hogy ő mindenkor föntartotta magának e hatalmat, tekintet nélkül a látogatók személyére. Továbbá elmondták nekem azt is, hogy a tábornok soha sem adott egy kérésre határozott választ addig, a míg Mrs. Fremonttal nem tanácskozott a kérés fölött.

Megemlítésre méltó, hogy mikor Fremont 1861 szeptember 26-án hadtestével kivonult St. Louisból, mely hadtest Franz Siegel és Asbóth Sándor tábornokok hadosztályaiból állt, soha sem mulasztotta el a táborból minden eseményről és hadi mozdulatairól, tábori

életéről naponként kimerítően értesíteni feleségét, Fremontné asszonyt.

Az én kérésem Fremonthoz az volt, hogy engedje meg egy lovas tüzérszázad alakítását a 24-ik Illinois ezred számára s engedje meg, hogy a tüzérszázad legénységének toborzását St. Louisban megkezdhessem. Kérésemet Fremont azonnal teljesítette.

Engem ez a gyors beleegyezés meglepett és kétségbe vontam, hogy meg volna a hatalma Fremontnak az engedély megadására a hadügyminisztérium beleegyezése nélkül. Dehát ez most engem nem érdekelt, ezredesem parancsát követtem, melyhez a szentesítést Fremont tábornok megadta.

EGY LOVAS TÜZÉRSÉG TOBORZÁSA.

Én azonnal berendeztem egy ujoncfelvételi hivatalt, melyben két embert alkalmaztam ezredünkből, egy őrmestert és egy káplárt.

Ennek véghezvitele 10-14 napot vett igénybe, mely után elhatároztam, hogy azonnal ezredemhez sietek Ironton, Mo.-ba. Sürgönyöztem, hogy lovamat küldjék Pilot Knobba, az Iron Mountain vasút végállomásához. Én azonnal vonatra ültem, hogy odaérjek. Mikor odaértem, nagyon meglepett a parancsőrtsztnek ama jelentése, hogy Hecker ezredest az ezred nagyrészevel Grant tábornok Fredericktonba küldte, hogy összekötetést létesítsen Cape Girardeauval és vonuljon Cairo felé.

A mint megérkeztem Irontonba, azonnal jelentkeztem Grant tábornok főhadiszállásán, mely egy kertben felállított sátorban volt.

A tábornok nem volt ott, de bemutatkoztam Raw-

lins törzskari kapitánynál, a ki később törzskari főnök lett s mikor Grant elnökké választott, Rawlins hadügyi államtitkárrá neveztetett ki.

Grant nemsokára megjelent és felvilágosított a legutóbbi eseményekről, melyek hatása alatt kénytelen volt a 24-ik ezredet Fredericktonba küldeni, ő nem ajánlotta nekem, hogy minden kíséret nélkül induljak ezredemhez, mert az egész környék hemzseg a guerilla csapatoktól. Így várnom kellett, a míg egy csapat fog indulni akár Cape Girardeauban, akár vissza St. Louisba, honnét Cairoba mehessek ezredemhez.

LOVAGLÁS GRANT TÁBORNOK TÁRSASÁGÁBAN

Másnap, megérkezésem után egy gyalogezred érkezett Irononba Ohióból, melyet Grant tábornok dandárba osztottak be. A tábornok lejött sátoromba és szívélyesen meghívott egy sétalovaglásra, melynek célja leendő egy alkalmas helynek kikémlése az újonnan érkezett ezred táborának felütésére. Ez a lovaglás, mely két óra hosszat tartott, örökre emlékezetessé lesz előttem.

A mellettem hallgatagon lovagló társam semmi jelet sem árulta el az ő nagyságának. Én beszéltem a magyar szabadságharcról, melyet végig küzdöttem az egyesült osztrák és orosz hadak ellen és e nagy férfiú csendben hallgatta előadásomat. Néha-néha megkockáztatott egy-egy kérdést szabadságharcunk okára és kimenetelére. E rövid kérdésekből ama meggyőződésre jutottam, hogy az a férfiú, a ki mellettem lovagolt, egy mélyen gondolkozó és érző ember.

Grant szemmel láthatólag szimpátiával volt a szabadságharcunkban résztvevő összes tábornok iránt.

Mielőtt eltérnék e tárgytól, nem mulaszthatom el, hogy e helyen is kifejezzem hódoló tiszteletemet ezen férfiú nagysága iránt. A ki, mikor elérte dicsőségének tetőpontját, a legyőzött szövetséges foglyoknak azt mondá: “Menjetek és vigyétek magatokkal kardjaitokat és lovaitokat. Az előbbiekből csináljatok ekevasat és azon ekék elé fogjátok lovaitokat. Élünk békében!” — ezek voltak búcsúszavai a szabadon bicsájtott ellenséghez.

SZEMÉLYES ÜGYEK MEGVILÁGÍTÁSA.

Végre elérkeztem emlékezéseimnek ama pontjához, melynek leírásával különben nem akartam untatni a szíves olvasót, de a mennyiben már előbbi fejezeteimben többször említést tettem azon feszült viszonyról, mely köztem és Hecker ezredes között mindjobban kiélesült, olyannyira, hogy Hecker mindent elkövetett, hogy engem kiüldözzön abból az ezredből, melyet én alapítottam nagy fáradság és áldozatok révén. Távollétem alatt helyemet egy olyan gonoszlelkű tiszttel töltötte be, a ki mulatságokat rendezett tiszteletére és ellenem a legmesszebbmenő intrikát folytatta, miáltal az ezredes kegyeibe fogadta őt. Az én legfőbb bűnöm Hecker szemében az volt, hogy én nem vettem részt soha az ő orgáin.

Mikor én St. Louisból épen indulni akartam Cairoba ezredemhez, akkor értesítettek, hogy a rendeletet megváltoztatták és az ezred parancsot kapott Cairoból Washingtonba, D. C. indulni, hogy a potomaci hadtesthez csatlakozzék. Említettem, hogy Grant tábornok az ezred nagyobb részét még szeptember elején elküldte, hogy az összeköttetést fentartsa Cape Girardeaual.

Azonban Prentiss tábornok sok igen értékes időt volt kénytelen St. Louisban tölteni, várva kihallgatását Fremont tábornoknál, a ki őt dandárparancsnokká akarta kinevezni Grant tábornok fölé.

Prentiss tábornok teljes tudatában volt az én tevékenységemnek St. Louisban, melyet én többször elmondtam neki, mialatt vártunk a kihallgatásra. És ez a tábornok mégis helyeselte a jogtalanul kiadott rendeletet ezredemtől való elmozdításomra.

. Én nem tulajdonítottam semmi szándékos rosszulnoki célzást megsejtésem szempontjából, hanem tudatlanságot és a katonai erkölcsszabályoknak teljes hiányát láttam az egész dologban. Soha sem hallottam, hogy egy dandárparancsnok betegség miatt felmentsen állásától egy tisztet minden alapos orvosi vizsgálat és a tiszt tudta nélkül.

Szeptember 17-én posta fordultával kaptam e rendkívül érdekes levelet:

Fort Holt, szept. 16. 1861.

Kuné Julián úrnak:

A tábornoki rendeletnek 6-ik száma értelmében, a mely 1861 aug. 29-én Prentiss tábornoktól beérkezett, azonnal értesítem önt, hogy tekintettel egészségi állapotára, mely képtelenné teszi önt a hadjárat nehézségeinek elviselésére, az én ezredemben való szolgálat alól tiszteletteljesen felmentem.

Én elküldtem önnek a fenti értesítést chicagói címére, a mint kezeimhez jutott a rendelet, de úgy látom, hogy ön nem kapta meg a közleményt.

Ezennel felkérem önt, hogy ezredem számára az

újoncozást szüntesse be, mert az ön működési határ-
ideje augusztus 29-én lejárt.

Hecker Frigyes,

a 24-ik Illinois ezred ezredese.

Mihelyt megkaptam ezen levelet, azonnal siettem
Fremont tábornok főhadiszállására, elpanaszolandó
Prentiss tábornok és Hecker ezredesnek hallatlan el-
járását. Mialatt a főhadsegéd végighallgatta pana-
szomat, a következő rendeletet adta:

A nyugati főhadiszállás

St. Louis, Mo., 1861 szept. 12.

Különleges rendelet, 209. szám:

Kuné Julián őrnagy a 24-ik Illinois önkéntes ezred-
ben utasítottatik, hogy ezredével Washingtonban egye-
süljön.

Fremont tábornok rendeletére

I. C. Kelton, hadsegéd.

Ezalatt a 24-ik Illinois ezred parancsot kapott Louis-
ville, Ky.-ba vonulni, hol Anderson vezérőrnagy volt
a Cumberland hadosztálynak parancsnoka.

Mihelyt én bezártam az újoncozási hivatalomat és
rendbe hoztam a házbér stb. követeléseket, azonnal,
ama rettenetes vasúti katasztrófa után, melynél a 19.
Illinois ezredből sokan meghaltak és megsebesültek,
elindultam Cincinnati át Louisville felé. Mihelyt meg
érkeztem Louisvillebe, azonnal átadtam Fremont 209.
számú különleges rendeletét Anderson tábornoknak, a
ki ezen rendeletet rendkívüli tétovázással hitelesítette.

E tétvével is beigazolta, hogy mennyire ingadozó

természetű parancsnok volt, ha valamely ügyben kellő elhatározásra volt szüksége.

Anderson tábornok hitelesítése:

Cumberland hadtest főhadiszállása:

Louisville, Ky., 1861 szept. 30.

Ezen úri ember (Major Kuné) egy különleges rendeletet adott át nekem. Azonban ugyanezen ügyben Hecker ezredes is kézbesített nekem iratokat, melyekből meggyőződtem, hogy egy hosszú és beható vizsgálat után eldöntetett, hogy Kuné Julián többé nem tiszt az ezredben.

Én mindenesetre meg fogom tenni a jelentést az Illinois állam kormányzójának, a kinek hatáskörébe tartoznak ennek az ezrednek ügyei.

Nekem nincs időm ezen ügynek újból való átvizsgálására.

Robert Anderson,
vezérőrnagy.

Mikor megkaptam ezen meglepő hátiratot egy a hadsereg magasabb tisztjének kiadott különleges rendeletére, nem maradt számomra más, mint vissza utazni Springfield, Ill.-ba és Yates kormányzóhoz fordulni, aki a következő bizonyítványt adta.

Illinoisi főhadiszállás.

Október 3, 1861.

Különleges rendelet, 1294. szám:

Ezennel igazoljuk, hogy egy végrehajtási rendelet menesztetett Kuné Juliánhoz, 1861, aug. 26-án, melyben ő a „24-ik Illinois önkéntes ezred” őrnagyává nevezetett ki 1861 jun. 17-től kezdendő kelettel.

Ezenkívül semmiféle más rendelet nem adatott ki et-

től az osztálytól, mely utasította volna Kuné őrnagyot, hogy tegye le hivatalát. Miután az Egyesült Államok főnnhatósága nevezte ki *őrnaggyá*, továbbra is ebben a rangjában ismerendő el.

Thomas S. Mather,
Illinoisi főhadsegéd.

Hitelesítettett: október 3.

Richard Yates,
kormányzó.

Mialatt én el voltam foglalva Springfieldben, Yates kormányzónál a fenti irat érdekében, ezalatt Anderson tábornokot elmozdították állásától. A cumberlandi hadosztály parancsnokságát, W. Tecumseh Sherman dandár-parancsnok, vezérőrnagy vette át. Ez az esemény engemet nem lepett meg. Mert Anderson tábornok sokkal gyöngébb jellem volt, hogysen ő a Kentucky és Tennessee államokban erélyes tevékenységet bírt volna kifejtteni.

Sohasem találkoztam Sherman tábornokkal, azért is nem ismerve őt, nem akartam véle is úgy jární, mint Andersonnal, — elhatároztam, hogy egyenesen Washingtonba fogok menni és ott a hadügyminisztériumban fogom előadni ügyemet.

Mindenesetre itt meg kell említenem, hogy Prentiss tábornoknak ama jogtalanul kiadott rendelete, — melynek értelmében engem őrnagyi rangomtól akart megfosztani — a 24-ik ezrednek több vélem syinpathizáló tisztjét arra indította, hogy magukévá tették ügyemet.

Azon tiszték egy bizottságot neveztek ki, melynek tagj-í voltak: Mauff Ágoston, kapitány, Klokke hadnagy és én. E bizottságot utasították, hogy azonnal

utazzék Washingtonba a hadügyminisztériumba és ott adja elő a rajtuk ejtett sérelmeket.

Hála legyen az én jó barátaimnak, akik Lincoln jeles hivatalnokai voltak a hadügyminisztériumban.

Mi azonnal a következő rendeletet kaptuk:

Hadügyminisztérium, főhadsegédi iroda.
Washington, 1861, október 14.

Különleges rendelet, 278. szám:

Egybehangzóan a hadügyi államtitkár elhatározásával, Kuné Julián, őrnagy, Mauff Ágoston, kapitány és Klokke hadnagy, a „24-ik Illinoisi önkéntes ezred” tisztjei itt e városban utasítatnak, hogy haladéktalanul induljanak Lousville, Ky-ba, hol a Cumberlandi hadosztály főparancsnokának, W. T. Sherman tábornoknak tegyenek jelentést ügyükről és folytassák kötelességüket az ezrednél.

C. R.

Gausch,

főhadsegéd.

Négy nap múlva, Sherman tábornok a következő rendeletet adta ki:

A Cumberlandi főhadiszállás.
Louisville, Ky., 1861, okt. 18.

Különleges rendelet, 61. szám:

Kuné Julián, őrnagy; Mauff Ágoston, kapitány és Klokke alhadnagy, a „24-ik Illinois önkéntes ezred”-től, ezen főhadiszálláson megtették jelentésüket a hadügyminiszternek 278 számú különleges rendelete értelmében, és a hadügyi államtitkár utasítása szerint, utasítatnak, hogy térjenek vissza ezredükhöz, Coles-

burgh-ba, hol szolgálattételre jelentkezzenek az ezredesnél.

Sherman,
dandárparancsnokló, tábornok rendeletére,
Oliver D. Green,
főhadsegéd.

Az ember azt hinné, hogy Sherman tábornoknak fentti rendeletére meg fog hajolni az ezredes. De nem úgy történt.

A fentti rendelettel felfegyverkezve Mauff kapitány és Klocke hadnagy kíséretében megérkeztem a Colesburgi ezredemhez, hol azonnal jelentkeztem az ezredesnél. Hecker, igen hidegen fogadott és csak annyit mondott:

„Hát őrnagy úr, ma délután a díszfelvonulás alkalmával olvassa fel az ezred előtt Sherman tábornok rendeletét.”

Ezen rendelet értelmében én még aznap délután a díszfelvonulás alkalmával az egész ezred előtt felolvastam Sherman tábornok rendeletét. Ennek megtörténte után, én vissza vonultam a számomra kijelölt sátorba s amint kényelmesen helyet foglaltam az egyik tábori széken, egy pisztoly lövés dördült el a sátorom mellett s egy golyó süvitett el közel fejemhez, keresztül fúrva a sátor két oldalát.

Én felugrottam és azonnal tisztában voltam azzal, hogy ez egy merénylet volt az életem ellen. Rögtön az ezredes sátorához siettem és jelentést tettem néki az esetről ama megtoldással, hogy azt írja bele a Sherman tábornokhoz küldendő napi jelentésébe.

Az ezredes természetesen nem úgy tette meg a jelentést a lövésről, mint ha az nekem lett volna szánva, ha-

nem egy egész más mesét talált ki. Rólam úgy írt, mintha én azt akarnám, hogy az életemet biztosítsák a csaták folyamára stb.

Én nem akartam megvárni, amíg engem tényleg lefognak gyilkolni ott a táborban, neki ültem és én magam írtam meg a merényletről jelentésemet, Louisvillébe a főhadiszállásra.

Az én jelentésem egyszerre továbbított Hecker hamis jelentésével együtt Washingtonba, honnét egyszerre kapott Hecker egy rendeletet és Sherman tábornoktól egy levelet, melyek a következőleg hangzottak:

Hadügyminisztérium.

Washington, 1861, okt. 14.

W. T. Sherman tábornokhoz, a Cumberlandi hadosztály parancsnokához

Louisville, Ky.

Tábornok úr!

A hadügyi államtitkár a „24-ik Illinoisi önkéntes ezred” tisztjeinek ügyében a következő határozatot hozta, melyet van szerencsém tisztelettel tudomására juttatni:

1. Hogy azon rendelet, mely ama tiszteknek, akik különben híven megfeleltek kötelességeiknek, az ezredből való kizárásukat célozza, a hadügyminister jóváhagyása nélkül, érvénytelen. Azon hamis rendeletet a hadügyminister nem hogy jóváhagyta volna, hanem utasította annak megsemmisítését.

2. Hogy ebből kifolyólag, azon tiszték, akiket az állásaikból jogtalanul elmozdítottak helyére kineveztek, állásaiktól azonnal megfosztassanak. Azonban szolgálati idejük tartamára a fizetésük kiutaltassák, mert az egész ügyben nem ők voltak a hibásak.

Azonban ezen tisztek kifizetési kérdése döntés végett a hadügyminisztérium elé terjesztendő a teljes vizsgálat befejezése után.

Amennyiben az ezredes és a tisztek között nem az egyetértés, hanem a folytonos súrlódások zavarják a szolgálat főfeltételét, az egységes működést. Hecker ezredes az ezred parancsnokságát adja át az alezredesnek.

Thos. A. Scott,
a hadügyi államtitkár segédje.

Ezen rendelet értelmében én is utasítást kaptam, hogy önt felhatalmazzam a „24-ik Illinoisi önkéntes ezrednél”, Hecker ezredes által jogtalanul alkalmazott tiszteket állásaikból elmozdítani szíveskedjék. Ez ügyben minden további értesítéssel a hadügyministeri hivatal szolgál, mely ki fogja utalványozni ama tisztek időszerinti fizetéseiket is.

Ezen ügynek iratai tisztelettel beküldetnek önnek.

Tábornok urnák kész szolgálja

Geo. Ruggles,
főhadsegéd.

Másolat, Sherman tábornoknak, Hecker ezredeshez intézett leveléről:

Louisville, Ky., 1861, okt. 22.

Hecker ezredes, Colesburg parancsnoka:

Az ön október 21-én kelt levelét megkaptam. Egyszermind kezeim közé jutott részletes leirata ama vádaknak, melyekkel ezredének különféle tisztjei vádoltak, de ma már lehetetlen törvényt ülni felettük.

Én ismételten felszólítom önt, hogy intézze el ezen ügyet csendben. Hívja össze tisztjeit és lássa, hogy ki-

vel nem képes egyöntetűen működni. Nekem jelentették, hogy egy pisztoly lövést tettek Kuné őrnagyra. Ön magyarázza ezt meg kellően s én remélem hogy az őrnagy elfogja fogadni az ön magyarázatát. Nagy igazságtalanság volna, egy olyan kitűnő embert mint az őrnagy lehetetlenné tenni, csupán a tiszték egyenetlenkedése miatt ebben a roppant veszélyes időben.

Ismételten felszólítom, hogy ezredében az egyenetlenkedéseknek okvetlenül véget kell vetnie, mielőtt én az egész ezredet feloszlatnám, amit nem szeretnék megtenni.

W. T. Sherman,
brigadéros.

Mielőtt eltérnék a nekem oly ízléstelen tárgytól, egy levélnek másolatát mutatom be, melyet Yates kormányzótól kaptam Fremont tábornokhoz címezve:

Én nem adtam át ezen levelet soha Fremontnak, mert nem akartam ezredemet még nagyobb bonyodalomba keverni.

Prentiss tábornok által kiadott engemet kizáró rendelet, semmi tekintetben sem volt törvényes sem érvényes, ép azért e levélre úgyszem volt szükség.

YATES KORMÁNYZÓ LEVELE FREMONT TÁBORNOKHOZ.

Illinois állam, 1861, sept, 2.

J. C. Fremont, vezérőrnagy:

Uram: Én igen óhajtanám, ha Kuné Julián őrnagy urnák, a „24-ik Illinois ezredben” megengedtetnék, hogy elhagyná ezredét és segítségünkre volna egy új ezrednek megalakításában, a mi államunk területén.

Mi igen nagy hiányát érezzük hasonló képzett katonának, azért nagyon szeretném, ha Kuné őrnagy szolgálatát biztosíthatnánk számunkra.

Azért én hiszem, hogy ön megfogja engedni távozását ezredétől a fentti eél érdekében.

Szívésségével igen lekötelezne. Kész hive

Richard Yates,
kormányzó.

Ezen irat ma is kezeim között van, nem akartam átadni a címzettnek, amennyiben küzdelmem az ezredessel már befejeztetett. És mialatt én megkaptam az elégtételt, Fremont tábornok a nyugati hadtest parancsnokságát átadta Hunter tábornoknak.

Én bármikor és bárkinek készséggel megmutatom az ezen szomorú ügyre vonatkozó összes iratokat, melyek a legigazságosabb ítéletet tartalmazzák. Amit ezen ügyre vonatkozólag leírtam, nem a felingerelt lélekből, hanem az egyszerű és örök igazság alapján állítottam a szíves olvasó elé.

VI. RÉSZ.

ELSŐ BELÉPÉS A KERESKEDELMI CSARNOKBA.

Amikor kiléptem a hadseregből, elhatároztam, hogy valamely üzlethez fogok kezdeni.

A chicagói nagyőzsdének 1863-ik évben, John Hancock volt az elnöke s én is beléptem az elnöksége alatt álló intézménybe.

A csarnok akkor még az ugy nevezett „New House” épületben volt a South Water Streeten. Az én üzleti kötésem az 1863-66-ik évek folyamán elég jövedelmezők voltak. Azonban üzlettársam szerződést kötött a kormánnyal nagyobb mennyiségű zab szállítására Cairo, Ill.ba az ottani katonaság számára.

Az áru szállítása pontos időre eszközöltetett, de az „Illinois Centrál vasút” sokáig késett a szállítással. Ezalatt a háború véget ért s a nagy szállítmány a nyakunkon maradt. Nem birtuk eladni, mire aztán a vasúttársaság a több vagon szállítmányt beleöntötte a Mississippifolyóba.

AZ ÚJSÁGÍRÓI PÁLYA KÜSZÖBÉN.

Én mindenkor imádója voltam a költészet, zene és művészetnek Minden szabad órát hangversenyek, operai előadások és felolvasásokon töltöttem.

Egyik barátom, Shuman alkormányzó a „Chicago Evening Journal”-nak volt szerkesztője. Az ő unszólására elfogadtam a lap zenei rovatának szerkesztését.

Ezt az állást több évekig töltöttem be, mialatt ismeret-
séget kötöttem ama idők összes jelesebb opera- és
hangverseny énekeseivel.

Chicago 1865 év tavaszán készült megünnepelni az
első zenei palota megnyitásának napját a “Crosby
Operahouse” ünnepélyes felavatásával.

Mr. Jacob Grau a megnyitásra egy külön opera tár-
sulatot szervezett és megnyitótul: Verdi “Troubadur”-
ját adták.

Én nem hiszem, hogy valaha nagyobb sikerrel adták
volna ezt az operát, mint azon a megnyitó estén. Dehát
a művésznők és művészek között voltak ama kor leg-
híresebbjei. Hölgyek: Carozzi Zuchi, Clara Louise
Kellogg és Moreusi. Férfiak: Signori Massimiliano,
Mazzolini, Lotti és Susini.

A Crosby opera-színház egy új korszak kezdetét
jelentette Chicago zenei világában. Mielőtt a színház
megnyílt volna, azelőtt is voltak zenés előadások az
50-es években közkedvelt „Metropolitan Hall”-ban,
mely a Randolph és La Salle utcák sarkán volt. Ott
aratta első sikeréit az akkor még ifjú Patti Adelina.
Sógora, Strakosh Mór volt a managerje, aki valóság-
gal felvillanyozta a chicagói zenekedvelőket.

Már a 60-as években az öreg “Metropolitan Hall”
lassan helyet adott a modernebb “Bryan Hall”-nak,
hol már csak a híresebb művészek léptek fel.

Aztán volt még egy közkedvelt hely a “Farewell
Hall”, hol Moody és Sanky tartottak vallásos előadá-
sokat. Hans Balatka pedig zenekarával, — melyből
később a híres “Thomas-Orchester” alakult, — a
Metropolitan- és Farwell hallókban felváltva rendezte
hangversenyeit. Megjegyzendő, hogy mikor a “Cros-
by Opera house” felépült, nagy forradalmat idézett

elő. Ez volt az első kísérlet, hogy Chicago zenekedvelőinek számára egy drága épületet emeltek a nyugat ezen rohamosan növekvő metropolisában.

Ha az ember elolvassa ama híreket, melyek ama zenei palota megnyitására beszélnek, látjuk, hogy a költészet és szónoki hír — egyesülten segítették emelni a zeneművészetet.

A felavató ünnepélyeket azonban megzavarta a nagy nemzeti csapás, 1865 április 14-én Lincoln Ábrahámnak megöletése.

Az alkalmi szónok Geo. C. Bates, hírneves ügyvéd volt s a felavató ódát W. H. C. Hosmer, Chicagói leg-híresebb lantosa írta. Emlékezetes szép estéje volt az Chicagónak, mely még fényesebb lett volna, ha az a borzalmas csapás nem borította volna gyászba az egész országot.

Azok között a sok művészek között, akikkel szerencsém volt megismerkedni az én zenei kritikus állásom idejének tartama alatt, igen sokra emlékszem akiket nemcsak mint művészeket ismertem, hanem a színpadon kívül is barátaim voltak. Azok akik a kritikus hátlátlan szerepére vállalkoznak jól tudják, hogy ez az állás nem volt irigyelésre méltó. A féltékenység csaknem minden ágában a művészetnek olyan volt, mintha vele született volna. Hogyha a kritikus az egyik művészt fellépése után kissé jobban megdicsérte, a truppnak többi tagjai mind nekimentek. Mindenkor kellett készülnie a botrányra. Ha egy művészről irt az ember csupán a legjobb jelenetét volt szabad megemlíteni.

Mindazon által én kritikáimat mindenkor félelem nélkül és semmiféle kicsinylő- sem kedvező megjegyzésekkel nem kísértem s talán ez volt az oka, hogy kritikáimat az igazság mértéke gyanánt fogadták.

Az én benső ismeretségeim révén, melyeket néhány színpadi igazgatóval kötöttem, mint: Jacob Grau és C. D. Hess, — megismerkedtem a színpad csillagaival is mint: Piccolomini, Paulina Canissa, Papéra Rosa, Minnie Hauck, Susan Galton, Caroline Richings, Salvini, Ristori és mások.

A HONVÁGY ÉBREDÉSE.

Az a végzetes csapás, mely Ausztriát az 1859 évben Olaszországban folytatott háborúban érte, valamint a 1866-ik Königrázi porosz győzelem Ausztria fölött, — és a Sadowai veszített csata végleg összezúzták azt a láncot, melyet Ausztria oly szorosan kovácsolt Magyarország nyakára.

Mi mindnyájan, akik száműzetésbe menekültünk, jól tudtuk, hogy elfog jönni az idő mielőbb, mikor mi ismét visszatérhetünk meglátogatni szülőföldünket.

A porosz- és osztrák háború fényesen igazolta, hogy az utóbbi a magyar nemzet önkéntes támogatása nélkül tehetetlen és könnyen tönkre verhető. Egész magyar ezredek megtagadták az engedelmességet, inkább átpártoltak az ellenséghez.

Ez eredményezte a kiegyezést Ausztria- és Magyarország között, miáltal az utóbbi biztosította magának mindazon javakat, melyekért 1848-ban küzdött; mely küzdelem miatt kellett száműzetésbe menekülnünk és 18 évig tiltva volt viszontláthatni szülőföldünket.

Az összes politikai száműzötteknek általános bűnbocsánatot hirdettek, ha visszatérnek.

Engem is elfogott a vágy, hogy viszontláthassam hazámat, mely vágyam csak 1869-ben teljesülhetett a

nagy kolera járvány után, mely Chicagóban dühöngött.

Az én régi jóbarátaim Wm, B. Ogden, Jonathan Young Scammon és mások segítségével a városi tanács engem nevezett ki a város déli részére adófelügyelőnek, mely hivatalt egészen a kolera lecsillapultáig töltöttem be.

ELSŐ LÁTOGATÁS HÚSZ ÉV MÚLTÁN.

Húsz év után 1869 évben először indultam tehát a nagy útra, hogy viszontláthassam szülőházamat.

Azok az érzelmek, melyeket átéreztem, mikor megpillantottam a budai szülőhegyeket, leírhatatlanok. Nekem úgy tűnt fel, mintha egy hosszú, nyomasztó álomból átszenderültem volna egy szebb, — édesebb álomvilágba. Aztán mintha fokozatosan ébredtem volna és mind jobban megismertem a körül feltáruló, édes ismerős tájat: az én drága szülő hazámat.

Amikor lecsillapult az affölötti örömem, hogy azon az édes szülőföldön jártam, keltem, első gondolatom volt fölkeresni egyik jó barátomat Prick Józsefet; mivel 1855-ben találkoztam Chicagóban, amikor S. Young Scammon fiának nevelője volt és a “Chicago University”-nek szintén 4-5 évig volt tanára. De mikor az osztrák kormány világszerte hirdette az amnestiát, akkor Prick József is visszatért Magyarországra, hol csakhamar képviselővé választották; majd néhány év múltán Torontál megyének főispánjává neveztetett ki.

Különös játéka a sorsnak, hogy Prick József, bár 1849-ben megmenekült a vértanúk sorsától, mégis a király áldozatává lett.

Ugyanis, 1879-ben a szegedi árvíz idején a király

meglátogatta az árvízzel sújtott Szeged városát; és Prick József főispán saját négyes fogata hordozta a királyt a szerencsétlenség színhelyén. Prick egy másik fogaton ülve vezette a királyt vivő fogatot. Lovai valamitől megbokrosodtak és kocsiját elragadták. Prick kiesett a kocsiból és sebeibe nem sokára meghalt.

A szegedi árvízről lévén szó, nem mulaszthatom el, hogy meg ne említsem e helyen az amerikaiak ama lelkes áldozatkészségét, melyet annak idején tapasztaltam letiport nemzetünk iránt.

Amikor megérkezett az első hír, arról a borzasztó árvízről, az akkor még egyetlen magyar kör a "Deák Kör", melynek tagja voltam, azonnal rendkívüli gyűlést hívott össze és engemet kértek fel pénzgyűjtésre. Persze azért, mert én akkor tagja voltam a kereskedelmi csarnoknak. Én tehát ugyanott indítottam meg a gyűjtést.

Gyűjtő-ívemen az első adakozók voltak: Philip Armour és B. P. Hutchinson, mindketten: \$100-100 adtak. Alig két nap alatt 2500 forintot gyűjtöttem, melyet a "Deák-Kör" azonnal elküldött Szegedre.

Európában igen sok emberrel ismerkedtem meg. Különösen Bécsben és Budapesten találok olyan férfiakkal, akik vagy a zene- vagy a művészet terén. — vagy mint államférfiak voltak nagyhírű emberek.

Az egyik budapesti szálloda éttermében találok meg és megismerkedtem a magyar nemzetnek egyik kiváló világhírű fiával, Dr. Yámbéry Ármin orientálistával. Éppen akkor tért vissza egy roppant veszélyes kutató útjáról Ázsia ismeretlen vad belsejéből.

Dr. Yámbéry, 1864-65-ben mint egyszerű "Dervis" (kolduló mohamedán szerzetes) bekalandozta Bokhara,

Khiva, Samarkand stb. vidékeket, mely utazásáról egy végtelen nagybecsű művet írt. Valamint az ázsiai Oroszországról is értékes könyvvel gazdagította a tudomány világát.

Én, mikor megismerkedtem e nagy tudóssal és hallgattam elbeszéléseit, valósággal el voltam ragadtatva az örömtől.

A második nagy férfiú, kivel találkoztam, Pulszky Ferenc volt. Ő is nagy tisztelője volt Kossuthnak, akit 1851-ben feleségével együtt követett Amerikába.

Pulszkyt szintén halálra ítélte az osztrák kormány 1849-ben. De az 1866-ik porosz-vereség után, ő is amnesziát kapott. Pulszkyékra még ma is élénken emlékezik néhány newyorki és bostoni család.

Pesten találkoztam Pulitzer Józseffel, aki akkor, ha jól emlékszem, már tagja volt a "Missouri törvényhozó testületnek". Mindketten vendégei voltunk Házmán budai polgármesternek.

Aztán találkoztam Türr István tábornokkal, akivel először Londonban találkoztam mikor Aelppóból visszatértem s vele együtt laktam huzamosb ideig.

Türr Istvánnak az élete igen regényes volt. Száműzetésének első éveit Londonban töltötte. Majd Franciaországba ment, hol megismerkedett Lesseps Ferdinánddal, akivel együtt készítették a "Suez" csatornát. Előkelő megjelenése miatt csakhamar nagy szerepet játszott III-ik Napoleon udvarában. Eugénia császárnő első kedvence volt, aki egyik legkedvesebb udvarhölgyét adta hozzá nőül.

Mielőtt kitört volna a francia-porosz háború, a francia kamara egy rendkívül fontos üzenetet küldött Bismarck-hoz, s ezen fontos ügyet Türr Istvánra bízták.

Mikor a második császárság összeomlott, Türr Ist-

ván is visszatért Magyarországra, hol az állam mint főmérnököt alkalmazta és a folyam szabályozás terén fejtett ki nagy tevékenységet.

Az én otthoni látogatásom idején Gróf Andrassy Gyula volt a miniszterelnök és Deák Ferencz volt a trón legerősebb támasza.

Deák egyike volt a legtisztább jellemeknek. A szabadságharc idején, az első felelős magyar minisztériumban ő volt az igazságügy minisztere. De mikor Magyarország kikiáltotta a függetlenséget, Deák letette hivatalát és vonakodott követni Kossuthot a rendkívüli radikálizmusban. Deák a törvények szigorú megtartása mellett akarta tisztázni a helyzetet s Magyarországot mint az osztrák császárság egyik tagját óhajtotta látni. Ezt később kiegyezési művével el is érte.

Minden esetre nagy kérdés, hogy sikerült volna-e Deák terve, ha Ausztria nem szenved annyiféle vereséget, mint 1859-ben Olasz- és 1866-ban Poroszországtól.

TALÁLKOZÁS MŰVÉSZEKKEL.

Európai utazásom folyamán igen sok nagy művésszel költöttem ismeretséget. Első volt Rubinstein Antal, a világhírű zongoraművész, kivel Bécsben találkoztam és Grau Jakab nevű impressárióját megnyertem egy amerikai művészi körútra. De éppen mikor Grau aláakarta írni a szerződést, egy szomorú eset megakadályozta ebben. Ugyanis Grau magasfoku paralyzisben szenvedett, mely abban a pillanatban tört ki rajta és megfosztotta beszélő képességétől is.

Én aztán magam csináltam meg az egész dolgot; de

nemcsak Rubinstein, — hanem Winiawszky, a híres lengyel hegedűművész is aláírta a szerződést.

Mikor 1872-ben visszatértem Chicagóba, nagy élvezettel hallgattam e két nagy művészek játékát az "Aikin Opera House"-ban a Wabash Avenuen. A chicagói nagy tűzvész után ez volt a egyetlen használható terem.

A mikor Bécsben meglátogattam Rubinsteint, volt alkalmam megismerhetni őt, mint férfit, családapát és mint nagyművészt egyaránt.

Egy ízben, mikor a bécsi dalárda egy nagyszabású hangversenyt rendezett a bécsi "Music Hall"-ban, Rubinstein dirigálta a zenekart. Az orgonánál pedig Liszt Ferenc ült.

Nem volna teljes az én megemlékezésem, ha kifelejténém a leghíresebb magyar énekművésznőt, Gerster Etelkát, kivel Budapesten találkoztam sógoránál, Kausser I. S. úrnál, az akkori budapesti amerikai konzulnál.

Még mielőtt a nyilvánosság elé lépett volna, gyakran gyönyörködtem bájos énekében. 1879-ben már a chicagói "Farewell Hall"-ban rendezett hangversenyével valóságos extázisba hozta Chicago zeneértő közönségét.

Aztán fellépett a "Grand Opera"-ban is. Nem régen felkereste bátyját, Dr. Gerster Árpád hírneves newyorki orvost.

Valamint nem felejtetem el a én jó barátomat Reményi Ede világhírű magyar hegedű-művészt, aki többször aratott óriási sikereket Chicagóban.

Én legelőször Nagyváradon hallottam őt játszani, mikor otthon jártam. Aztán a 70-es-80-as években többször járt Amerikában. Valahányszor Chicago-ba érkezett, mindenkor értem küldött és elbeszélgettünk

a rég múlt időkről. Különösen fivérééről, aki az 50-es években Chicagóban lakott, de a 60-as években visszatért Budapestre, hol bírói állást nyert.

Reményi Ede mindenkor a "Grand Pacific" szállodában lakott. Hangversenyeit a legnagyobb termekben rendezte, hol órákig hallgattam mennyei játékát, Liszt és Brahms magyar dalait. Reményi nagy gyűjtője volt a hegedű ritkaságoknak. Vajjon elhelyezték-e hegedűit a magyar nemzeti múzeumban.

Reményi nemcsak nagy hegedű-művész volt, de egyszeremind nagy hazafi is. Arany betűkkel kellene megörökíteni, hogy amit csodás művészetével a külföldön szerzett: 60,000 forintot ajándékozott Gróf Széchényi István és Petőfi Sándor szobrára. Reményinek mindig az volt óhaja, hogy valamelyik hangversenyén hegedűvel kezében érje a halál. Ez beteljesült, mert 1898-ban egyik hangversenyén, San-Franciscóban érte a halál játék közben.

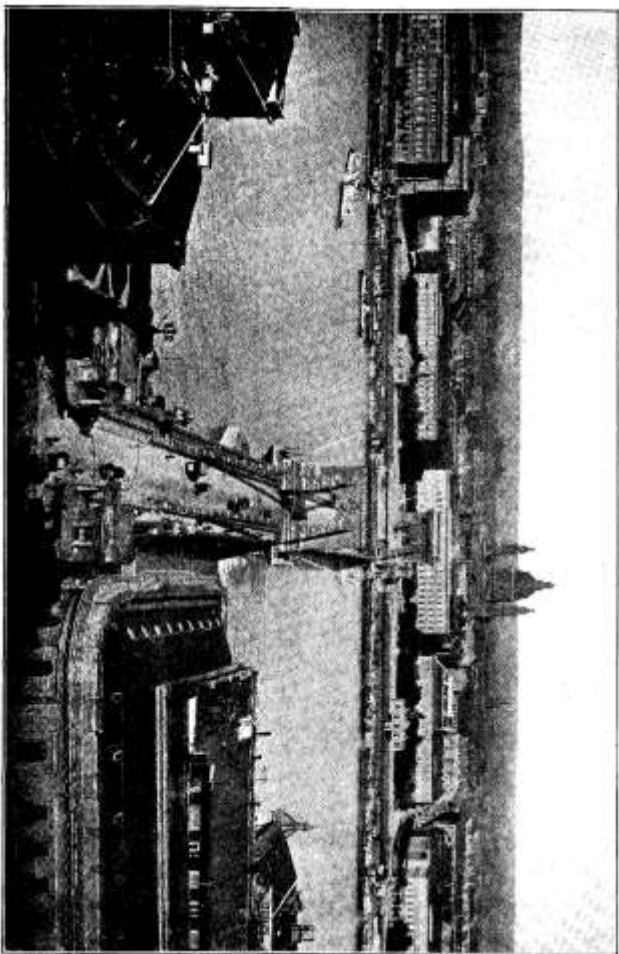
Az európai és amerikai államférfiakról, akikkel 1870-ben, a porosz-francia háború folyamán találkoztam, sorrendben fogok írni.

KORONKINTI LÁTOGATÁS BUDAPESTEN.

Az 1870-ik év nyarát Budapesten töltöttem, Kauser, budapesti-amerikai konzulnak, mint jóbarátomnak lévén szívesen látott vendége.

Kauser úr, magyar ember volt, de több évig lakott Newyorkban, hol amerikai állampolgárrá lett.

Én éppen Kauser udvarán néztem, amint kísérleteztek a Nicholson-féle Asphalt keverék lerakásával, mikor a konzulátus egyik hivatalnokja sietett felém egy

BUDAPEST LÁTKÉPE A VÁRBOL.

kábel-távirattal, mely számomra érkezett s ez volt tartalma:

Kuné Julián, az amerikai konzulátus révén

Pest, Magyarország.

“Menj Páris ostromához — Válasz fizetve.

White.”

E hír aztán hirtelen megváltoztatta az én terveimet. Éppen indulni akartam Oroszországba, hol egy körutazást óhajtottam tenni. Horace White a “Chicago Tribune” főszerkesztője, egyik legjobb barátom volt, s azért sürgönyét úgy tekintettem, mint egy parancsot. Hozzávéve még az én kalandvágó ifjúságomat, — nem csoda, ha örömmel fogadtam a haditudósító állást. Különben is évek óta voltam a lapnak tudósítója, bármerre utaztam, így ez nem volt számomra újdonság.

Még ugyan az nap estéjén búcsút vettem Kauser barátomtól és azonnal elindultam Berlinbe.

Amint megérkeztem Berlinbe, azonnal felkerestem régi barátomat, Kreisman Henry-t a berlini-amerikai főkonzult, akinek szíves felvilágosítására egyik bankházban megtöltöttem kiürült kincstáramat. Tapasztalásából tudtam hogy egy haditudósítónak bőkezűnek kell lennie.

Kreisman konzul igen régi ismerősöm volt, még a chicagói régi napokból. Az 50-es években chicagói városi hivatalnok volt, mikor megismerkedtem véle. Majd az 1860-ik évben a republikánus pártnak titkára és Lincoln elnöksége alatt a berlini nagykövetségre, N. B. Judd, nagykövet mellé, mint titkár neveztetett ki. Később Judd visszavonulása után Kreismannt nevezték ki főkonzullá.

Első teendőm volt a berlini katonai parancsnokságtól megszerezni a katonai útlevelet, hogy követhessem

a folyton előnyomuló német hadsereget. Eleinte úgy vettem észre, hogy a német hadvezetőség vonakodott kiadni számomra a "pass port"-ot, de hála az amerikai nagy történész és berlini nagykövet George Bancroft közbejárásának és Kreisman segélyének, végre megkaptam a következő hivatalos okiratot:

„Minden polgári és katonai hatóságok, ezennel felkértek, hogy ezen irat felmutatójának, Kuné Julián urnák, minden tekintetben oltalmat és segélyt nyújtsanak.

Berlin, 1870 Szeptember 12.

(Pecstét.)

V. S. Windt, őrnagy.

Ezen irattal, melyen a királyi hadsereg főtábornokának pecsétje volt, mely minden tilos utat megnyitott számomra, — szeptember 17-én elhagytam Berlint.

A CSATA SZÍNHELYÉN.

A távolság vasúton Berlintől Cologne-ig körülbelül 74 német mérföld, melyet a háború idején 10 óra alatt megtenni, igazi csodaszámba ment.

Cologneban azonnal vasúti kocsit kellett váltanom, mely alig 8 óra alatt vitt el Lebramont-ba, Belgium-ba.

Szerencsémre, mielőtt elértem volna Magdeburg-ot, megismerkedtem egy igen fontos személyiséggel, aki éppen a Páris előtt táborzó hadsereghez utazott, mint a német főposta-hivatal kiküldöttje, hogy egy gyors postai vonalat létesítsen Berlin- és Páris előtti főhadiszállás között.

Utazásomat azután ezen úri emberrel folytattam, ki nek révén pontos és gyors posta összeköttetést nyertem Belgium és Sedán között. Aztán Rheims és Chateaux Thierry, Epemay és Meaux-on át. Mert a régi pos-

ta, mely Berlin és Páris közt volt, Saarbrucken, Pont Mousson-on és Nancy-n át, öt napot vett igénybe. Amilyen gyorsan nyomult előre a német hadsereg, olyan gyorsan követte mindenfelé a posta. A porosz seregek alig értek el egy-egy francia várost, már a porosz posta készen várta ott összekötve a berlini főpostával.

UTAZÁS BELGIUMON ÁT.

Amint említettem, megismerkedtem egy postai alkalmazottal, akinek segélye nélkül bizony nehezen értem volna el a porosz főhadiszállást. így könnyű volt helyzetem, mert ez a kormánytól kiküldött hivatalnok állandóan kocsin utazott, s a kocsit mértföldszám fizette, persze az állam költségére. Engem pedig örömmel hívott meg utitársul, hogy megne unja magát.

Lebramont, Belgiumban vettünk egy hintót, mely elvigyen a legközelebbi állomásra Bouillon-ba. Hanem a kocsi tulajdonosa oly nagy összeget kért, hogy kénytelenek voltunk, egy ottani "vörös kereszt" állomás vezetőjéhez fordulni, kinek megmutattuk papírjainkat s az rendelkezésünkre bocsájtotta kocsiját. A kocsis egy belga lovaskatona volt, aki oly nyaktörő gyorsasággal hajtott, hogy minden pillanatban féltünk a felfordulástól.

Az ut melyen mentünk az Ardennes hegységen vezetett keresztül, folyton hegyre fel- és völgybe le haladtunk igazán festői tájékon át. Lovaink francia lovak voltak, melyeket a poroszok vettek el a franciáktól és használatra átadták a vörös-kereszt egyesületnek azon esetre, ha német sebesülteket kellene szállítani a kijelölt kórházakba.

Az úton nagyszabású francia “cusassier”-okkal találkoztunk, akiket Belga határszéli tüzérek kísértek kijelölt helyeikre, hol azok mint hadifoglyok voltak kénytelenek vesztegelni, amíg a háború tart.

Belgium, mint a német és francia államok közé ékelt kis ország, kénytelen volt szigorúan ragaszkodni a semlegességhez.

Három órai erős hajtás után elértük Bouillont, mely egy igen piszkos kis város volt. Azok a szűk utcák élénkén emlékembe hozták a palesztinai és syriai városokat. A főtér tele volt sebesültekkel, akiket a sedáni csatából hoztak ide. Mi nem bírtunk találni egy hajlékot éjszakára.

Egy helyen arra kértem a háztulajdonosát, hogy legalább a konyha kövezetre engedjen lefeküdnünk, de megtagadták.

Végre több órai sikertelen fáradozás után egy belga orvos megosztotta velünk szobáját.

Ez az “Aesculap” utód igen nagy francia barátnak tűnt fel előttem, mert valóságos hátborzongató emlékeket mutatott nekünk, melyeket a sedáni csatatéren szedett össze. Ez az ember úgy tűnt fel előttem mint egy Vampir, mely a halottakat és haldoklókat kirabolja.

A házigazdánk szintén nagy francia barát volt. Az pláne azt újságolta nekünk, hogy Páris előtt 10,000 porosz katonát a levegőbe röpítettek a franciák. És hogy Páris bőven el van látva mindennel, hogy egy évig, sőt tovább is képes kibírni az ostromzást.

Amit mi leginkább óhajtottunk, az egy kis meleg étel volt, hogy éhségünket csillapíthassuk, de arról szó sem esett. Nem kaptunk mást, mint egy kenyeret; s ezt közösen elköltöttünk vacsora gyanánt. Mielőtt a

kenyeret megszegtük volna, a házigazda a keresztjegyét vetette reá, talán azt hitte, hogy úgy jobban csillapíthatja éhségünket.

Másnap 19-én, hétfőn reggel 7 órakor elhagytuk Bouillon-t és egy gyorskocsival indultunk Sedan felé.

Az utasok között volt két férfi és három hölgy, közöttük egy öreg úri hölgy, aki Sedánnál megsebesült fiát kereste a harctéren.

Ő franciához ment nőül, és ott laktak franciaországban, miért is nagy német gyűlölő volt. És valahányszor egy német lobogót pillantott meg az utazás folyamán, mindig undorral fordult el tőle.

Ez a hölgy elég merész volt a szemembe mondani, hogy a amerikai polgárháború idején ő a déliek hive volt. Én pedig elég udvariatlan voltam és azt mondtam, hogy tekintettel a háború szerencsés kimenetelére, semmit sem számít, hogy az ő sympáthiája melyik rész mellett volt.

Mikor pedig egy magas hegyre gyalogosan kapaszkodtunk fölfelé, az előbbi úrhölgy öreg férje ünnepélyesen biztosított arról, hogy Poroszország sohasem fogja legyőzni a franciákat, mert a francia hadügyi államtitkár Le Boeff legujabbi jelentése szerint még két millió fegyveres áll rendelkezésére stb.

Mindazonáltal, mikor a poroszok bevették Párist, csak 25,000 fegyverest találtak.

A kocsin volt egy ifjú hölgy is, aki jegyesét kereste, egy tisztet a "Turko" származású ezredben.

Megjegyzendő, hogy a német hadsereg vezetői igen előzékenyek voltak hasonló egyének iránt, hogy szeretteiket élve, — vagy halva megtalálhassák.

Amikor elértük a német harcvonalt, óriási számban

vonultak velünk szemben a francia hadifoglyok. Részenben Belgium, részben Németország felé.

A harcvonaltáján leírhatatlan szomorú volt az egész vidék. Magán viselte az utolsó napok rémes csatáinak képét. Különösen "La Chapelle" környékén, mintha a halál boronája haladt volna arra keresztül.

Givonne-ban, nyolc mértföldnyire Sedán-tól, nem maradt egy ház sem sértetlenül a halált osztó és házromboló ágyúgolyóktól.

Givonne és Digni között a pusztaság teljesen el volt borítva, sok-sok ezer tarisznya, kenyérszák és törött fegyverektől.

Közel Digni-hez mély völgyben volt egy börgyár, épen a közép táján a rettenetes csatátérnek. Csodácsodája, ez a börgyár teljesen sértetlenül maradt. A lövegek ugyanis a völgy fölött repkedtek el dombróldombra és a gyárat sértetlenül hagyták. Annak a gyárnak tulajdonosa nagyon meggazdagodott. Mert a csata után mind felszedte a csata folyamán kimúlt lovakat, és bőrüket lefejtve felhasználta bőrkészítésre.

La-Chapelle-től kezdve egész Sedán-ig és környékén minden falu a "vörös kereszt" embereinek birtokában volt. Minden ház tömve volt sebesültekkel. Amerre csak a szem ellátott, mindenfelé tábori kórházak voltak felütve és az utakat összezúzott szekerek zárták el.

SEDAN.

Ez egy ismeretlen kis városka volt, csupán a Francia-Porosz háború előtt. De 1870-ben Sedán világhírévé lett, mert e helyen adta meg magát Napoleon császár 83,000 ember élén. E hadseregben a császáron ki-

vül ott volt főhadvezére: McMahon, Marshall és 39 más tábornok, 230 törzstiszt, 2600 tiszt. Mindnyájan hadifogságba jutottak.

Hogy némileg tájékozom olvasóimat erről a rettenetes csatáról és a franciák óriási veszteségéről, leirom azokat az adatokat, melyeket később a Versaillesi főhadiszálláson kaptam.

A híres Weissenburgi, Saarbrueckeni, Worthi és Graveloti csaták után McMahon-nak még mindig 150,-ezer ember állt rendelkezésére. A "Beaumonti" csatában 25,000 embert veszített; Sedánnál szintén 25,000 ember volt vesztesége, ezek nagyrészből hadifogságba kerültek.

Sedánnál 83,000 ember megadta magát. Körülbelül 44,000 ember nagyrészt súlyosan megsebesült és körülbelül 3000 ember átszökött Belgiumba. Ez összesen a 4000 tiszt és több mint 50 tábornokkal együtt 150 ezer főnyi veszteséget jelent Beaumont és Sedánnál.

Rettenetes veszteség volt ez, mely páratlanul áll a modern hadvezetés történetében. A katonaság sokaságának pusztítása mellett ennek megfelelően rengeteg nagyságú volt a hadiszerek vesztesége is.

A németek hadizsákmányul ejtettek 400 ágyút, köztük 70 gyorstüzélt és 100 nehéz ágyút, 10,000 lovat és óriási mennyiségű lőszert, valamint rengeteg mennyiségű élelmiszert.

Sedan az Ardennesi hegység között fekszik a Maas (Meuse folyó jobb partján, körülbelül 14 mértföldnyire Mezier-től délkeletre és ugyanannyira Thionville-től. Körül van véve apró dombokkal, melyek közül a legmagasabb 1000 lábnyi.

Van egy várszerű erődítménye, az azonban örök talány marad, hogy az a két kiérdemült nagy hadvezér

McMahon és Bazaine, miért szoritották oda a 150,000 főnyi hadsereget, hol mint egy csapdában a német hadak birtokába kerültek.

Amikor Sheridan, amerikai tábornokkal találkozott Versailles-ben, aki jelen volt a sedani csatában, azt mondta nekem, hogy a sedani vereségnek a francia tábornoki kar volt az oka. A francia csapatok oly hősiiesen küzdöttek a rettenetes csata folyamán, hogy az bámulatos volt.

Szerinte soha életében nem látott oly hősies küzdelmet, mint a melyet Bazailles-nél vívtak a francia tengerészek Martin DesPelliers tábornok vezénylete alatt. A német katonaság ezrei hullottak el a rettentő összecsapás alkalmával. Később egy museumot és szobrot emeltek a hős tengerészek emlékére Bazaillesben.

Sheridan megjegyezte, hogy ha a francia hadak vezetői oly ügyes taktikusok lettek volna, mint a német hadvezetők, akkor a csata kimenetele az ellenkező eredménnyel végződött volna.

A csata folyamán Sheridan és Forsythe tábornokok mint a német törzstisztikar vendégei voltak jelen és elmondták nekem észleleteiket.

Sheridan Forsythe tábornok társaságában egy magaslatról figyelte a csata menetét. Az egyik dombon látott egy erős francia hadosztályt. Egyszerre látja, hogy egy osztály német gyalogság rohamot intéz a domb ellen. Sheridan odafordult kíséretéhez mondván: "Szegény ördögök, azok igen gyengék ahhoz, hogy azt az erős hadosztályt elűzzék onnét." Alig néhány pillanat telt el és a német gyalogság már visszaverve menekült. Később ugyanazon német hadosztály tetemesen megerősítve, ugyanazon domb ellen indult, mikor Sheridan megpillantotta a francia lovasságot,

mely hirtelen attakra igazodott. Sheridan megdöbbenve mutatott a fenyegető veszélyre és felkiáltott: “Istenem! a francia lovasság rohammal söpri el azt a német hadoszlopot!”

A következő pillanatban iszonyú erővel indult meg a francia lovasság, mint egy rettenetes hógörgeteg közeledett a porosz gyalogság felé, melynek már nem lévén ideje négyzöget formálni, egy rettenetes sortűzet adott a már alig 300 lábnyira levő lovasságra. Ez a sortűz borzalmas volt. A lovasok száza bukta fel lovaikkal együtt s az utánuk rohanók rajtuk keresztül hullottak halomra.

Több napok múltak el már a csata óta, de a halottak csaknem mind még ott heverték szerte-széjjel a csatatéren temetetlenül. A Meuse folyóhoz katonaságot küldtek ki, hogy fogdossák ki a halott francia lovas-katonákat és lovaikat a folyóból, melyet annyira megtöltöttek a hullák, hogy a folyó medret elzárták és a víz már a városba folyt.

A vasúti indóház, melyet átalakítottak kórházzá, tömve volt sebesültek és foglyokkal, akik várták elszállításukat Németország felé. Az összes vasutak igen lassan közlekedtek, mert nagy mennyiségű hasznavehetetlen lokomotivok és vasúti kocsik lepték el a vágányokat az egész Meziersi vonalon.

A Meuse folyó partján mindenféle frissen hántolt sírok emelkedtek és leégett házak füstölgő romjait lehetett látni csupán.

Azt igen nehéz lett volna megmondani, hogy az a sok fehér kereszttel jelölt sirhant vájjon német vagy francia katonákat takar-e.

Milyen különös szeszélye is ez a sorsnak, eltűnődve álltam meg a pusztulásnak e rettenetes helyén. Íme

ezrek nyugosznak itt az örök álomban, akik — mint mindnyájan tudjuk — sohasem találkoztak azelőtt és nem volt okuk soha egymásra haragudni, mégis megölték egymást ösmeretlenül. A látvány mely körülöttem elterült, óriási benyomást tett rám.

Én már láttam több csatának színterét, de a pusztítás és kegyetlenségnek oly rettenetes nyomait egy háború folyamán sem láttam, mint Sedannál.

Megvallom őszintén, hogy örültem, mikor elhagyhattam a pusztulásnak e városát, hol csupán néhány óráig voltam jelen, amíg követhettem az “Unser Fritz” hadseregét, mint azt a németek dédelgetve elnevezték.

Sedánt szeptember 19-én d. e. 11 órakor egy számunkra rendelt gyorskocsin hagytuk el (megjegyzendő, hogy az én postamesterem állandóan társaságomban volt).

Sedántól jobbra fordultunk, és körülbelül egy mért-földnyire elértük Chateau Bellevue-t, hol Napoleon találkozott a porosz királylyal és sajátkezüleg adta át kardját.

Aztán közel Donchery mellett haladtunk el, hol Napoleon találkozott Bismarck-kal, megbeszélendő a megadás föltételeit. E két nagy ember egy szegény takácsnak házában találkozott és ott intéztek el Frankhon sorsát.

Dr. Bush Mór, Bismarck titkára, akivel igen gyakran találkoztam Versailles-ben a következően beszélt el nekem ama történelmi nevezetességü beszélgetést, mely Bismarck és Napoleon között lefolyt.

VII. RÉSZ.

A FRANCIA-POROSZ HÁBORÚ.

Mielőtt megkezdeném elbeszélésemet, elmondom a francia-porosz háborúnak valódi okát, mint azt Dr. Busch-tól hallottam.

Miután a spanyolok köztársaság alapítási terve füstbe ment, újból a királyság uralmával foglalkoztak és a Hohenzollern családnak egyik tagját, Lipót főherceget hívták meg a trónra. Ez természetesen óriási izgalmat idézett elő Napoleon hívei körében. Ez az ifjú herceg anélkül, hogy előbb értekezett volna az uralkodóház fejével, a porosz királylyal, az ajánlatot elfogadta.

Sem Vilmos király, sem az ő vaskancellárja Bismarck nem láttak szívesen egy Hohenzollern-t a spanyol trónon. Bismarcknak az volt egyik főterve, hogy az apró német tartományokat egy egységes németcsászárságba olvaszthassa.

A berlini francia nagykövet Grammont hercegtől 1870 július hó 4-én utasítást kapott, hogy azonnal utazzék az Emmsi fürdőhelyre, hol a porosz király épen az orosz cárt készült meglátogatni.

A francia követnek az volt utasítása, hogy birja rá a királyt a Lipót főherceg által elfogadott spanyol trón visszautasítására, ellen esetben elkerülhetetlen a háború.

Benedetti július hó 9-én jelent meg a király előtt és kérte, hogy állítsa helyre a békét Európában. A ki-

rály azt felelte, hogy neki semmi köze sincs Lipót trón jelöltségéhez, okosabban teendí, ha tiltakozásával Madridba megyen. Benedetti július 10-én megismételte kérését és 12-én azt a hirt kapta, hogy Lipót vissza utasította az előbb már elfogadott ajánlatot.

Ez megnyugtathatta volna a franciákat, de Grammont herceg (akit a nagyravágyó Eugénia császárné unszolására Napoleon buzdított), még több biztosítékot követelt a királytól. Azt akarta, hogy a király mint egy bocsánatkérés formájában — írásbelileg is biztosítsa a császárt, hogy a herceg többé nem fogadja el az ajánlatot.

A király természetesen visszautasította ezen lealacsonyító követelést. Azonban Benedetti elég toladóan a király elé lépett, mikor az épen a Coblenz-be induló vonatra akart felszállni és beszélni akart véle. De a király röviden csak annyit mondott, hogy az ő számára semmi mondani valója nincs.

Úgy látszott, hogy Benedetti csak erre várt, mert mestere, Napoleon ezt a spanyol ügyet aztán sietett felhasználni ürügyül az ellenségeskedésre.

A király július 15-én két héttel előbb hagyta el a fürdőt, mint előre határozottat. Amikor a vonatra akart felszállni, nagy néptömeg jelent meg a pályaudvaron és lelkesen éljenezve búcsúzott tőle. A király oda fordult a néphez és ezeket mondá: “Azt hiszem rövid idő múlva ismét látni fogjuk egymást. Isten a tanúm, hogy én nem óhajtom a háborút, de ha engem arra kényszeríteni fognak, akkor az utolsó emberig fogok küzdeni Németország becsületéért!”

A francia követ július 19-én egy formális hadüzenetet küldött Gróf Bismarck-hoz.

A francia nép pedig teljesen elveszítette a fejét. A

sedani csata után, Napoleon kijelentette, hogy ő nem óhajtotta a háborút, de a francia nép erővel kergette őt bele.

Hívei az utcákon sétáltak és röktönzött dalokat énekeltek.

“Mi Cologneben reggelizünk,
Berlin-ben ebédelünk, és
Königsberg-ben fogunk vacsorázni!”

A francia hadsereg azonnal hadilábra állítottatott és Mac Mahon tábornok vezénylete alatt elnevezték a “Rajnai hadsereg”-nek. Fájdalom az a hadsereg soh’sem látta meg a Rajna vizét.

Napoleon július 28-án, kilenc nappal azután, hogy Poroszországnak megüzente a háborút, Metz-be sietett, magával vitte fiát is és óriási mennyiségű podgyászt, mintha valóban egy diszfelvonulásra készült volna.

A németek pedig 1870 augusztus 1-én szép csendben felállítottak három hadtestet. A déli hadosztályt az “Unser Fritz” mint a németek becézre nevezték. Frigyes főherceget a trónörököst, — a második hadosztályt a “Rothe Princ” — Frigyes Károly főherceg, a trónörökös unokafivére; s az első hadosztályt Steinmetz tábornok vezényelték. A főparancsnokságot a király vette kezébe s a vezérkar főnöke Moltke tábornok volt.

Augusztus 5-én volt az első ütközet Weissenburg-nál, 6-ikán már Worth-nél folyt a csata és egymásután Saarbruecken, Metz, Mars La Tour, Gravelot és Sedán-nál folytak a legvéresebb csaták, melyek mindenütt a franciák vereségével végződtek. És ezen világot megrendítő események alig 6 hét alatt zajlottak le, melyre alig volt még példa a világtörténelemben.

De leírom részletesen Napoleon hadseregének meg-

adását, amint azt nekem Dr. Busch, Bismarck titkára elbeszélte. “Mikor Sedánnál az egyesült porosz- és szász-ezredek a francia hadsereget mintegy csapdában körülkerítették és a csata egész nap a legrettenetesebben dúlt Sedán körül, délután 5 órakor hirtelen megszűnt az öldöklő küzdelem mindkét félen; alig 5 perc múlva egy francia lovastiszt két uhlánus kíséretében gyorsvágatással közeledett a sedáni magaslatok felől a német hadoszlopok felé. Az egyik uhlánus szuronyán fehér zsebkendő lengett.

A mikor megérkeztek a német főhadiszállásra, — mely Vendresse nevű falu fölött egy dombon volt, — a francia tiszt leszállt lováról és feltette a kérdést, hogy a német hadvezetőség, milyen feltételek mellett hajlandó elfogadni Sedán megadását? A porosz király és Moltke egy rövid tanácskozás után azt felelték a tisztnek, hogy ilyen nagy horderejű ügyben csak egy magasabb rangú tiszttel hajlandók tárgyalni. Azonban figyelmeztették, hogy vágatson vissza Sedánba és az ottani kormányzó azonnal jelenjen meg a porosz király előtt. Ha a kormányzó háromnegyed óra eltelte előtt nem lesz a német hadiszálláson, akkor a csatát tovább folytatják. Semmiféle feltételek tárgyalásáról szó sem lehet, feltétlen megadás az egyetlen mód.

A tiszt vissza vágatott és körülbelül 6 óra 30 perckor egy hatalmas “Hurráh” kiáltás hangzott a tábor felől s e kiáltás volt hallható: “ A császár itt van! ’ ’

Tíz perccel később Reille tábornok lovagolt a német főhadiszállás felé, kezében hozva Napoleon levelét.

Amint a német főhadiszálláson észrevették a közelgő francia tábornokot, azonnal vértések és dragonyosok álltak fel előttük léptetve haladt a király az érkező

francia tábornok fogadására, aki a királynak kezeibe adta Napoleon levelét.

A levél tartalma a következő volt:

“Ha már számomra nem rendeltetett, meghalni hadseregem élén, — át adom kardomat felséged kezeibe.

Napoleon.

Franciául:

(“N’ayant pás pu mourir a la tete de mes troupe
je depose mon épée a votre Majesté.

Napoleon.”)

A király, Bismarck, Moltke és Roonval rövid tanácskozást folytatott, mely után Roon egy szalma-széken ülve, egy másik szalmaszéken, melyet két adjutáns tartott eléje, levelet irt Napóleonnak, melyben másnap reggelre meghívta őt a király Vendresse-i főhadi szállására. Aztán e levelet sajátkezüleg adta át, Reille tábornoknak.

Másnap reggel a király és Napoleon Villa Bellevueben találkoztak. A tanácskozás csak 15 percig tartott, úgy a királyon mint a császáron nagy megindultság volt észlelhető, mikor találkoztak.

Ezt ama levélből is lehet következtetni, melyet Vilmos király irt Augusta királynőnek, hirül adván Sedán elejét és a francia hadsereg megadását. Ezt irta: “Mind kettőnkön igen nagy megindultság vett erőt, mikor találkoztunk. Képtelen vagyok leírni néked ama érzelmeket melyek eltöltöttek, mikor visszagondoltam arra, hogy csak három év telt el azóta, amikor Napoleont hatalmának tetőpontján láttam.”

A megadás feltételeit Doncherry-ben egy takács szegényes házában alkották meg, hol Napoleon először találkozott Bismarck-kal.

A vaskancellár később kijelentette, hogy az a találkozás rá nézve igen kellemetlen volt. Mialatt várt Moltke, Roon és Wimpfen tábornokokra, akikkel együtt voltak kidolgozandók a francia hadsereg megadásának föltételeit, — kénytelen volt egyedül ülni Napóleonnal abban a szégyenes kis szobácskában. Mint monda, úgy érezte magát, mint az a fiatal ember, aki a bálban egy leánykát felkért a cottilion-táncra, de nincs egy szava sem hozzá, és szívből kívánja, hogy bárcsak valaki más vinné el táncra.

Sedán megadása után néhány nap múlva én Berlinben voltam és mikor láttam a német hadsereg anyagi szervezetét, könnyű volt kitalálnom a francia hadsereg összeomlásának okát. Berlin környékén 200,000 fönyi tartalék hadsereg állt és minden pillanatban indulásra készen várta a parancsot. Én végig néztem a ruganyos léptekkel menetelő ezredeket és már nem csodálkoztam ama fényes győzelem fölött, melyet ezeknek bajtársaik vívtak ki a csatamezőn.

A francia hevedesség nem bírta megmérkőzni a német öntudatos elszántsággal. Amaz egy hadsereg volt, mely spártai hősökéből állt, de orrukon pápaszemeket viseltek.”

Én egész biztosra vettem a németek győzelmét, mikor végig hallgattam a berliniek nyugodt, de önfeláldozó beszédeit. A királytól kezdve, az utca söprőig minden ember kész volt feláldozni életét, ha szükség leend reá.

Annak idején Berlinben egy epizód járt szájról szájra, mely fényesen igazolta a király nagy hazafiságát. Egy roppant gazdag berlini polgár, kinek csak egyetlen fia volt, kérvényt nyújtott be a királyhoz, hogy mentse fel fiát a katonai szolgálat alól. A király azt

felelte, hogy néki is csupán egy fia van és nemcsak a fia, hanem ő maga is a harctérre indul, hogy a hazát megóvja a veszélytől. Roon, hadügyminiszternek egyik fia elesett a csatában és a másik súlyosan megsebesült.

SEDÁNTÓL MEAUX-IG.

Folytatom útleírásomat Sedántól Meaux-ig, hol mint mondták a király főhadiszállása volt.

Mi elértük Poix-et és egy kocsmába mentük, melynek asszony volt a tulajdonosa, aki kijelentette, hogy semmi ennivalót sem adhat. Ebben az asszonyban egy kitűnő színésznőt fedeztem fel. Azt mondta okul, hogy éppen néhány pillanat előtt ment el tőle 150 katonára akik mindent felfaltak és egynek sem volt egy "sou"-ja sem.

Ez az asszony láthatólag nem törődött véle, hogy francia ország császárság lesz-e vagy köztársaság, csak az ő burgonyáját hagyják meg neki.

Egyoldal pillantással végignézett rajtunk és jelentősen ezt mondá: "minden népnek legjobb volna a saját hazájába maradni".

Miután egy óra hosszáig pihentünk e helyen, mialatt megetettük lovainkat, s aztán levettük csizmáinkról még a porát is ennek az egészségtelen helynek és tovább indultunk.

Poix környéke elragadóan szép. Ha az ember fel ér az egyik dombtetőre, köröskörül mértföldekre remek táj tárul a szemeink elé. A közeli vasúti vágányokon nagy mennyiségű vasúti kocsik álltak használatlanul elhagyatva. Látva a nagy mennyiségű hasznavehetetlenül heverő közlekedési eszközöket: ama meggyőző-

dést keltette bennem, hogy a német katonák jobban értenek a verekedéshez, mint a vasutak kezeléséhez.

Ezeket hasonlítani sem lehetett az amerikai polgárháborúban szolgált katonasághoz, akik ha valahol vasútra akadtak és üres kocsikat találtak: azonnal hoztak valahonnét egy ócska gépet és a kocsik elé fogták, aztán bármilyen fűtő anyaggal, de megindították és vasúton haladtak tovább.

Mikor Sheridan tábornokkal erről beszélgettem, ő is egyetértett velem. A "Saarbrueckeni csata" már egy hónap előtt dőlt el s a Pont a Musson és a Nancy-i vasút még mindig olyan zűrzavaros állapotban volt, hogy képtelen volt a személy szállításra. A Marne völgyi vasút szenvedett a legkevesebb kárt. A legnagyobb károkat a hidak szükségtelen lerombolásával okozták. Különösen Lagni-nál két hídnak lerombolásával 2.000,-000 franknyi kárt okoztak.

A modern hadászatban a hidak összerombolása mint idő- és pénz-pazarló dolog rendesen mellőztetik. Mert ha a hidakat felrobbantják is, néhány óra alatt már kész a pontonokra fektetett új híd. Lagni-nál a németek alig két óra alatt építettek egy hidat a Marne folyón át.

Sedán környékén láttuk a csatornát, mely összekötötte a Meuse, Marne és Seine folyókat, de sehol semmi közlekedési eszközt nem láttunk, sem sehol az élet jelét nem fedezhettük fel.

Amikor megérkeztünk Rethel-be, egy százsz-ezrednek német parancsnoka kíséretet adott mellénk, mely elkísért bennünket Rheims-ba, hová késő este fél 10 órakerkeztünk meg. Megálltunk, hogy némi ételt és italt vegyünk magunkhoz, valamint lovainkat is kicseréltük és éjfél után, ugyancsak katonai kíséret védelme

alatt friss előfogattal indultunk Epernay-ba, a pezsgőtermő vidék központjába.

Epernayt reggel 4 órakor hagytuk el és 11 órakor értük el Chateau Thiery-t. Itt aztán még egyszer változtattuk lovainkat és a kiséreret is kicserélték; — délután 3 órakor érkeztünk meg Meaux-ba. Itt azzal a hirrel fogadtak, hogy a királyi főhadiszállás Lagni-ba vonult.

Azonnal új előfogatot váltottunk és egy új kiséreret, melylyel este 8 órakor érkeztünk meg Lagni-ba, fáradtságos utazásunk végcéljához.

Az út Libramont (Belgium)-tól, hol kocsira ültünk, körülbelül 280 kilométer, és mi 40 óra alatt tettük meg ezen utat, melyet vonattal alig 4 óra alatt lehetett volna megtenni.

MEGÉRKEZÉS LAGNI-BA...

Amikor megérkeztünk, itt újabb meglepetés várt reánk. Tudatták velünk, hogy a király már elhagyta Lagnit és főhadiszállását Ferrier-ben Báró Rothschild Alfonz kastélyában ütötte fel.

Mi elhatároztuk, hogy az éjszakát Lagni-ban fogjuk tölteni és megálltunk a "Hotel de Renaissance" előtt. A kényelemnek, és különösen az élelmi szereknek eddigi hiánya valóban kívánatossá tették a renaissancera való emlékeztést.

Azonban éppen úgy, mint az egész utazásunk folyamán, itt is a már füleinknek nem idegen mesével fogadtak: "Les Prussiens ont prit tout ceque nos Aviont!" "A poroszok elvitték mindenünket!"

Egyetlen francia hazafi sem hitte volna el, hogy azok a kellemetlen vendégek nem poroszok voltak, ha-

nem württembergiek és szászok. Előttük az összes német fajok poroszok voltak.

Eszembe jutottak a régi chicagói napok, amikor minden bevándorolt német, francia, magyar, egy közös néven: "Dutchmen" volt ismeretes.

Sedántól Lagniig tartó utazásunk folyamán sokkal kietlenebb, elhagyatottabbnak látszott az egész vidék, mint egy év előtt, mikor keresztül utaztam Párisból Brüsszelbe. Alig volt egy város, melyen ne látszottak volna a háború okozta károk.

Az igazság szempontjából ki kell jelentenem, hogy katonai fegyelmezettség szempontjából a württembergi csapatok sokkal rendetlenebbek voltak, mint a porosz katonaság.

Az egész vidék Sedántól-Lagnii-ig azt a benyomást keltette, mintha valamely rettenetes elemi csapás pusztított volna végig a városok- és falvakon. Sem ifjú embereket, sem nőket nem lehetett látni, sehol az egész vidéken. Még azt megtudtuk okolni, hogy nem láttunk ifjú embereket, akik talán a hadsereg kötelékébe vonnattak be. De hogy hová tűntek az ifjú francia nők: azt nem tudtuk felfogni.

Az egyetlen elfogadható magyarázat csupán az lehetett, hogy a francia nép, a bevonuló ellenséget úgy tekintette, mintha a barbár tatárok vonultak volna be Dsindsis Khán vezetése alatt.

Mikor Versaillesben voltam s a házigazdám, egy igen intelligens francia embert kérdeztem, hogy hol van a családja, azt felelte, hogy azok roppant féltek a poroszok brutalizmusától és déli Franciaországba menekültek.

Megjegyzendő, hogy részben igazuk is volt, mert ama városok, melyeket a württembergi csapatok meg-

szálltak, ki voltak téve a szabad zsákmányolásnak, hogy rablásnak ne nevezzem. Ellenben ama városokban, melyeket a porosz és badeni katonaság szállt meg, a legszigorúbban tartózkodtak a lakosság bántalmazásától.

Lagninak az ellenség betörése előtt 4000 lakosa volt beleértve a gazdag párisi népet, akiknek itt voltak pompás nyaralóik, hol a nyári hónapokat töltötték.

Mikor mi megérkeztünk és egy szállodában nyugalomra tértünk, közvetlen a szálloda mellett tűz tört ki, melyet a württembergi katonák okoztak, akik a szomszéd ház pincéjében talált bortól megrészegeedtek és csaknem az egész várost lángba borították. Szerencsére még volt vagy 300 francia férfi a városban, akik eloltották a tüzet és a katonai patrol letartóztatta a gonosztevőket.

De a württembergi csapatok tisztjei sem voltak külföldiek, mint katonáik. Én tanúja voltam egy jelenetnek, mely bennem is felforralta a vért.

Az egyik étteremben egy csomó württembergi tisztet láttam étkezni. Miután elfogyasztották az asztalukra felhordatott összes boraikat, amikor fizetésre került a sor, szemtelenül az arcába nevettek a számlát eléjük nyújtó pincérnőnek, aki egy ifjú francia leány volt. Ez a bátor leány hevesen kifakadt és ezt mondá: "Óh, ha én férfi volnék, majd megmutatnám honfitársaimnak, hogyan kell elbánni ezekkel!"

SÉTA FERRIER-BE.

Megérkezésem után való nap reggelén gyalog indultam el Ferrier felé, mely körülbelül 9 kilométernyire volt Lagnitól, hol Verdy törzskari ezredestől akartam

kérni engedélyt a királyi hadseregnél való tartózkodásra.

Ezen engedélyt nem volt olyan könnyű megszerezni. Amikor elértem a terjedelmes park kapujához, melyben báró Rotschild kastélya volt, egy civil ember lépett hozzám, akit én franciának tartottam, és franciául megszólított, hogy hová megyek. Én németül feleltem neki, hogy szeretném megtalálni a törzskari irodát. Ő erre udvariasan felszólított, hogy mutassam fel igazolványaimat. Miután figyelmesen átnézte irataimat, egy oldalösvény felé mutatott, mely a kastély felé vezetett. De alig haladtam húsz lábnyira, ismét megállított egy elegánsan öltözött úri ember és németül azt kérdezte, hogy kivel óhajtok beszélni. Miután megmondtam, elvezetett a törzskari iroda ajtajáig, hol átadott egy parancsőr tisztnek, aki bevezetett, Verdy ezredes irodájába. Én azonnal átnyújtottam Berlinben Henry Kreisman-tól kapott ajánló leveletem, aki az ezredest személyesen ismerte.

Az ezredes igen udvariasan fogadott és biztosított arról, hogy a trónörökös hadosztályában nyugodtan járhatok bármerre és minden hadimozdulatáról, valamint egyéb eseményekről is küldhetek tudósításokat a "Chicagói Tribune"-nak, de csak posta útján. Azonban ha cable útján óhajtának valamit tudósítani, akkor a katonai cenzornak adjam át, aki felül fogja vizsgálni, hogy annak tartalma nem ütközik-e valamely komolyabb hadműveleti titokba.

Az ezredes aztán kiállította a hivatalos engedélyt, melyet a kellő hivatalos pecsét- és aláírással hitelesített.

Ezen írásnak birtokában bármerre is járhattam a támadó hadsereg területén, mindenütt a német hadvezetőség oltalma alatt voltam.

A KIRÁLYI ENGEDÉLY MÁSOLATA.

H. A. Ferrieres, 1870, szeptember 21.

Főhadiszállás.

Ő felsége a király a hadsereg törzskari főnöke.

Ezen irat előmutatója, Kuné Julián urnák, megengedtetik, hogy a támadó hadsereg keretében szabadon járhasson.

Az összes hatóságok felkéretnek, hogy az útjába sehol akadályt ne gördítsenek.

A tábornoki szállásmester

Y. Yerdy,

Törzskari alezredes és törzskari iroda főnöke.

(A főhadiszállás pe-
esétje és körirata.)Ő felsége a király a hadsereg-
törzskari főnöke.

Miután az ezredes megmutatta nekem a franciáktól elfoglalt hatalmas léghajót, szívélyesen megrázta kezemet és “a viszontlátásra” felkiáltással elbúcsúzott tőlem és visszasietett az irodájába.

Én pedig elindultam a mértföldekre terjedt remek parkban gyönyörű fasorok, exotikus növények és virágok között. Ez volt a legremekebb park, melyet privátember birtokában valaha láttam.

A mennyiben a kastélyt a király és kísérete foglalták el, nem volt alkalmam a belsejébe egy pillantást vetni, mint azt tehettem Chateau St. Cloudban. De később Dr. Busch, Bismarck titkára, részletesen leírta előttem a kastély belsejét is. Egyszersmind elmondott nékem két történetet abból az alkalomból, amíg a kastély ideiglenes lakói voltak Ferrierben. Az egyik a következő:

“A kastély udvarmestere eleinte nem akart a király

asztalára bort felszolgálni. A törzskari tiszték többszöri eziránt való célzásait nem akarta megérteni. Végre megfenyítették őt a "Stroh Halter"-el (a katonaságnál szokásos szalma kötelet vetnek nyakára). Ennek aztán az lett az eredménye, hogy később a legdrágább borok úgy folytak az asztalon, mint a víz.

A második történetke, melyet Dr. Busch elbeszél a következő:

"Vilmos király szigorúan megtiltotta, hogy a Ferrieri párkban lövöldözzönek, mivel az tele volt fácánokkal. Egy napon én kérdeztem Bismarcktól, hogy miért nem rándul ki egyszer egy kis vadászatra, hogy néhány fácánt kapjanak az asztalukra, Bismarck mosolyogva azt felelte: "Miért ne! Igaz hogy tilos a lövés e parkban, de mit tehetnek ezek nekem, ha én kirándulok és fogok egy vagy kettőt". Mikor beléptem hivatalomba szeptember 28-án, azt mondták nekem, hogy a király ma kihajtatott megszemlélendő a táborozást Párizs előtt. Dél felé valami közlendőm volt Bismarck számára. Az előszobában azt mondták nekem, hogy nincs otthon; ő és Moltke kirándultak fácán vadászatra a park szomszédságába, nehogy megszegjék a császár parancsát."

EGY LÓVÁSÁRLÁS.

Mikor visszatértem Lagniba, hol találkoztam az 5-ik század ezred egyik kapitányával, Kusterrel, és vettem tőle egy lovat 104 frankért (\$25.00). Ez egy a franciáktól elfogott tüzér ló volt, begyakorolva inkább nehéz mint gyors utazásra. Azonban hozzá volt szoktatva az ágyudörgéshez és a fegyverropogáshoz, ami tekintve célokat, reám nézve igen előnyös volt.

Amíg én egy kocsi és lószerszám beszerzése után jártam, ezalatt szeptember 23-án a franciák egy hirtelen kirohanást eszközöltek a Páristól nyugatra fekvő Bicetre tanyánál álló német hadosztályra. Azonban a folyton éber német katonaság visszaverte a támadást, mely ütközetben a franciák 2000 foglyot és 12 ágyút veszítettek. Szeptember 24-ikén megjelent Jules Favre a fegyverszünet zászlajával.

A sovínista francia lapok azonnal jövendőlni kezdtek, hogy Favre megjelenése Ferrierben a békét jelenti. Én is magamévá tettem ezen általánossá lett véleményyt és egy Cábel sürgönyt küldtem a "Chicagói Tribune"-nak, szeptember 24-én.

"Jó kilátás a békére; Favre itt van." Ez a látogatás nem sokat jelentett. Mint később Dr. Busch-tól hallottam, hogy Bismarck nem sokat remélt Favre diplomáciái missiójától, mert ő nem képes oly nagy hatást gyakorolni az ideiglenes kormányzásra, hogy békére bírja. A kancellár hasonlította őt egy jó színészhez, aki eljött a német főhadiszállásra kipiperézve, kipúderozva és erősen parfümözött ruhában, hogy ezáltal gyakoroljon hatást a vasemberre.

Favre ajánlata volt a hadi költségek megtérítése és Alsace-Lorraine átengedése. De azon kikötéssel, hogy a német hadsereg ne vonuljon be Párisba.

És ez az utóbbi volt a köszikla, melyen az alkudozások hajótörést szenvedtek. Bismarck kész volt a béke alkudozásra. Egyszersmind, mint Sheridan tábornoktól hallottam, felhatalmazta Burnside tábornokot, hogy ideiglenes fegyverszünetet ajánljon fel a franciáknak. De az ideiglenes kormány ezt határozottan visszautasította.

PÁRIS OSTROMA.

Miután a fegyverszünet biztosításának aktiója nem vezetett eredményre, a német hadsereg munkához látott és Párist teljesen körülzárta. A katonaság készülődött felütni téli tanyáját a város körül. A legsajátosabb volt Páris ostroma alkalmával, hogy a németeknek nem voltak sátraik. A hadsereg távolabb eső részei a közeli tanyák, falvak és kastélyokba szállásolták el magukat. Az előőrsök csapatai és az őrcsapatok pedig mint valami kis állatok, beásták magukat a földbe.

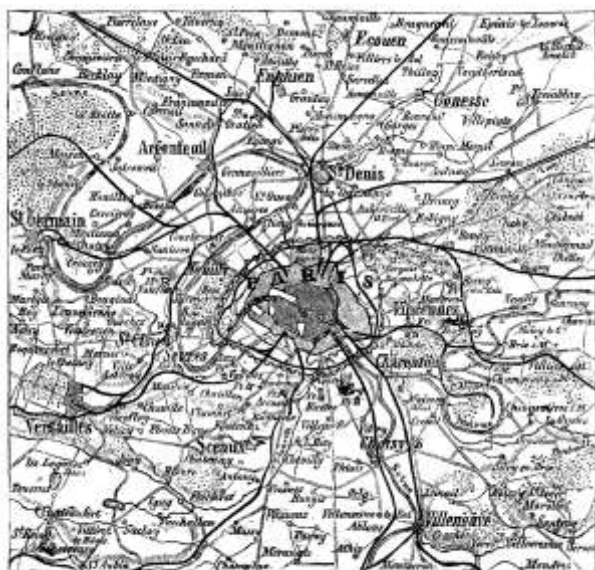
INDULÁS VERSAILLES-BE.

Miután vettem egy használt kocsit és egy lószerszámot, szeptember 25-én elindultam Versailles felé, hová mint megtudtam, a királyi hadsereg főhadiszállását is áthelyezték. Valamint azt is megtudtam, hogy Sheridan tábornok és Jas. W. Forsythe is oda költöztek.

Az út, melyen haladtam, kívül volt az ostrom vonalon. A Marne folyón pontonokra épített hídon keltem át. Azt beszélték, hogy mikor a király át kelt e hídon, minden egyes katonának akik segítettek átvinni a hidon podgyászát 5 tallért adott.

Chaussyn át utazva elértem Champigni-Sur- Marnet, Páris környékének legbájosabb helységét. Amint elértük Champignit, hirtelen bombákat lövöldöztek felénk a Charenton erődből, mely arra emlékeztetett, hogy a trónörökös hadtestének tűzvonalába kerültünk s e helyet a 7-ik Württembergi gyalogezrednek első zászlóalja tartotta megszállva. Azt is megtudtuk, hogy csupán 7 mérföldnyire voltunk Páristól.

Champigni 2000 lakosa közül csupán egy német származású öreg ember és a felesége voltak a városban.

PÁRIS TERKÉPE AZ OSTROM ALKALMAVÁL.

Én egy nagy igen elegáns nyaralóépületbe mentem, hogy ott tölthessem az éjszakát. A nyaraló egy dús-gazdag építő mesteré volt, aki félelmében Párisba menekült. Abban a fényes nyaralóban 20 szoba volt; közöttük egy pompásan berendezett könyvtár, 4000 darab drága könyvekkkel. A konyha pedig tele volt a legdrágább porcellán edényekkel.

A württembergiek, akik e palotát elfoglalták, az istálló padlózata alatt felfedezték a drága bútorokat is. A fényes szalonban állt egy drága zongora és a württembergi ezredben egy közlegényként szolgáló zeneművész valóságos hangversenyt rendezett számunkra azon az estén, szebbnél-szebb nocturne és rapsodiákat játszott a zongorán.

De mindezen fény mégis bosszantott engem, mert nem találtam semmi enni valót éhségem csillapítására. Kénytelen voltam megelégedni egy darab száraz kenyér és egy darabka "Erbsenwurst"-ból főtt levessel.

Az ágyamat a könyvtár szobában csináltam meg egy pamlagon és miután gyorsan átnéztem az értékes francia könyveket, melyek teljesen betöltötték a hatalmas mahagony szekrényeket, nyugodni tértem.

Másnap reggel átsétáltam a másik kastélyba, a Champigniben államaszó württembergi ezred segéd orvosához, aki egy kis jó kávéval vendégelt meg. Semmiféle ételmyszer, mint hús, burgonya, vaj és tej, sem szép kérés, sem jó pénzért, nem volt kapható. Én egy francia tejárustól akartam venni egy kevés tejet, de kérésemre ugyancsak a már ismert feleletet kaptam: "Ill n'a pás de lait, monsieur; les Prussiens ont emportee nos vaches!" "Nincs tejem uram; a poroszok elvitték a teheneinket."

Persze ez a mentegetődzés távol állt az igazságtól

Mert amikor biztos híre ment, hogy az ellenség ostromzás alá fogja venni Párist, az élelmezési kormány az egész környékről azonnal beszállított minden takarmányt, élő állatot és minden élelmi cikket Párisba. Ami pedig ott maradt, azt teljesen megsemmisítették.

A mennyiben a német élelmezési osztály a szállítási nehézségek folytán igen hiányosan látta el a csapatokat, nagymennyiségű "Erbsenwurst"-on kívül alig volt egyéb élelmiszertük. Nagyobb csapat élelmezési osztályok, egy-egy svadron lovasság védelme alatt, negyven mértföldnyi területben Páris körül bejárták a vidéket, hogy az ostromló hadak élelmezése tűrhető legyen.

Engem nagyon meglepett a falvakban lakó francia köznép tudatlansága és babonás természete. Ez azonban nem is annyira csodálatos, ha meggondoljuk, hogy az alatt a 15 év alatt, mely Napoleon császárságának összeomlását megelőzte, Napoleon hívei minden alkalmat megragadtak, hogy a köznép szellemi haladását nemhogy fejlesszék, hanem lehetőleg elbutítsák, hogy a párisi communisták ellen felhasználják, akik csak a kellő alkalmat várták a bosszúállásra, hogy ezeket a fanatizált és elbutított tömegeket reá uszíthassák az úri osztályra.

És csupán a köznép túlságos hazaszeretetének köszönhető, hogy Franciaország nem vált az anarchismus rettenetes fészkévé.

Hiszen mikor a német haderő Sedánál ledöntötte Napoleon trónját és Párist is körülbelül hatalmába kerítette: az a tisztalelkű francia köznép még akkor is azt hitte, hogy Napoleon azért engedte a porosz hadsereget oly messzire haladni, hogy azt egy jól elkészített csapdában megfogja és megsemmisítse.

Ilyen népeket egy időre lelehet győzni; de véglegesen legyőzni soha.

Hogy kikerüljem a veszélyt, mely a Charenton erőd-ből sűrűn reánk lőtt francia bombák révén fenyegetett, elhagytam e helyet és délfelé vonultam a Marne partján Chenevieres felé.

És mikor szeptember 25-én reggel egy magaslatra felmentem, gyönyörű látkép tárult szemeim elé. Ott volt előttem Páris, még az éhínség halálküzdelmében is elragadóan szép volt.

Alig egy év előtt még én is ott jártam utcáin és boulevardjain és bámultam Pantheonját, az Arc de Triumphot és a Louvret összes kincseivel. És végig néztem a "Fete Napoleon" parádét a Champ de Marson, hol láttam Napoleon és az ő ragyogó törzskara előtt elvonulni 100,000 katonát.

Az épületek most is ott álltak, de a halotti lepel látszott lebegni ama 9000 épület fölött, mely akkor Párist képezte.

Az a 2,000,000 főnyi lakosság bezárkózva a házfalak közé, e pillanatban talán ardra borulva imádkozott, részint félelmében, részint az éhség gyötrelmeitől kínozva. Minden a halál bélyegét viselte magán, csupán a Bois de Boulogne gyönyörű virágai és fái éltek és azok a remek szép parkok.

Az én erős tábori látcsövemmel egész tisztán láttam a természetnek ezen ártatlan szép gyermekeit a virágokat.

Chenevieresből délnek hajtottam Boissy St. Legerbe, hol megállapodtam, hogy úgy az ember, mint az állat némi táplálékhoz jusson. Társaságunk akkor belőlem, Latham ur egy angol lap tudósítója, Dr. Havelin egy amateur Johannita és az istálló fiúból állott. Az ebé-

det némi hús szolgáltatta, melyet egy katonától vásároltam egy szivarért.

Ezen alkalommal bemutattam az 1848-iki szabadságharcban szerzett főzési tudományomat egy kitűnő gulyás elkészítésével, melynek ingyenc falatai, tüntető méltánylásra találtak éhes társaimnál.

Ebéd után a Longjumeaux Cantonbeli Vilneuf-Sur-Seine felé tartottunk. Ezen helység körülbelül 4 mértföldnyire Páristól gyönyörű fekvésű vidéken terült el. Egy a németek által épített ponton-hidon átkerültünk a Szajrán és szeptember 26-án minden további incidens nélkül elértük Yersaillest.

Voigts Rhets tábornok volt a katonai kormányzó, mióta a németek bevonultak Versaillesbe, habár a francia prefect és polgármester, kik állásaikat megtartották, hajtották végre mindama polgári törvényeket és rendeleteket, melyek a hódítók által proclamált statáriális törvények szellemével nem ellenkeztek.

MEGÉRKEZÉS VERSAILLESBE.

Két napig jártam az utcákat, amíg lakást biztosíthattam magamnak s egy ilyen csatangolás közben véletlenül találkoztam Sheridan és Forsythe tábornokokkal, akik a "Reservoir" szállodában laktak. A tábornok szívélyesen meghívott, hogy látogassam meg bármely estén.

Versailles parkjaival, képcsarnokaival, szökőkútjaival, nagy és kis Trianonjaival, kellemes szórakozási helyül kínálkozott az ezekre menő német tiszteknek és katonáknak, akik állandóan látogatták.

Érdekes volt meghallgatni a közemberek okos meg-

jegyzéseit a képcsarnok különböző festményeit illetőleg.

Október elsejére volt jelezve a király megérkezése s a prefectura épületét rendezték be számára.

Mínthogy kíséretében 700 személy volt, Bismarck, Moltke s a vezérkar számos tagja máshol nyertek elszállásolást.

A trónörökös Madame Andree villájában rendezkedett be, mely Versaillesen kívül egy magaslaton állott. A király gyakran ment oda megfigyeléseket tenni látcsövével.

EGY LAPSZERKESZTŐ LETARTÓZTATÁSA.

Egy szép napon élénk feltűnést keltett a "Versailles Journal" szerkesztőjének, M. Jeandelnek letartóztatása néhány lázító cikknek kinyomtatása miatt, melyek ellenkeztek a katonai hatóságok rendelkezésével. Egyike eme cikkeknek vonatkozott a színes papírra, melyet a Journalnak állítólag használni kellett a porosz invázió folytán.

Hogy bizonysgot szerezzek e hír valóságáról, meglátogattam a kiadóhivatal nyomdai helyiségét, ahol nagy ámulatomra a raktárban hat hónapra elegendő fehér papírt találtam. A szerkesztő ezen turpissága ellenére, elég szerencsés volt egy erélyes megfenyítés árán menekülni.

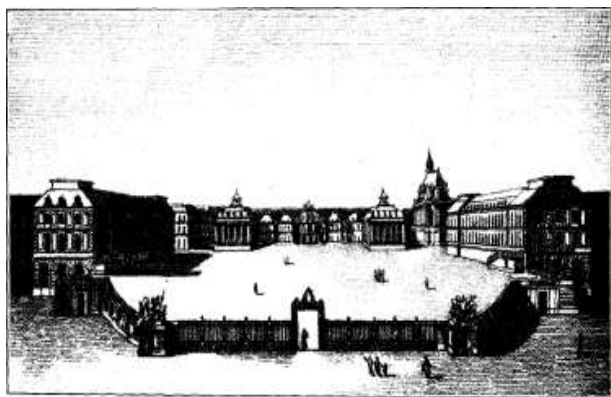
Nem egyszer tűnt fel nekem a francia népnek, — az előkelő és a köznép — sajátságos gyerekes, esztelen eljárása, igen sok esetben. Így például egyszer egy épület előtt állottam, melyben egy magán-képtár volt. Megkértem a gondnokot, hogy engedjen belépni a képek megtekintése végett. Azonban ő így felelt: "Nous ne somme

plus les maitres ici”. “Mi már itt nem vagyunk gazdák többé.” Pedig az épület összes kincseivel együtt az ő gondjaira volt bízva. Sőt a német katonai kormányzó őrt is bocsájtott rendelkezésére és az épület védelmére.

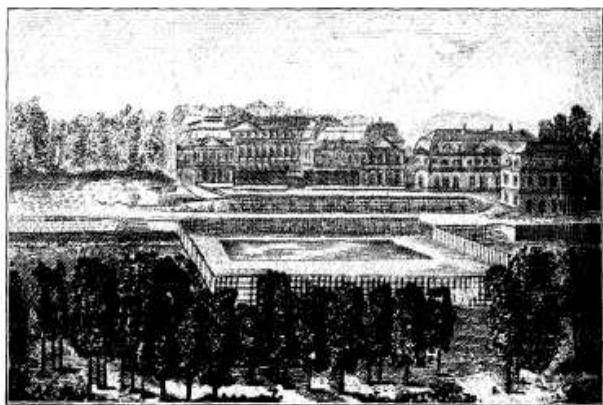
Olykor a legkiválóbb szellemi óriásaik rabjai voltak hasonló gyerekes különködésnek. Például idézhetem Victor Hugó levelét, melyet Vilmos királyhoz intézett, kérvén őt, hogy kimélje Metz városát. A király a következőleg válaszolt: “Quant a’ mois, j’aime beaucoup vos oraisons comme poesie, mais comme garanti de paix j’aime mieux Metz.” “Ami engem illet, szeretem gyönyörű kifejezéseit, mint költészetet; de mint a béke biztosítékát, Metz városát jobban szeretem.”

Miután időleges lakásomon berendezkedtem, szeptember 28 estjén felkerestem Sheridan tábornokot a Reservoir szállóbeli lakásán. A tábornok igen felkeltette érdeklődésemet, elmondván az ő és Forsythe tábornok esetét legutóbbi St. Cloudi látogatásuk alkalmából, mely kedvenc kastélya volt Eugénia császárnőnek és Napóleonnak s ahol a poroszok elleni hadüzenetet Napoleon aláírta.

Midőn ama óhajomat nyilvánítottam, hogy szeretném a kastélyt megtekinteni, mindkét tábornok minden ékesszólását igénybe vette, hogy ezen veszélyes szándékomról lebeszéljenek. Mert bár a kastély belső területén német katonák tanyáztak, hanem a körülötte levő park, mintegy céltáblául szolgált a Szajna túlsó partján rejtőző Franctireurök (francia vadászok) golyóinak.

A VERSAILLESI KASTÉLY PÁRIS FELŐL.

A ST. CLOUDI KASTÉLY A PARK FELŐL.

je könnyedén odavetette, hogy Pemberton őrnagy a "London Times" tudósítójának sorsában akarunk-e osztozni, akit agyonlőttek, mikor a tűzvonalon akart átjutni?

Mikor először láttuk a katonákat fától-fához, szobortól-szoborig szaladni, azt véltük, hogy bujósdit játszanak, de mikor megütötte füleinket a fejünk fölött füttyülő golyók zápora és a bombák sivitása, tudatára ébredtünk helyzetünk komolyságának, mely esetleg tragédiával végződhetik.

Habozás és félelem nélkül, nem lévén időnk a fontolgatásra, mi is belejöttünk a játékba s miután utánaoztunk a katonák szaladási módját, közel 40 percnyi bukdácsolás után elértük a főbejáratot, melynek kapuját az ott álló őrszem hirtelen kitérte előttünk.

St. Cloud kastély falain belül álltunk tehát. A St. Cloudi park elég terjedelmes, de kisebb, mint a Versailles-i.

A francia-poros háború egész tartama alatt állandóan a kastély közvetlen közelében tartózkodtam, mely tele volt gyönyörű szobrokkal. Különösen kivált a Nagy Sándor idejéből származó híres görög szobrásznak, Lysicratenak, Lyssippe tanítványának és vetélytársának remekműve: "Demosthenes Lámpása". Ezt gyakran helytelenül "Diogenes Lámpájá"-nak is nevezték.

Marsuch kapitány a negyedik ezredtől volt a parancsnoka a kastélyt őrző különítménynek. Lekötelező szívéllyel Lavadszky hadnagyot adta mellénk, ki az épületben kalauzolt.

A kastély homlokzata 154 láb hosszú volt; korinthusi oszlopokkal és művészi ékítményekkel díszítve, magas-

sága körülbelül 70 lábnyi lehetett. Négy symbolikus szobor mint erő, józanság, vagyon, háború, nagyban emelte a harmonikus hatást. A termekben levő bútorok, festmények és értéktárgyak, mind újabb keletűek voltak; minthogy az 1848-iki forradalom alatt mindent eladtak az államadósság fedezésének céljára.

Napoleon azonban hat millió frank költséggel sokkal fényűzőbben újonnan berendezte e gyönyörű palotát.

Ezen kastélyban történt, hogy a nyolcadik év Brumaire 18-ik napján a régi francia nemesek gyülekezete elhatározta, hogy a százak tanácsa ott tartsa gyűléseit, melyen Bonaparte Lucien elnökölt. Első Napoleon e helyen csaknem áldozata lett egy corsicai képviselő törének, aki sejtette Napoleon szándékát egy zsarnok kormányforma megalkotására.

E termekben volt a szövetségesek főhadiszállása 1814-ben, mialatt Párist okkupálták. A kíséző hadnagy először egy tágas kék terembe vezetett, melyet "Lemarchchal Vaillant"-nak neveztek. Számos más termeken áthaladva elértük a képtárt, hol néhány remek festmény és Josephine császárné szobra volt. Majd a hangverseny terembe léptünk, melynek falán Fülöp Egalité és az Orleánsi királyi család más tagjainak arcképei díszlettek. Meg kell említenem az "Óceán" hatalmas festményt a lépcsőházban, melynek előcsarnokában fogadta egykor Napoleon Viktória királynőt.

A termék megtekintése után a toronyszobákba mentünk, melynek művészi kivitelű szekrényei drága női ruhákkal voltak telve. Majdnem minden szobában ágy, ágynemű és óra volt érintetlenül ama állapotban, melyben lakói eltávozásukkor hagyták. A torony tetjéről elragadó kilátás tárult a néző szeméi elé. Egész

Páris látható volt a kígyózó Szajnával, amint az osztrómolt városon át kanyargott. A francia őrszemek a torony bármely részéről a folyam túlsó partján tisztán kivehetők voltak s bár állandóan tüzeltek a kastélyra a poroszok nem viszonzták, mert szigorú parancs volt csak akkor sütni el fegyvereiket, ha az ellenség legalább 150 lábnyira közelíti meg hadállásukat.

Mikor a toronyból lefelé jöttünk, két rovincsolóval találkoztunk, kiket két württembergi tábornok kísért. Ezek a király egyenes parancsára a kastély összes tárgyait jegyzékbe szedték.

Az első helyiség a császár fogadó szobája volt. Mellette a tanácsterem, hol Napoleon aláírta a hadüzenetet. A szék melyen ült s a toll, melylyel irt, jegyzékbe vétetett. A következő szoba a buffet volt. Gyönyörű faragványok és két életnagyságu kutya szobra díszítettek, melyek fölött a császár vadász-szekrénye függött. A szoba világos tölgyfa burkolatú volt.

A buffet mellett volt a dolgozó szoba, utána az öltöző, háló és fürdő szobák. Az ágyon, melyet egy faragott korona ékesített, még rajta voltak az összes ágyneműek és a fehér damask függönyök, melyek körül övezték. Ezen szoba közelében volt a császárnő hálószobája, mely után az öltöző- és fürdő-szobák következtek. A gyermek-szobában, bár használaton kívül, a császári herceg bölcsője állott.

A császárné dolgozó szobájában még ott voltak a sebkötők, melyeket sajátkezüleg készített a sebesültek részére.

Fogadó-szobája, eltekintve a szekrénytől, melyben különböző szent ereklyék voltak, melyeket Pionono küldött számára, nem igen birt különös érdekelttséggel. A tea-szobában kis asztal és három szék volt. A csá-

szár könyvtár-szobája volt a következő, hol 15,000 értékes kötet könyv volt a polcokon.

Este hat órakor hagytuk el a kastélyt, midőn a beálló sötétség meggátolta a francia lövészeket, hogy találó képességüket, mirajtunk esetleg kipróbálják.

Amikor másnap Sheridan tábornoknak jelentettem St. Cloudi kalandos látogatásomat, nagyon meglepődött, de ugyanakkor igen megörült, hogy egy amerikai laptudósító és a polgárháború veteránja ilyen veszélyes vállalkozást hajtott végre.

Talán én voltam az utolsó polgárember, aki a kastélyt elpusztulása előtt meglátogattam. A franciák október 13-án Fort Valérián erődből bombázni kezdtek. Egy gránát felgyújtotta s mesés kincseivel egytember porrá égett.

PORTYÁZÓ KIRÁNDULÁSOM.

Október hó 2-án kora reggel egy angol és egy német tudósító kíséretében elhagytam Versaillest s szemlélő körútra indultam. Ilyen kirándulásokat portyázásnak neveztek, mivel mindig portyáznunk kellett, hogy állat- és embereknek egyaránt élelmet szerezzünk. Ezúttal az észak-keleti utat választottuk, mely Versaillesból kivezet s csakhamar elértük egy jól kövezett utón, Viroflay városát, a Szajna és Oise departmentjében. E város két mértföldre van Versaillestól és hét mértföldre Páristól. A vidék dombos és festői. Onnét a Meudoni erdőbe jutottunk. Megmászva egy dombot, mely körülbelül két órát igényelt, egyszer csak az 5-ik vadászrezd táborával álltunk szemben.

Egy őrmester felügyelete alá kerültünk s midőn elhagytuk kocsinkat egy épülethez vezettek, mely nyu-

gatra volt Bellevuetől. Itt két híres vendéglő volt, „Restaurants de la Ferme des Bruyeres”, hová béke idején a párisiak a meleg évszakban menekültek s evéssel és táncolással tették kellemessé a tartózkodást. Közéibe voltak az elhagyott francia lősáncok. Az épület teraceáról szemeink a Fort Valerian erőd, a Szajrán átvezető hid és Mont Martre magaslatain pihentek. Visszatérve kocsinkhoz, északnak hajtottunk, Bellevue felé, melyet csakhamar elértünk, hol bámulva szemléltük a gyönyörű kilátást és a szinpompás mezőséget. Az egész vidék hasonlított egy óriási kerthez, melyet számos pompás villa tarkított. Majdnem hat mértföldnyire voltunk Páristól. Helyén való itt fölemlíteni a Párist ostromló hadsereg hadállásait.

A porosz trónörökös hadosztálya Boissy St. Leger-től St. Germainig foglalt állást a Fort Valerian erőddel szemben. A porosz trónörököstől jobbra, a szász trónörökös serege vette körül a Boissy St. Legertől, egészen a Nogent-Sur-Marneig terjedő területet. Az ostromló sereg körülbelül háromszázezer főnyi — vasgúnyúként zárta el Páris városát a külvilágtól.

MEUDON.

Megérkezve Meudonba, mely körülbelül 6 mértföldre van Versailles-től és Páristól, csakhamar megtaláltuk a meudoni kastélyt, Napoleon herceg (Plou-Plou) lakóhelyét, mely a Szajrán horgonyzó francia hadihajók ágyúzása folytán tetemes károkat szenvedett. Meudon magaslatai kiválóan alkalmasoknak látszottak a D'Issy, Montrouge és Navvres erődök elleni ostromra. A német hadseregnek Páris-hoz való közeledése hírére a folyamatban levő francia sánc építkezések azonnal

abban hagyattak s a sebtében visszahagyott kosarak és targoncák szétszórtan heverték a mezőn.

Én voltam a kocsis és „Sedán” nevű francia lovam lustán baktatott a dombon felfelé, mikor a német őrszemek előbukkantak és megállítottak. Tudomásunkra adták, hogy átléptük az őrvonalat s majdnem elértük az ostromló sereg sáncait, melyek Sevresig terjedtek, hol a híres porcellán készül. Mi azonban még egyebet is megtudtunk, a mi kevésbé volt kellemes és pedig azt, hogy D’Issy és Montrouge erődök minden tekintet nélkül bombázták Meudon magaslatait, a gránátok néha le-le csaptak közelünkbe is. Szerencsénk volt, hogy lovunk megszokta már a csatazajt, mert egyszerre csak, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egy óriási bomba kocsinktól alig pár lábnyira sziszegve és sivitva szelte a levegőt, s egy közeli terebélyes fa ágait letörve, robbanás nélkül a földbe fűrődött. A mi “Bucephalusunk” “Sedán” csak a füleit hegyezte, mintha mondta volna “oda se neki” s baktatott tovább. Mi azonban kissé gyorsítottuk a haladást, hogy e kellemetlen helyzetből kievickéljünk, mert hol akad olyan futóbolond, aki megölesse magát egy háborúban, melyben mi érdekeltsége sincs. Gyorsan jobbra fordultunk, s egy mélyedésbe jutottunk, hol a francia gránátok ellen jobban védve voltunk s egyszersmind megtaláltuk kutatásunk tárgyát, Dr. Scoppert sebészt, ki az ötödik vadászezred vendége volt. Mikor leszálltunk kocsinkról egy nagy fa alá álltunk. A doktor éppen mesélni kezdte csodálatos menekülését az utolsó kirohanás alkalmából, mikor a hatodik hadtest győzedelmesen visszaverte a franciák támadását. Beszéd közben a francia gránátok gyakran hullottak körülöttünk, mire a német laptudósító ama óhaját fejezte ki, hogy mielőbb

szeretne távozni, mert essőre van kilátás. Az angol lap tudósítója pedig kifakadt, hogy “gyalázatosan” kellemetlen volna megöletni magát ama néhány font sterlingért, melyet mint haditudósító kap.

Egy szívélyes “vizontlátás” kívánása után elbúcsúztunk a doktortól és a tisztektől. Hátat fordítottunk a veszélyes tűzvonalnak, hol volt szerencsém két társam első tűzkereszttségénél a keresztapai tisztet beöltöteni.

Meudoni kirándulásom a legnagyobb érdeklődést ébresztette bennem. A helység nemcsak hivatalos tartózkodási helye volt Napoleon (Plou-Plou) hercegnek, aki az amerikai polgárháború kezdetén Fremont tábornokot St. Louisban meglátogatta, de egyszersmind kedvenc kiránduló helye volt a párisiaknak, kik ezrével szokták felkeresni a meudoni erdők árnyas helyeit, hol üdítő pihenés és társas mulatságokkal töltötték a napokat. Több híres gyára is volt, melyek közül kivált egy híres üvegyár. Meudon volt lakóhelye a szellemes Rabelais abbének is, Amint elhagytuk Bellevuet, ismét hallottuk a bombák sivitását fejük fölött. Ekkor már közel voltunk az úgynevezett “amerikai lovasukhoz, mely Versailles és St. Germain közt jár, de akkor nem volt üzemben. Később hallottuk, hogy a bombák német katonáknak voltak szánva, akik kimerészkedtek a mezőre, hogy néhány burgonyát ássanak ki a földből ebédjükhez. A legények azonban, akik az 5-ik vadászászlóaljhoz tartoztak, sértetlenül megmenekültek.

E helyen megemlítem, hogy ama chassopot fegyver, melyet a chicagói történelmi társulatnak ajándékoztam, Meudonban közel az ötödik vadászászlóalj lövészárkaihoz találtatott.

Ezen kiránduláson láttuk az elfogott léggömböt,

mely érdekes levelezésekkel volt tele. Egyszersmind ezekre menő röp-cédulákat tartalmazott, melyekben felhívás volt a német katonákhoz, hogy csapják el a királyukat, mint ők (tudniillik) a franciák elcsapták Napoleont.

ELSŐ KIRÁNDULÁS BOUGIVALBA.

Október 4-én reggel 9 órakor én valamint angolom Latham ur, Versailles északi sorompóján Bougival felé vettük utunkat. A vidék nagyon hepe-hupás volt La Celleig. Ezen kis falu igen jelentős hely volt Charlemagne idejében.

XIV. Lajos hatalmas kastélyt épített ide, melyben XV. Lajos uralma alatt Madame Pompadour tartott udvart. Majd egy Vinde nevű francia nemes tulajdonába került, aki a környező mezőségeken merinói juh-tenyésztést rendezett be.

Három órai hajtás után elértük Bougivalt. E kis falu a Szajna balpartján fekszik, mely itt meglehetősen lassú folyású s alig húsz yard széles.

A Crossyba vezető híd romokban hevert. Itt találtuk az 5-ik poroszezredet. A mennyiben az ut el volt torlaszolva, visszafordultunk s Louvecieus felé tartottunk. Itt megszeméltünk a híres vízműveket, melyek Versailles szökőkútjait és a várost látják el vízzel.

A vízvezeték körülbelül 2000 láb hosszú. A vizet a Szajnából 600 láb magasra nyomják.

Meglátogattuk a bájos Malmaisont, Josephine császárné híres magányát. Nem csodálkozhatunk, hogy valahányszor megundorodott az udvari élet ürességétől és képmutatásától a Tuillériákban, ezen csendes és békés helyre vonult.

MONTE CHRISTO.

Ezen kirándulásunk alkalmával meglátogattuk Monte Christo kastélyt, melyet Dumas Sándor, a híres író építtetett. Később azonban Victorien Sardou, egy másik nagynevű francia drámaíró tulajdonába ment át.

A faragványokat, melyek e villa falait díszítették, két arab készítette, kiket Abdul Kader a hírneves algéri főnök küldött a remek mű elkészítésére. A kastély két homlokzattal bírt, egyik Páris a másik a park felé. Kimagasló minaretjei az egésznek orientális színezetet adtak.

A vendégszobák is faragványokkal és gypsbe öntött virágokkal voltak díszítve. Cerberus, Hades kutyája, márványba faragva a pince bejáratánál állott. Az "A. D." betűk, valamint az "Aut Ceasar, Aut Nihil" jelmondat a gyönyörű színes ablakokba voltak bevésve.

Látogatásomkor a villa egyedüli lakója két apáca volt, akik mindenre felügyeltek.

Versaillesbe való visszatérésemkor szállást változtattam. Ducroque úrhoz, egy neves ügyvédhez költöztem, kinek családja a poroszok közeledésének hírére, délre utazott. Ducoque ur szívélyes közbenjárása folytán megismerkedtem a versaillesi felsőbb körökkel, többek között a kiváló Jouferoy családdal. Jouferoy grófnő özvegy volt, két leány anyja, kik meglehetősen szűkös körülmények között éltek. A grófnő, valamint volt férje, buzgó Orleánisták voltak.

Versaillesben találkoztam Dr. Brewsterrel, egy amerikai fogorvossal, aki negyven év óta lakott ott s előde volt Dr. Evansnak, Napoléon házi fogorvosának. Lelkes híve volt a francia ügynek, családját a német had-

sereg megérkezése előtt Angliába küldte. Mikor a németek bevonultak Versaillesbe, Dr. Brewster kitűzte a csillagsávos lobogót. Ez azonban nem gátolta a németeket abban, hogy tágas házában 40 katonát el ne szállásoljanak, valamint követelték a lobogó bevonását. Ő azonban vonakodott engedelmeskedni. Voight Retz tábornok, Versailles német katonai kormányzója pedig nem találta célszerűnek a rendeletnek erőszak útján érvényt szerezni. A doktor nemsokára azután meghalt s szabad kőműves ritussal temették el.

A KIRÁLY MEGÉRKEZÉSE VERSAILLESBE.

Végre október 5-én megérkezett a király Ferrièresből, Báro Rotschild kastélyából. Részben ünnep nap volt, amennyiben a Versaillesben levő német tisztek és katonák lelkesült "Hurráh" kiáltásokkal fogadták. Ami a franciákat illeti, azok közömbös kíváncsisággal mondhatni konoksággal bámultak reá.

A király kocsiját, melyben a királyon kívül szárnysegédje ült, hat fekete ló húzta. A kocsi ekkor lovas fullajtárok haladtak, utána egy szakasz a király kedvenc uhlánusaiból lovagolt. A király és uhlánusai között olyan viszony volt észlelhető, mint atya és fiai között. Tekintet nélkül arra, hogy napjában többször kellett megjelenniük a Prefektura kastélya előtt, hogy a királyt séta kocsizásra elkísérjék, a király mindenkor így üdvözölte őket: "Jó napot uhlánusok!" melyre harmonikus felhangzott a felelet "Jó napot felség!" Mielőtt alkalmam lett volna a közkatonák és tisztek közötti viszonyt tanulmányozni, ama téves hitben éltem, hogy a tisztek, kik a porosz Junker-osztályhoz tartoztak, rendkívül arrogánsak alárendeltjeikkel szemben.

Azonban csakhamar tapasztaltam, hogy amíg szolgálatban a legszigorúbb fegyelem uralkodott, máskülönben a viszony szívélyes volt köztük. Gyakran láttam, hogy magas állású tisztek szolgálaton kívüli közkatonákkal paroláztak. Érdekes epizódot hallottam Versaillesben Bismarckról, hogy miként vágott fel egy kenyeret és személyesen vitte el az őrségen levő kiéhezett őrszemnek.

A porosz trónörökös különösen ismeretes volt demokratikus érzelmeiről alantasaival szemben. Gyakran láttam a csata hevében közkatonáival komoly beszélgetésbe merülni. Egy jóízű adoma is maradt fenn "Unser Fritz"-ről, mint őt a németek becézve nevezték, mikor egy bajor katonát rendkívüli hősiességéért megdicsért. A bajor katona hirtelen odafordult a trónörököshöz és öntudatlanul ezt mondá: "Igen fenség, hogyha 1866-ban ön lett volna vezérünk (emlékezve a königraetzi csatára, hol a bajorok, ausztria szövetségesei voltak) ugyancsak elvertük volna az átkozott poroszokat!"

A KIRÁLY SZÁLLÁSA YERSAILLESBEN.

A király megérkezése Versaillesbe nagy változásokat idézett elő az ott tartózkodó német hercegek és előkelőségek szállásaiban. Fritz úr (a trónörökös) amint a franciák szívesebben nevezték, átengedte a Prefekturán levő lakását felséges atyjának. Moltke, Blumenthal tábornokok és Bismarck kénytelenek voltak maguk és kíséretük számára más helyen lakást keresni.

A MEUDONI KASTÉLY PUSZTULÁSA.

Jó szerencsémnek köszönhettem ismét, hogy meglátogattam Napoleon herceg kastélyát Meudonban, mielőtt a Valerian erőd bombái elpusztították.

Akkoriban úgy tűnt elő nekem, hogy ez inkább a bosszú műve volt, mely nem annyira a német sereg, mint inkább Napoleon iránt történt. Trouchue tábornok, aki Páris kormányzója volt az ideiglenes védelmi kormány alatt, nem igen állt jólábon Napóleonnal, ellenkezőleg buzgó Orleánista volt. Az ágyúzás, mely október hó 5-ike hajnalán kezdődött rettenetes volt, teljes három óra hosszáig tartott. Az ágyúdörgés oly nagy volt, hogy Versailles épületei valósággal remegtek.

A SZÖKŐKUTAK JÁTÉKA.

A versaillesi szökőkutak működése rendszeren október hó első napjaiban szokott kezdődni. Ezen alkalommal azonban néhány nappal elhalasztották, hogy a király nagy kíséretével együtt tanúja lehessen a tündéri látványnak.

Versailles szökőkutainak gyönyörű játéka világhírű. A parkhoz, kutakhoz és művészi eszékhez a vizet Marly le Roi vagy a Louveciennes hires vízművek szolgáltatják, hol óriási gépek segítségével a víztömeget 600 láb magasságba nyomják s esés folytán jut a versaillesi medencékbe.

A király a kerületi előljáró kíséretében szemlélte meg a kutakat. Nyomában haladt Bismarck tábornoki egyenruhában, mögötte tíz lábnyi távolságban elmaradhatatlan detectívje. Aztán Moltke, ezen sikeres

hadjárat esze ballagott egyedül, mint egy vigalomba induló iskolásfiú.

Valahányszor Moltkét láttam, úgy alakra mint arcra, emlékeztetett az elhunyt Trumbull, amerikai senátorra.

A franciák sedáni veresége főleg Moltke geniusának, stratégiájának és taktikájának volt az eredménye, aki bár a vezérkar irodájában ült, mégis a különböző hadtestek mozdulatait eredményesen irányította.

Természetesen "Unser Fritz" is jelen volt Blumenthal tábornok kíséretében. Ez utóbbi állandóan mosolygott, mint egy iskolás leány, aki sikerrel tette le vizsgáit. Röviden az összes tábornokok, kik Páris ostromában részt vettek, valamint a fejedelmek, hercegek, tengernagyok, akik nem vettek részt az ostromban, ezen emlékezetes délutánt a parkban töltötték. Az előkelőségek káprázatos diszruhái soha el nem homályosuló nyomokat hagytak emlékezetemben.

TALÁLKOZÁS HANS BLUMMAL.

Egy napon, midőn a parkban sétáltam, figyelmemet egy fehér "Fedora" kalapot viselő fiatal ember keltette fel. Én franciának véltem, de mikor megszóllítottam, kitűnt, hogy a vértanú Blum Róbertnek fia, akit Windischgraetz herceg az 1848-iki bécsi forradalom napjaiban agyonlövetett. Az ifjú Blum jelenleg, mint a "Daheim" német képes-lapnak a tudósítója volt itt.

Barátokká lettünk azonnal s több kiránduláson voltunk együtt Páris körül. Blum révén ismerkedtem meg Dr. Busch Mór, Bismarck magántitkárával, úgyszintén Moltkeval a birodalmi gyűlés tagjával, melynek Blum is tagja volt.

Egy vagy két nap múlva ezen királyi ünnepély után Burnside tábornokkal találkoztam Versailles utcáin. Társaságában volt Sheridan tábornok is. A tábornok éppen most tért vissza Párisból, mint egy felhivatalos nagykövet jött, hogy elősegítse a fegyverszünet és béke létrejöttét.

Bismarck azonban mint ügyes politikus, miközben Burnside tábornokhoz néhány nagyhangú frázist intézett, elolvasta Jules Favre levelét, de a fegyverszünet, vagy a végleges békéről érdemlegesen nem nyilatkozott, miután ezt megelőzőleg Ferrieresben Favreval folytatott személyes tárgyalása sikertelen volt.

Bismarck, valamint a Páris előtt álló németek, úgy nyilatkoztak, hogy két héten belül befognak vonulni Párisba. Minden pillanatban várták a 700 darab nehéz ostromágyu megérkezését, melylyel a várost lövetni akarták.

Burnside tábornok azonban ellenkező véleményen volt s kijelentette, hogy Páris a leghevesebb ostromnak is két hónapig képes ellentállni s élelemmel is bőven el van látva.

BÉKEFELTÉTELEK MEGBESZÉLÉSE.

Október hetedikén Blum barátom révén jutott tudomásomra a terv, melynek alapján a németek békét hajlandók kötni. Blum viszont Dr. Buschtól, Bismarck titkárától tudta meg.

Az első elengedhetlen föltétel volt, Elzász-Lothringiának átengedése Metz városával egyetemben, de kihagyva Nancyt. Ezen terület élén egy a német szövetség által kinevezendő kormányzó állna mindaddig amíg e terület lakói hűségük bebizonyítása által a né-

met szövetség tagjaivá válhatnak. A második feltétel volt, hogy Franciaország fizessen legalább háromezer millió frank hadisarcot.

Megjegyzésre méltó s a későbbi események igazolták, hogy eme feltételek lelkiismeretesen és eredményesen végrehajtottak. Mivel ma Elzász-Lotharingia a német birodalom része és a szövetséges gyűlésbe képviselőket küld.

BOUGIVAL BOMBÁZÁSA.

Heves ágyúzást hallván Bougival felől, Október II-ikén reggel Hans Blum társaságában útnak indultunk a helység felé. Ekkor már láttuk a 37-ik ezredet és más különítményeket roham lépésben előre nyomulni a tűzvonalba.

Áthaladva Marly és Louvecieus helységeken, csakhamar elértük Bougivalt, hol szüntelenül röpködtek és csapódtak le a bombák. Egy épület előtt, álltunk meg, melyben a 47-ik ezred katonái zenekara volt elszállásolva. A zenekar tagjai éppen szerény ebédjüket fogyasztották, midőn egy löveg találta az épületet. Hatalmas rést ütött rajta és két zenészt megölt, hatot pedig megsebesített. De a löveg nem elégelte meg a kárt, hanem visszapattant s átütve a szomszédos ház falát, néhány lábnyira a földbe fűrődött és felrobbant.

Amennyiben én és Blum úr csupán mint szemlélői voltunk ezen ütközetnek, egészségünk és testi épségünk szempontjából, tanácsosnak tartottuk minél gyorsabban kereket oldani e veszélyes helyről. Egy magasabb domb mögé rejtőztünk, hol részben védve voltunk a Valerian erődéből záporoként szóródó bombák ellen.

A domb tetején egy csinos villát fedeztünk fel. Viszszahagyva kocsinkat, megmáztak a dombot és benyitottunk a villába, mely Gerome, a híres festő tulajdonának bizonyult.

A házat a legnagyobb rendetlenségben találtuk. Bútorok, értékes festmények, ebédlő és konyhabútorok a legtarkább összevisszaságban heverték szanaszét. A műteremben számos értékes vázlat — album volt, valamint egy befejezetlen festmény, Gerome nagyméretű vászna "A rabszolgavásár". Mi összeszedtük az értékesebb képeket, valamint az említett befejezetlen festményt, melyet keretéből vágtunk ki az állványon. Kocsinkba gyümöszöltük és vissza hajtattunk Versaillesbe, melyet a sötétség beálltával értünk el.

Azonnal a városházára hajtattunk, hol a megmentett képeket átadtuk, miután Gerome villája volt leginkább kitéve a Valérián erődből kilőtt bombák pusztításának.

TALÁLKOZÁSOM BISMARCKAL.

Szokásommá vált Sheridan tábornokot majdnem minden este meglátogatni, kivel a nap eseményeit meg-hánytuk, vetettük s egyszersmind a hazai hírlapokat kicseréltük. Így október 12-ik estéjén, midőn rendes látogatásomat tettem a tábornoknál, a szálloda egyik alkalmazottja berontott a szobába s jelentette, hogy Bismarck rövid időn belül meg fog jelenni, Sheridan tábornok üdvözlésére. Azonnal feláltam, hogy távozzak, nem akarván két ilyen nagy férfiúnak találkozását feszélyezetté tenni. A tábornok azonban marasztott és így szólt: "Óh őrnagy, ön csak maradjon, majd én bemutatatom Bismarcknak".

Sheridan tábornok feljebbvalóm lévén, én természet-

tesen engedelmeskedtem s elfoglaltam helyemet. Nehány pillanat múlva az ajtó kinyílt, s a “Vasember” belépett.

“Tábornok!” — úgy szólt, — “elnézését kell kérem, hogy még csak most jelenhetek meg önnél, de mint jól tudja, annyi fejedelem elszállásolásáról kell gondoskodnom, hogy időm ugyancsak igénybe van véve.” Kitűnő angol kiejtéssel beszélt, akárcsak egy született angol. A tábornok azonnal bemutatott engem, mint egy ex-unió őrnagyot, s a “Chicago Tribüné” haditudosítóját. Nehány udvarias megjegyzés után én eltávoztam.

Sheridan és Forsythe tábornokok megunván Páris bevételére várni, s valószínűleg Bismarck tanácsát követve, fenti látogatása alkalmából, október 14-én elhagyták Versaillest ama elhatározással, hogy Európát beutazzák és csak Páris megadása után fognak vissza térni.

SIKERTELEN KIROHANÁS.

Bár alig telt el nap, hogy a franciák meg nem kísérelték volna a tűzvonalon áttörni. Az október 21-ikén tett kísérlet eléggé heves és oly nagyszámú csapat bevonásával történt, hogy méltán beillett rendes csatának is. Huszonnegyedikén délfelé az ágyúzás, mely eddig a franciák részéről éjjel-nappal szörványosan hangzott, most folytonossá és rendkívül hevevé vált.

Sejtettem, hogy valaminek történni kell a Valerian erődben, melyet a német katonák “Baldrián” gúnynéven neveztek, mely egy növény neve volt, amelyből erős orvosi olajt gyártottak.

Én és Hans Blum kocsira ültünk és Maimaison felé

hajtottunk. Alig tettük meg az út felét, midőn kocsink összetört. Le kellett szállnunk s a kocsit az istálló fiúra bízva, mi gyalog folytattuk utunkat. Csakhamar a király kocsija haladt el mellettünk. Louvecious irányába hajtattott, honnét a csatateret leginkább áttekinthette. Félóra múlva ismét láttuk a királyt és kíséretét amint a fél mértföldnyi távolságban levő hátvéd felé mentek. Nemsokára ezután a trónörökös követte a királyt, nagy kísérettel. A király állandóan a kocsiban ült, míg a többiek lóháton követték, csak én és Blum voltunk gyalog. Mi igen csodálkoztunk, hogy a király és kísérete oly gyorsan haladtak a hátvéd felé, valami bajnak kellett történni a csatamezőn. E pillanatban Blum észrevette, Moltke tábornokot, aki lóháton közeledett. Blum feléje sietett és nyugtalan arccal kérdezte, hogy folynak a dolgok a tűzvonalban. A nagy stratégista könnyedén azt felelte: "Most már minden rendben van!". Ezt hallván s ilyen illetékes forrásból, Blum barátom lecsillapult. A trónörökös előtt álltunk meg, aki gondtalanul eregette a füstöt jól ismert színes porcellán pipájából. E pillanatban azonban a francia előőrök golyóinak fütyülése vált hallhatóvá, mire a trónörökös hirtelen jelt adott tisztjeinek az oszlásra, ami azonnal megtörtént. Az előkelő csoport a király és fejedelmekkel, védetebb helyre vonult.

Ezen ütközetben részt vett a hatodik, 46-ik és az 50-ik gyalogezred támogatva a póseni és alsó sziléziai hadtest által. A francia támadó sereg huszonnégy zászlóaljából, ötven ágyúból, hat gyorstüzélezből és a Yalerian erődből állt, mely 415 lánnyira a Szajna felett emlekedt s lövegei 7000 yardnyira hordtak.

Malmaisonnál a franciák állhatatosan nyomultak előre, míg el nem érték a Pompadour kastélyt, a mely-

nek falai mögött rejtőzködve a hatodik német gyalogezred halálosztó keresztüzébe kerültek.

A francia roham rendkívül heves és váratlan lehetett, minthogy csakhamar sebesültek kezdtek érkezni a hátvéd felé. Ezek egyike közölte Blum urral, hogy ezrede alaposan megtizedeltetett.

A fanciák azonban rendes szokásukhoz híven, csakhamar elveszítették lelkesedésüket s két órai küzdelem után vissza vonultak a Velerian erőd ágyúai által védett területre. Sok ágyút és gyorstüzelőt hagytak hátra és több mint százat közülök foglyul ejtettek a németek.

Ezen ütközet folyamán életemnek egyik legkülönösebb esetét figyeltem meg:

Amíg a csata javában folyt, egy asszony juhnyáját a küzdők közötti mezőre terelte s míg a báránysereg legett, ő a legnagyobb lelki nyugalommal gombát szedett.

A franciák ezen sikertelen kirohanása után, melyet a napról-napra szorosabbá váló német tűzvonal áttörése céljából kíséreltek meg, némi pihenés állt be az osztrómsereg számára, bárha folytonos éberséggel kellett őrködniük.

Az ágyúzás az erődből folytatódott, de minthogy kárt nem okozott, csak természetes következmény volt, hogy az ilyen fecsérlése a löpornak és lövegeknek csupán a városban bezárt franciák megnyugtatószól-gálhatott, akiknek a francia sereg csodálatos győzelmét híresztelték.

Én már annyira megszoktam a Valerian és D'Issy erődök ágyúinak moraját, hogy valahányszor éjjel szünetelt, azonnal felriadtam egészséges álomból.

EGY ESTÉM DR. BUSCH-NÁL.

Valahányszor nekem és Blinnak némi szabad időnk kínálkozott, melyet nem levelezés és portyázásra fordítottunk, rendszeren egy vagy két órát Dr. Busch házában töltöttünk, aki készséggel nyújtott felvilágosítást, minden újdonságról és ama tervekről, melyek a különböző német államok egységét célozták.

Számos érdekes anekdotát mondott el, melyek főleg mesterére a kancellárra vonatkoztak.

Ezen anekdoták és szálló igék egynehányát annak idején be irtam a "Chicago Tribune"-be tudósításaim keretében. Minthogy ama leveleket ellopták tőlem, itt közlök néhányat azokból az anekdotákból, melyeket Dr. Busch "A mi kancellárunk" című könyvéből vettem át.

Bismarck egy alkalommal így szólt: "Midőn meglátogattam 1866-ban a párisi kiállítást, eszembe ötlött: miként alakultak volna a viszonyok, ha a Luxemburgi kérdést kard döntötte volna el? Én volnék-e Párisban, vagy a franciák Berlinben? Mi nem voltunk akkor még olyan erősek, mint ma. Hannover és Hessen nem adhatott volna oly sok jó katonát, mint ma. A mi Schleswig-Holsteint illeti, akik legutóbb, mint orosz-lánok harcoltak, akkor még egyáltalán nem voltak képesek számottevő katonaságot állítani. A szász hadsereg züllött volt s újra kellett szervezni. Milyen nagyszerű fickók ezek a württembergiek s milyen pompásan festenek. Azonban 1866-ban ezek is még nevetség tárgyai voltak, mikor egy polgárországhez hasonlóan bevonultak Frankfurtba."

Ezen fenti anekdotából is fényesen kiviláglik, hogy milyen ügyes, előrelátó államférfi volt Bismarck.

Életcélja volt hosszú évek során át a német fejedelemségek egyesítése egy egységes német birodalommá.

Ezen eszmét szem előtt tartva céltudatosan dolgozott ennek létrehozásán; minden lépést megfontolva, mielőtt a tett mezejére lépett. Mintegy kivárta a kellő történeti pillanatot, midőn a kegyelem dőfést megadhatta.

THIERS VERSAILLESBEN.

Midőn Thiers a francia kormány székhelyéből Toursból megérkezett Versaillesbe, gyakran volt alkalmam látni őt. Alacsony termetű, tagbaszakadt férfiú volt, nagy és erősen kifejlett ősz fejjel. Körülbelül 73 év nyomta vállait. Választékosán öltözködött. Kemény fehér nyakkendőt s állig begombolt frakkot viselt. Szemei csillogók s arca rózsás volt. Inkább egy lelki-pásztor benyomását tett reám, mint egy államférfiét.

Bismarck véleménye Thiers államférfim képességét illetőleg nem nagyon hízegő volt. Dr. Busch szerint úgy nyilatkozott: "Alig van benne nyoma az államférfinak, túlságosan sentimentális ahhoz a foglalkozáshoz. Nem alkalmas alkudozásokra, könnyen ijeszthető. Érzelmait nem tudja ügyesen elpalástolni s hamar ugrasztható."

Ez meglehetősen szigorú kritika volt arról az egyénről, akit 1872 augusztus 31-én a francia kamara majdnem egyhangúlag választott meg a köztársaság elnökéül az új k'ormányforma szerint.

VIII. RÉSZ.

HAMIS HÍREK A FORGALOMBAN.

Eltekintve az október 27-én keletkezett izgalomtól, melyet Metz feladása okozott, Versailles meglehetősen csendes volt. Jobbra-balra szárnyaltak hírek, melyek a valóság alapját nélkülözték.

Ezen hazugságoknak egyike volt, hogy Párisban ellenforradalom ütött ki, s hogy a vörös republikánusok Blanqui Pyatt és Flourens vezérlete alatt letartóztatták Trochue tábornokot, Páris katonai kormányzóját és Jules Favret.

Hasonló kacsza volt, hogy Bazain és MacMahon tábornokok mint árulók számúztettek. Mindezen ál-hírek francia forrásból eredtek, céljuk az volt, hogy Metz elfoglalása által előidézett lehangoltságot ellensúlyozzák, mely Sedán után a legjelentősebb mozzanata volt ezen modern hadviselésnek.

Három hadvezér: Bazain, Canrobert és LeBoeuff 173,000 emberrel és jelentékeny hadi készlettel a Frigyes Károly herceg vezetése alatt működő német hadtest kezeibe jutott.

A POMERÁNIÁK ÉS TÁBORNOKAIK.

Frigyes Károly herceg hadtestének második hadosztálya a pomeráni népfőlkelő gárda parancsot kapott,

hogy egyesüljön a porosz trónörökös hadtestével, mely Páris előtt állt.

Megérkezésüket a németek valóságos ünnep-nappá avatták. A király és az uralkodó fejedelmek Lipóttal egyetemben, aki a háború közvetlen okozója volt, jelen voltak a bevonulásnál. A trónörökös, mint főparancsnok a következő napiparancscsal fogadta őket: “Második hadtest katonái! Ez az első alkalom, hogy benneteket parancsnokságom alatt a harmezőn láthatlak, bár a béke idején számos évekig parancsnokló tábornokotok voltam. Szívből üdvözöllek benneteket! Hősies önfeláldozó küzdelmek Gravelotnál és nagy győzelmetek Metznél büszkeséggel tölti el szívemet. Bizton hiszem, hogy úgy hazafiságunk, mint az ellenséggel való bánásmódunk által továbbra is kiérdemeljük legkegyesebb királyunk dicséretét és helyeslését.” Versailles, 1870 november 12.

Táborszernagy és a harmadik hadtest főparancsnoka.

Meg kell említenem, hogy a király úgy fiát, mint Frigyes Károlyt, a “vörös herceg”-et, érdemeik elismerésül, birodalmi táborszernagygyá, és Moltkét grófi rangra emelte.

SÚRLÓDÁS VERSAILLESBEN.

November első felében, mikor az időjárás kezdett rosszra fordulni, a német türelmesség is kezdett ingadozni. Az ostromló sereg, melynek téli szállása nagyobbrészt földhányásokból állott, melyek a nagy esőzések folytán csak szűkös menedéket nyújtottak az idő viszontagságai ellen: első ok volt, hogy türelmetlenkedni kezdtek a katonák Paris rohammal való bevételenek elhúzásában. A katonák békétlenkedése eljutott

a vezérkarig, hol szintén megoszlott a vélemény a város bevételeire vonatkozólag. Nevezetesen az volt a kérdés, roham vagy kiéheztetés által történjék-e a bevétel. A trónörökös és Bismarck a kiéheztetés, míg a király és Moltke, ágyúzás és ostrom mellett voltak.

Egy időre úgy látszott, mintha a király és Moltke terve érvényesülne, miután a nehéz "Krupp"-ágyúk megérkeztek. Azonban egy vagy más ok miatt, nem lettek felállítva s a hozzá való lövegek sem voltak láthatók. Közben, amint Dr. Busch-tól értesültem, tárgyalások folytak egyrésztől Bismarck, másrésztől Thiers a toursi ideiglenes francia kormány megbízottja között fegyverszünet és béke érdekében.

A toursi kormány élén Gremieu Glais, Bizoin és Gambetta álltak, akik nem mindig voltak harmóniában a párisi vezérekkel, miért aztán a tárgyalások elhúzódtak.

Leginkább hátráltatta a béke létrehozását, hogy amikor Bismarck és Thiers legjobban fáradoztak a meg egyezésen, Ducrot tábornok a párisi helyőrséggel több váratlan kirohanást kísérelt meg, melyet ama álhír okozott, hogy d'Aurette de Palladin tábornok a Loirei hadtesttel elindult Páris felszabadítására.

Ezen nyilvánvaló árulást a franciák drágán fizették meg. Ducrot meglepte a németeket és a württembergieket Champigni felé szorította. A második hadtest azonban gyorsan a würtbergiek segélyére sietett s visszavonulásra kényszerítette a franciákat.

A németek felbőszülve most már erőiesen hozzálátak az ellenségeskedések újból való megkezdéséhez s az ostromágyuk felállítottak. Közben a szomszéd városok, beleértve Versailles is, szigorúbb kezelés alá kerültek. Von Roon, német hadügyminiszter veje a

Szajna és Oise megyék főnöke lett. Az adóhátralékokat, ahol csak lehetséges volt, behajtották; rendelkezéseket hoztak mindenre s annak érvényt is szereztek, így például egy alkalommal egy kis város polgármesterét kényszerítették, hogy a város pincéit megnyissa és bort szolgáltatson. A polgármester azonban ezt megtagadta, mondván: “Nem fogom hivatalos állásommal fedezni a törvényes rablást! ’ ’

Egy más alkalommal a versaillesi polgármester felszólított, hogy néhány ezer gyertyatartót teremtsen elő. Miután azonban alig század részét lehetett volna előteremteni az egész megyében, a polgármesternek egy igen okos ötlete támadt. Ácsokkal ezer és ezer darab négyzögű deszkadarabot fűrészeltetett és azokat közepén kifúratta, s mikor mind elkészült, beszolgáltatta e megjegyzéssel: “Itt vannak a gyertyatartók!”

Ha az ostrom még hat hónapig eltartott volna, akkor Versailles annyira német befolyás alá kerül, hogy XIV-ik Lajos és Bonaparte Napoleon megfordultak volna sírjaikban. Bármerre fordult az ember, mindenfelé ilyen felírások ötlöttek szemébe: “Bundes-Kanzlei”, “Kriegs-Ministerium” és “Polizei Chef”.

A porosz trónörökös segítsége, melyet az újonnan érkezett metzi győzelmes hadtest szolgáltatott, siettetete a szorongatott város korai ágyúzását. A nehéz ostrom ágyúk, melyeket nagy nehézségek árán Villa Coublai mellett, 12 mértföldre Párától, összepontosítottak, lövésre készen álltak.

Azelőtt sehol a világon nem volt még látható egy csomóban ily tömeges felvonultatása a haláltosztó ágyúknak. 398 különböző méretű ágyú és mozsár volt a parkban felállítva.

Ezek 400,000 lövést adhattak le. A lövegek súlya 6 fonttól a hátultöltőknél egészen 50 fontig változott a mozsaraknál. Némelyek Strassburgból és más elfoglalt erődökből hozattak.

Látva a halált osztó ágyúszörnyeknek e nagy tömegét, tudtára ébredtem, hogy a kiéheztetés helyett a golyók és rettenetesen pusztító lövegek fogják siettetni Páris bevételét.

Sok barátom volt a versaillesi franciák között. Nem lévén érdekelt fél s hozzá amerikai, ők minden képzel és valódi bajokkal hozzám fordultak. Többek között azt kérdezték tőlem, hogy a poroszok (sohasem használták e szót “német”) komolyan bombázni akarják Párist? Volna hozzá szívük, hogy éhségtől elcsigázott nőket és gyermekeket hideg vérrel halomra lövetnek. Mire én azt kérdeztem: “Hát miért nem adják meg a várost?”

“Ah uram a becsület!” volt rendesen a felelet. Itt ismét a becsület fogalmának egy túlhajtott felfogása érvényesült, mely egyértelmű a bárgyúsággal. Ez emlékeztetett engem egy néger katonára, akit mikor gúnyoltak, hogy a harctérről megugrott, úgy felelt: “Mit ér a becsület és dicsőség a niggernek, ha már meghalt”.

TÉL ÉS HÓ.

December elején hópelyhek szállingóztak, melyek a télnek hivatalos jelzői voltak. Az ezred zenekara naponta délután hangversenyt adott a “Piacé des Armes” téren. Ez nagyban hozzájárult a helyőrség unalmának elűzéséhez. Minden jel arra mutatott, hogy Páris ostroma rövidesen befejezést nyer.

Az országban is erőd-erőd után hódolt meg s Chan-zay és Bourbakie tábornokok seregei érzékeny vereséget szenvedtek a „Vörös herceg” és Manteuffel tábornok seregétől.

Tisztán láttam, hogy a vég kezdete elérkezett s hivatásom az ostromolt város előtt rövidesen befejezést fog nyerni. Ennélfogva elhatároztam, hogy mielőtt ez bekövetkeznék, egy újabb körutat teendek Páris körül.

UTOLSÓ KÖRUTAM PÁRIS KÖRÜL.

Eladván “Sedán” nevű lovamat, lassú járása miatt, egy két lovas francia kocsit béreltem, hogy Párist körül kocsikázzam. Úgy számítottam, hogy egy héten belül végrehajthatom e tervet, föltéve, ha előre nem látott akadályok merülnek fel. A St. Germaini utat választottuk. odaérkezve a térparancsnoksághoz hajtottam, hol igazolványainkat hitelesítették. Ezen új rendeletet azért hozták, mert sok kém jelenlététől tartottak.

A fölött gyakran csodálkoztam, hogy miként terjedhettek oly gyorsan a hírek Versaillesből Párisba s onnét széjjel az egész országba. Egy francia úri ember, bizalmasan felvilágosított ennek eredeti okáról. Azt mondta, hogy a francia zöldség-árusok a legjobb hírvivők. Áruikkal szabadon jártak-keltek úgy a német, mint a francia táborban s megfigyeléseiket, melyek gyakran fedték az igazságot, közölték honfitársaikkal.

Amíg St. Germainben időztem és vártam igazolványaim átvizsgálását, tanúja voltam a háború egy szívet facsaró jelenetének.

Francia asszonyok és gyermekek nagy csoportja ve-

gyítve öreg emberekkel összegyűltek a térparancsnokság épülete előtt és kenyérért könyörögtek. Megjegyzendő, hogy a kéregetők korántsem voltak hivatásos koldusok, hanem a Páris körül lakó paraszt-asszonyok és gyermekek, akiket az ostromló sereg számára szükségelt élelmi szerek beszerzésére kiküldött Uhlánusok és Dragonyosok fosztottak ki az utolsó három hónap alatt mindenükből. Ilyen és ehhez hasonló jelenetek gyűlöltetik meg a háborút minden jó érzésű emberrel.

Visszakapván igazolványaimat, áthajtottunk a St. germaini terjedelmes erdőszélen, hol őzekre vadászó német tisztekkel találkoztunk. Csakhamar elértük Argenteuilt, mely 7-8 mértföldnyire van Páristól északnyugatra. Elhaladtunk Chateau la Fitté mellett, mely pompás pezsgőjéről híres. Sietve át haladtunk e kastélyon megbámulva a falakon függő festményeket. Különös véletlen játéka folytán, a festmények közt volt "Wilhelmshöhe" hová a "végzet embere" Napoleon mint hadifogoly került Sedán átadása után.

MONTMORENCY ÉS ENGHIEU.

Elhagyva Argenteuilt, mely különben Párist a legfinomabb zöldséggel látja el, elértük Montmorency-t, mely Páristól körülbelül 12 mértföldnyire fekszik délnyugatra. Ott akarván az éjét tölteni a "Fehér ló"-hoz a város egyetlen szállodájához hajtottunk. Azonban az ott szorongó német tisztek és katonák miatt nem kaphattunk helyet. Ezen szálloda és cimerének története, meglehetősen regényes színezetű.

Büszkélkedhetik ama tulajdonsággal, hogy több koronás főnek, fejedelemnek, költőnek, írónak s a művészeti és irodalmi hírességeknek volt lakóhelye mint

bármely más szálloda. 1737-ben Leduc építette. Néhány év múlva felépítése után egy csapat kedélyes fickó, nagyobb részt festők, költők, írók látogatták meg Montmorency-t (melyet Enghien néven is neveznek), hogy élvezzék nagyszerű levegőjét. A lakosok hivatkozva említették, hogy amíg a cholera vadul dühöngött az egész országban, Montmorency-t kikerülte. Ezen látogatók hetekig időztek ott élvezve a szálloda által nyújtott ételek és italok legjavát s amikor végre fizetésre került a sor, az egész társaság nem tudott összehozni annyit sem, hogy csak egyik tagjának számláját kifizethették volna. Végre abban állapodtak meg a sok huza-vona után, hogy e vig társaságnak egyik tagja, aki hírneves festő volt megfesti a szálloda címerét, ami meg is történt, s az a címer valóban a legkiválóbb az összes szállodák címerei között.

A SZÁLLÁS KERESÉS NEHÉZSÉGEI.

Montmorency annyira hemzsegett tiszteltől és katonáktól, hogy képtelenek voltunk éjjeli szállást kapni. Én végre megszólítottam egy fiatal német tisztet, hogy vezessen a térparancsnoksághoz, mit az teljesített is. Ott találtam Fuchs őrnagyot, a 93-ik "Anhalt Dessau" ezredtől, aki lekötelező szívéllyességgel fogadott és egy hatalmas négyszögletű kőházhoz küldött, hol a földre hintett zizegő szénán, végre nyugalomra hajthattuk fejünket. Ezen épület első emelete az ezred huscsarnokául rendeztetett be s a sarokban álló nagy "Erare" féle zongora szolgált a hús feldaraboló töke gyanánt.

Itt töltöttük tehát az éjszakát, de alvásról szó sem lehetett, mert az előőrsök folytonos lövöldözése ebben meggátolt.

EGY FÉNYES VACSORA.

Az az ifjú tiszt, ki a térparancsnokhoz vezetett, egy báró volt s minden ízében úri ember. Midőn látta, hogy nem tudunk sehol helyet találni, hol megvacsorázhathánánk, meghívott bennünket, hogy legyünk vendégei. Az pedig egyike volt a legkiválóbb vacsoráknak a harcmezőn, néhány mértföldnyire az ellenségtől.

A legfinomabb Ínyenc falatok kerültek az asztalra, amit csak pénz megszerezhet. Számomra a legízletesebb volt az "Erbsenwurst-Leves". Száraz összetört borsóból és vagdalt disznóhúsból állt a konyha művészet e remeke. Aki ezen ízletes ételt feltalálta, épp oly mértékben járult hozzá a német fegyverek dicső győzelméhez, mint Dreise a porosz fegyverek feltalálója. Házigazdánk, az ifjú tiszt, elküldött ezredének egy altisztjéért, aki vacsora után klasszikus zeneszámokat játszott a nagy Erar zongorán, mely élvezet belenyúlt a késő éjszakába.

Mikor én ött voltam Montmorencyben, Schwartzhoff és Tillintsky tábornokok is ott tartózkodtak. Ez volt az a Tillintsky, aki mint a 27-ik ezred ezredese 1866-ban rohammal verte ki az osztrákokat a Königgraetz melletti erdőből.

Azt is megtudtam az ifjú tisztől, hogy Fuchs őrnagy volt az egyedüli tisztársai közül, aki sértetlenül maradt a franciák szeptember 30-ik váratlan kirohanása alkalmával.

A "Hermitage" (Remete-lak) rövid meglátogatása után, mely egykor Jean Jacques Rousseau lakóhelye volt, egy dombról leszállva Montmorency híres völgyébe jutottunk, hol a híres Enghien fürdőket megtekinttük. Itt volt III-ik Napoleon unoka húgának Ma-

thilde hercegnőnek kastélya. Ezen kastély valamikor Condé herceg tulajdona volt, kit első Napoleon neutrális területen elfogatott, Párisba hozatott és megérkezése éjjelén lefejeztetett. Ezen árulás örökös szennyfolt marad Napoleon címerén.

Az Enghien fürdőktől a “St. Denis” vasútig hajtatunk, ahol a német előőrsök feltartóztattak. További haladásunkat meggátolták ama nagyméretű előkészületek, melyek Páris bombázását célozták. Számunkra nem maradt más hátra, mint vissza fordulni Versailles felé, hová négy napi távollét s körülbelül 75 mértföldnyi ut után megérkeztünk.

DUCROT SEREGE FELOSZLIK.

Mikor vissza érkeztünk Versaillesbe, tudomásunkra jutott, hogy az utolsó kirohanás alkalmával Ducrot serege alaposan lefogyott. Tagadhatatlan Franciaország nem volt többé az az ország, mely egy Napoleont, Massenat, Moreaut és Hocheot adott az első köztársaságnak s egy Nyet, Soult, Murát, Davoust, Kellermant és Lannest adott az első császárságnak.

A második császárság alatt a francia hadsereg főbaja az volt, hogy a legénység nem volt bizalommal följebbvalói iránt. Pedig a francia katonaság nem volt híjján a személyes bátorságnak, csupán az erkölcsi bátorság hiányzott, melyet csakis a tisztek magas erkölcsé eredményezhet. A francia fegyverek ép oly jók voltak, amint a németek-é, a chassepot oly jó volt, mint a német “Zündnadel”-fegyver. A “Victor de Reppy”-féle gyorstüzelő ágyúk pedig szintén megállták helyüket a német gyorstüzelőkkel szemben.

A NÉMET HADSEREG EGYENRUHÁI.

Miután 1870-ben a tél korábban beállt a rendesenél, Páris környékén az ostromló sereg katonái dideregtek átázott ruháikban, melyben annyi csatát küzdöttek végig. A Párist körülzáró sereget tetőtől-talpig új egyenruhával látták el, keztyű kivételével. Sohasem sikerült megtudnom, hogy mely okból nem kaptak a német katonák keztyűket.

VADÁSZAT FRANC TIRREURÖKRE (Francia vadászkatoná.)

Még az ostrom legcsendesebb napjaiban is Versailles nem nélkülözte az izgalmakat. December második felében jelentették, hogy kémek kószálnak a német táborban. Egy házról-házra való kutatás rendeltetett el. Egyik este, mikor szobámban irtain, háziasszonyom leánya lélekszakadva berontott szobámba és értésemre adta, hogy a porosz katonák kutatnak a házban. Azonnal kinyitottam szobám ajtaját s egy csapat porosz katoná egy káplárral élén állt vélem szemben. Franciául tudomásomra adta, hogy Francitirreuröket keresnek, kikről azt állítják, hogy a város házaiban rejtőznek. Én németül udvariasan felhívtam őt szobám átkutatására. Ő azonnal bocsánatot kért: "Ach, entschuldigen; sie sind ja ein Landsmann!" (Oh, bocsánat, ön egy honfitárs!). Ezzel elhagyták a házat, háziasszonyom és leánya nagy megkönnyebülésére.

A CSÁSZÁRI KORONÁT FELAJÁNLIJÁK VILMOS KIRÁLYNAK.

December utolsó napjaiban a német birodalmi gyű-

lés egy küldöttsége érkezett Versaillesbe, hogy Vilmos királynak felajánlják az egységes német birodalom császári koronáját. Hogy Vilmos király az egyetlen császár-jelölt, ez ismeretes és elhatározott dolog volt a Gravelot és Sedáni nyert csaták után. Én ezt a „Tribune”-hoz intézett egyik levelemben megjósoltam, jóval előbb, mint a küldöttség megérkezett.

A küldöttség 32 tagból állt, mely az akkori pártok különböző árnyalataiból választatott. Mindannyian a “Reservoir” szállodában laktak, honnét ebéd után hintókban és sárgára festett postakocsikban a Prefectura épülete elé hajtottak, hol a király szállása volt. Odaérkezve a birodalmi gyűlés elnöke, a tiszteletre méltó Simon ur vezetése mellett felvonultak az épületbe. Simon ur egyike volt azoknak, akik már 1848-ban felajánlották Vilmos királynak a császári koronát. Simon ur kíséretében voltak, Moltke gróf, Lipót herceg a porosz-francia háború okozója, Báró Rotschild Alfonso nagybátyja, kinek Férrieresi palotájában volt a király főhadiszállása. Csupán egy haditudosító nyert meghívást a szertartáshoz, a “London Illustrated News” kitűnő rajzolója és tudósítója, aki ezen történeti jelenetet megörökítette.

Ezen küldetés eredményeképpen Vilmos király 1871 január 19-én a Versailles! remek tükörteremben, német császárrá kikiáltatott. Ugyanazon napon a franciák újabb kirohanást kíséreltek meg a Valerian erődből. Talószínűleg sejtették, hogy mi van készülöben s megkísérelték megakadályozni a versaillesi történelmi pajtának megszenteltetését egy német császár megkoronázása által.

I. VILMOS POROSZ KIRÁLY NÉMET CSÁSZÁRRÁ PROKLAMÁLÁSA VERSAILLESBEN 1871 JANUÁR 18.-ÁN.

KARÁCSONY MEGÜNNEPLÉSE.

A legkülönösebb látvány, melyet versaillesi tartózkodásom alatt megfigyeltem, a karácsonyi istentiszteletek voltak, melyeket a különböző templomokban tartottak.

A "Notre Dame" székesegyház a bajor, szász, poseni és porosz-lengyel katolikus katonákkal volt megtömve. A német és francia papok felváltva olvasták a misét. Igen kevés francia férfi jelent meg a szertartáson s a nők és gyermekek, akik részt vettek, alig hiszem, hogy testvéri szeretetet tápláltak volna legyőzőik iránt.

"Vajha meghallgatásra találná imádságunk az égben, hogy jóakarat és béke költözne sziveikbe". Ez volt imája egy buzgó protestáns lelkésznek az egyik protestáns templomban, hol Luther és Calvin vallását követő német katonák vettek részt az Istentiszteleten.

A karácsonyi ünnepek két napig tartottak. Százazrekre menő karácsonyi ajándék érkezett a Vaterlandból (Október 15-e és november 15-ike volt kitűzve a német postaigazgatóság által a posta csomagoknak szállítására a harctérre.)

Ez aztán ugyancsak felvillanyozta a csapatok harci kedvét.

Az angol és amerikai tudósítók meghívott vendégeikkel egyetemben egy barátságos ebéd keretében ült meg karácsony ünnepét.

Nagyszámú "vaskereszt" érem került kiosztásra* úgy hogy a háború rettenetes jelenléte dacára, Jézus születésének ünnepe Páris előtt, vidámsággal ünnepeltetett meg.

OSTROMÁGYÚK HADIÁLLÁSBAN.

A karácsonyi ünnepek azonban nem gátolták meg az ágyúk felállítását a halálra szánt város körül. Egy elfogott léghajóban talált levél elárulta a párisiak szomorú helyzetét. Túlnyomó volt azoknak száma, akiknek szomorú karácsonyuk volt, mert sem pénzért, sem jó szóért nem kaptak sem húst, sem zöldségeműt. A levélből az is nyilvánvalóvá lett, hogy a lakosság nagyobb része kutya- és patkány-hússal csillapítja kínzó éhségét. Ugyancsak köztudomású lett, hogy a városi hatóság elhatározta a városi állatkertben levő állatokat elárverezni.

Valamint hogy Washburn úr az amerikai nagykövet amerikaiaknak és angoloknak útleveleket állított ki, akik az ostrom megkezdése előtt akarták elhagyni a várost.

Moltke vezérkarából Verdy alezredes, a háború történetírója, mint békekövet Párisba küldetett, hogy a város átadását kérje; s egyszersmind, hogy közölje velük a "Loire" hadtest teljes megsemmisülését Orleáns mellett. Valamint megbízott, hogy a francia helyőrség tisztjeit meghívja a német táborba annak meggyőződésére, hogy minden további ellentállás hasztalan.

PARIS ÁGYÚZÁSA.

Verdy missiója eredménytelen lévén, a király türelme is elfogyott. Parancsot adott a konok város megfenyítésére. A "Valerian" és d'Issy erődök voltak az elsők, melyek ellen a roham elhatározottatott. E kettő volt a legerősebb a Párist védő erődök közt s ha ezek elestek, akkor a többiek, valamint a falak 92 bástyáikkal egyetemben összeomlanak, mint kártya várak.

Nem sok időbe került s a d'Issy erőd romokban hevert. Azonban a Valerian erőd, melyet a párisi utcagyerekek "Grimeaud Apó" gúnyneven neveztek, 90 és 180 fontos lövegekkel felelt vissza a németek 50 fontos óriási mozsár lövegeire. Az ágyúzás néhány napig szakadatlanul tartott, mikor a német lövegek, már az "Arc de Triumph" körül kezdtek röpködni és elpusztítással fenyegették a tetején levő "Resistance" (ellenállás) szobor alakot. A védelem bátortalanná vált s január 14-én, miután az erőd s lőporkamrái golyó és kartács által rommá lövettek, a helyőrség egy utolsó kétségbeesett kirohanást kísérelt meg a német tűzvonal áttörése céljából. Azonban a német zászlóalj és páratlan tűzéréjük könyörtelenül elsöpörték őket. A játszma elveszett.

A proletárság forrongó szenvedélye a polgárság ellen több alkalommal zendülésekben nyilvánult meg, melyet a nemzeti-őrség, ennek volt feladata a város békéjét biztosítani, csak nagy erőfeszítések árán volt képes elfojtani.

A déli hadsereg megveretése saját tábornokaik híradása révén vált nyilvánvalóvá. Nem maradt más hátra, mint meghajolni a kikerülhetetlen előtt.

Január 28-án fegyverszünet jött létre az ellenfelek közt. Ennek értelmében a rendes és népfelkelő katonaság hadifogoly maradt, míg a német sereg birtokába veszi az összes párisi erődöket, közben a városnak megengedték, hogy élelemről gondoskodjék.

BÉKE-TÁRGYALÁSOK.

1871 január 27-ikén Vilmos császár a következő sürgönyt menesztette Augusztá császárnőnek: "Mélyen

megindult szívvel hálát adva Istennek, értesítlek, hogy a békepontok aláírtak. Csupán a Bordeauxi gyűlés jóváhagyása szükséges még.

Vilmos.”

Húsz nappal később a francia-porosz háború drámája befejeződött. Helyette kezdetét vette a “Párisi commune” borzalmi, mely nemcsak Franciaországnak hanem az egész civilizált világnak örök szégyenfoltja marad.

AZ OSTROM BEFEJEZÉSE.

Paris ostromának befejezésével hivatásom, mint a “Chicago Tribune” haditudósítója megszűnt. Előkészületeket tettem Versaillesst és Franciaországot elhagyni, Páris érintése nélkül.

Bár sok minden okom volt nem bevonulni a győztes hadsereggel Párisba, de főleg az tartott vissza, hogy nem akartam tanúja lenni a félrevezett francia nép megaláztatásának.

Egy év előtt láttam Párist virágzó pompájában és nagyságában s látnom a meghódolás után, csak lelki fájdalmakat okozott volna. A kóválygó hírekből úgyis megtudtam, hogy inkább egy kihalt, mint az élettől lüktető városhoz hasonlít.

TÁRSADALMI ÉLET VERSAILLESBEN.

Egy város társadalmi életét nem igen lehet kellőképen megítélni, amíg ellenség lakozik benne. Azonban amennyire megfigyelhettem, a versaillesi élet békés és rendes körülmények között, igen fejlett lehetett. Helyén valónak tartom megjegyezni, hogy Versailles volt

az egyedüli város Rheimstól nyugatra, melynek lakói nem menekültek el a németek közeledésének hírére. Nekem előnyül szolgált, hogy olyan országból jöttem, melynek Franciaország iránti hagyományos barátsága és jóakarata ismeretes volt s így a Versaillesiek nem kerültek el. Ellenkezőleg nagyon gyakran kaptam meghívást a város irodalmi köreihez melyeken csak kevés alkalommal jelenhettem meg haditudósítói kötelezettségem miatt.

Ilyen megjelenések alkalmával nagy óvatosságot kellett kifejtennem, hogy mit mondok, amenyiben amint megtudták, hogy amerikai haditudósító vagyok, mindenféle panaszokat hoztak fel az ostromlók ellen.

Emlékszem egy alkalommal, midőn a város polgármestere által adott irodalmi estélyen jelen voltam, egy írónő, Madame Adélé Honman jött hozzám s így szólt: “Óh, uram; a szép Franciaország megmarad a nagy nemzetnek, még ha el is bukna, mint hajdan Görögország és Carthago!” Mire én udvariasan azt feleltem: “Ah, asszonyom; a szép Franciaország emléke megmarad nagyon hasonlóan mint Görögország és Carthago emléke!”

HADITUDÓSÍTÓK PARIS OSTROMÁNÁL.

Amikor megérkeztem Versaillesbe, 1870 szeptember havában, akkor még kevés tudósító volt a harmadik tadtessel Páris előtt. Amint azonban az ostrom előrehaladt, számunk megnövekedett. Az angol sajtó kiváló képviselőre talált, Walker kapitány a berlini angol nagykövetség katonai attachéjában; valamint Hosier kapitány a Londoni “Times” tudósítójában. Továbbá Dr. Russel szintén a “Times” tudósítója volt,

aki egy csapat lovat, lakájt és titkárt is hozott magával. Ugyancsak tudósítója volt, Sir Henri Havelock, aki unokaöccse volt a híres Lucknowi Havelocknak.

Mindezen tudósítók azonban ellenszenvesek voltak a franciák előtt, esztelen zsarolásaik miatt. Sir Henry Havelock kivételével egyiknek sem jutott eszébe, hogy Páris körüli portyázás közben szerzett takarmányért vagy élelemért fizessen. A fenti ok miatt gyakran kérdezték tőlem a franciák, hogy vajjon az angolokkal van-e háborújuk.

A német tudósítók közül különösen megemlítsre méltó dr. Kaysler, a berlini "Associated Press" főtudósítója. Hans Blum a lipcsei "Daheim" képes lap tudósítója. Ezen két urral gyakran találkoztam Dr. Busch, Bismarck titkáránál.

Dr. Kaysler volt az a tudósító, aki nem tudván bevárni Páris megadását, december elején Dél-Franciaországba indult, Von der Tann hadseregéhez. Rábeszélni törekedett, hogy én is menjek vele. Miután nekem Páris ostromát kellett megírnom lapomnak, nem tartottam helyesnek állomást cserélni. Jó ideig mit sem hallottunk felőle, míg végre neje levelet kapott, Pauból, Basse Pyrene kerületből, hol mint hadi fogoly volt visszatarva.

A német sajtó tudósítói nem rendelkeztek oly terjedelmes működési zónával az események jelentésében, mint az angolok vagy amerikaiak. Egy kölni újság tudósítója öngyilkosságot követett el Versaillesben, mert a német hadügyminisztérium megfenyítette.

A Páris előtti haditudósítókról szóló ezen leírásom hiányos volna, ha meg nem emlékeznék egy komikus eseményről, mely december 19-én játszódott le.

Mikor a térparancsnokság előtt megálltam, egy sa-

játságos processió közeledett felém, mely körülbelül egy tucat civilből állott, öröktől kísérve. Csakhamar felismertem köztük angol tudósító kollegámat, Hosier kapitányt, aki minden képzeletet fölülmúló dühösséget árult el. Bosszút esküdött, mint ő nevezte, ezen hallatlan sérelemért, mely az angol lobogót érte. Azonban az incidens csakhamar elfelejtődött, miután az őrség tisztje kimagyarázta, hogy tiltott területen járkáltak az urak, azért tartóztatták le őket.

Johnson kapitány egy angol tiszt, aki a német tűzvonalon keresztül igen gyakran járt Párisba, az elővéd egy tábornoka által végre figyelmeztetve lett, hogy ha még egyszer mutatkozik a tűzvonalban, agyonlöveti. Ezen figyelmeztetés után többé nem volt látható.

ELMÉLKEDÉSEK AZ OSTROM FELETT.

A szenvedések, melyeket Paris előtt átéltem, ugyan csak súlyosak voltak, de viszont a szerzett tapasztalatok, nem egy szempontból igen értékesek. Mint említettem, én a király főhadiszállásához voltam beosztva, nevem megjelent a tudósítók névsorában.

A királyi főhadiszállás a harmadik hadtesttel volt Frigyes Vilmos trónörökös vezérlete alatt. Tapasztaltam, hogy előzetes ideáim a német tisztról és katonáról tévesek voltak. Amíg megbámultam őket szép és egészséges megjelenésük, valamint fegyelmükért, ugyanakkor nem, tagadhattam meg csodálatomat a francia rendes és tartalékos katonaság személyes bátorsága felett. Amikor fegyelmet említek, ezt nem mondom a bajorokról, akik közt a fegyelem igen laza volt. Élmezési osztályuk rendetlen. Ha egy adott helyre érkeztek, rendszeren kisebb csapatokban, a táborhoz közel eső fal-

vakba elszéledtek, honnét csakhamar élelemmel és borral megrakodottan tértek vissza, melyet aztán a táborban széjjel osztottak.

Amikor a bajor katonát elszállásolták egy franciánál kivel nem tudott beszélni, kivette zsebóráját és rámutatott a: 9, 12, 3 és 6-os számokra és ismételte ezen szavakat, melyeket betanult: “lei Dejeuner”, “lei Diner”, “lei Souper”, “lei Boire” (ekkor reggeli, ekkor ebéd, ekkor vacsora, ekkor itatás.)

Mindez oly komikusan történt, hogy a francia gazda nem tudott megaragudni, azonkívül, egyhitűek, katolikusok voltak, mely körülmény a francia parasztnál sok bűnt eltakart. Ami pedig a németek zordonságát és szigorúságát a franciákkal szemben illeti, arról csak annyit, hogy végtére is a háború nem gyerekjáték s a franciák voltak a provokálók.

Habár láttam férfiakat az akasztófára ítélve, mert házaikból Bougivalnál a hátráló német seregbe lövöldöztek, de tanúja voltam annak is, mikor francia öreg embereket és asszonyokat St. Germainben a német élelmezési osztály élelemmel ellátott.

Ama francia menekültek emlékeztettek engem Roger híres szobrásznak “Union menekültjei” agyag szobrocskáira, melyek az amerikai polgárháború idején a szენvedélyeket annyira felkorbácsolták.

EGY FELHÍVÁS CHICAGOHOZ.

Mielőtt elhagytam Versaillest, hogy haza induljak, a városi tanács egy segélykérő felhívást küldött hozzám aláírva a polgármester és Bosely rendőrfőnök által, kérve, hogy küldjem el városomba, amit én készséggel teljesítettem.

UTAZÁS HAZAFELÉ.

A tavasz beáltával elhagytam Versaillesst. Meglátogattam Strassburgot, melyről azt hittem, hogy tetemes kárt szenvedett. Azonban tapasztaltam, hogy híres székesegyháza és néhány épülete jelentéktelenebb megsérülésén kívül, mi kárt sem szenvedett.

Majd Berlint és Hamburgot tekintetem meg, mely utóbbi helyen hajóra szállva, körülbelül két heti utazás után elértem New Yorkot, illetőleg Chicagót.

Miután német hajón utaztam, a Shetland szigetektől északra hajóztunk, attól tartva, hogy francia cirkálóval találkozhatunk, mely még nem értesült a háború befejezéséről.

Idejében érkeztem Chicagóba, hogy tanúja lehessen a nagy német ünnepnek, melyet a Chicagói németek a béke helyreállításának örömeire rendeztek.

Csak rövid ideig tartózkodtam otthon, mikor újra hajóra szállva Glasgow Skócián át, Berlinbe utaztam. Ezen alkalommal magammal vittem családomat is, mely nőm, fiam és leányomból állt.

VISSZATÉRÉS A HARCTÉRRŐL.

Sikerült dolgaimat úgy rendezni, hogy jelen lehettem Berlinben "A német veteránok dicsőséges bevonulásánál". Valamint Frigyes Vilmos porosz király szobrának leplezésénél, mely 1871 június 18-án ment végbe. Két héttel ezen események előtt már megindult a népvándorlás Berlin felé, Németország minden részéből.

Az időjárás ideális volt. Az utcák, melyeken a menet végig vonult, gyönyörű díszben pompáztak s számos diadalkapu volt a tereken felállítva.

Az "Unter der Linden" úton számos tribünt emeltek a hatalmas néptömeg elhelyezésére. Az út mindkét oldalán, hol a felvonulás elhaladt, a hadizsákmányul ejtett kétezer ágyú volt elhelyezve.

A menet élén a franciáktól elvett hadilobogókat viték. A francia fegyverek és kardokból pedig számos hadi emléket emeltek.

Amikor a győztes hadoszlop első osztálya elhaladt a Brandenburgi kapu előtt, a berlini városi hatóság, valamint más német városok küldöttségei fogadták a császárt a kíséretében levő összes koronás főekkel együtt. Abban a pillanatban, mikor a császár ragyogó kísérete élén a "győzelmi kapu" felé lovagolt, fehérbe öltözött ifjú leányok százai, virágot szórtak útjára.

A harcosok menete a porosz gárdával élén haladt át a kapun. Minden ezred, mely a háborúban részt vett, egy különítménnyel volt képviselve, élén az ezred zászlajával.

Néhány óra telt el, amíg a menet elhaladt ama hely előtt, hol én és családom álltunk és néztük a győztesek felvonulását.

Az előttem álló ágyút őrző őr engedelmével gyermekeimet az ágyú tetejére állítottam, hogy onnét figyeljék a látványosságot.

A menet elvonulása után a császár, Frigyes Vilmos szobra leleplezésre indult. Ezen szertartásban segítségére voltak az összes uralkodó fejedelmek, tábornokok s a birodalmi gyűlés tagjai.

Augusztá császárné udvarhölgyeitől környezve a királyi fogatban ülve jelen. Victória trónörökös-né pedig gyermekei társaságában egy másik udvari fogatból nézte az ünnepélyt.

A díszlovások leadása után a császár leszállott lová-

ról s megállván az oszlop talapzatánál, a következőket mondta: “Eme szobor, mely a béke idejében készült, most az újkor legbrilliansabb, de egyszersmint legvéresebb háborújának emlékévé válik. Vajha a béke, mely oly drágán szereztetett, örökké tartós maradna.” A nap ünnepélyes befejezése a győztes parancsnokok kitüntetése volt. A császár számos érdem jelet osztott ki, több tábornokot a legkiválóbb ezredek örökös tulajdonosaivá nevezett ki.

A legfelsőbb kitüntetettek voltak a következők: György szász trónörökös, Lipót bajor fejedelem, Yon Roon tábornok, ki a német birodalom örökös grófjára avatott, Yon Moltke gróf, a birodalmi hadsereg tábornoszernagyává, míg Bismarck birodalmi herceg rangjára emeltettek.

Így végződött a győztes hadsereg bevonulása Berlinbe. De milyen áron? A vér és pénzveszteség oly óriási volt, hogy még csak hozzávetőleg sem körvonalazható. Csupán a két nemzetnek bánatos gyászolói, a harc téren elesettek sok-sok ezreinek és a rengeteg sebesülteknek hátramaradott családjai mondhatnák meg, hogy mennyi fájdalmat állottak ki a háború előtt és után.

A meghódított terület jelen politikai helyzete legjobban igazolja, hogy mennyire üres ámitás az u. n. “hódítás”. Az az idő már elmúlt, amikor még nagy területeket, vagy egész államokat cserélhettek, vagy eladhattak a lakosok hozzájárulása nélkül.

Az a háromezer millió frank hadisarc, mely három ször akkora volt, mint Németország egyévi bevétele abban az időben, nem tette gazdagabbá Németországot, sem szegényebbé Franciaországot. Mindkét állam pénzügyileg teljesen összeszedte magát s ma már nyo-

ma sincs az akkori rettenetes küzdelemnek. Sőt ha a jelek nem csalnak, Franciaország ma nagyobb anyagi jóléttel dicsekedhet, mint Németország.

Ha Napoleon hallgatott volna feleségének, Eugénia császárnőnek tanácsára, talán nem halt volna meg, mint száműzött s Franciaország nem szenvedett volna oly megalázó vereséget.

A császárné szavai, melyeket az akkori idők legjobban informált egyénitől hallottam, ezek voltak Napóleonhoz: „Tartsd meg a nemzetnek tett ígéretedet, mert, nem szeretem az erőszakot s meggyőződésem, hogy lehetetlen két államcsínyt elkövetni ugyanazon kormány alatt.”

Berlinből Marienbadba utaztam a családommal együtt. Három hetet töltöttem ott s felújítottam barátságomat, Dr. Luccával, ki 1869-ben első otlétem alkalmával kezelte.

Dr. Lucca nagybátyja volt a világhírű primadonnának Lucca Paulinának, aki gyakran énekelt New York és Chicagóban is.

Marienbadból Bécsbe utaztunk, hol lakást béreltünk. Tervünk volt, a telet ott tölteni a császárvárosban, de mint a példabeszéd mondja: “Ember tervez, Isten végez.” A nagy chicagói tűz, mely 1871 október 8. és 9-ikén dühöngött, nagy mértékben megváltoztatta előzetes tervemet.

Nemsokára a chicagói tűzvész után családi körünk megszorodott egy chicagói ifjú hölgygyei, Miss Rosalie Magnussonnal, aki Bécsbe jött zenei tanulmányainak befejezésére. Bemutattam a híres Rubinstein Antalnak, a nagy zongora művésznek, aki akkor Bécsben lakott. Ő viszont a legjobb zongora tanárnak, Dorr Antalnak ajánlotta.

HANGVERSENY A TŰZKÁROSULTAK JAVÁRA.

1871 november 19-én részt vettem egy zenei- és drámai előadáson, melyet a chicagói tűzkárosultak javára rendeztek a "Karl színház"-ban a bécsi opera és más színházak tagjainak közreműködésével. A hangverseny anyagi eredménye körülbelül 4000 forint, Miss Hinnie Hauck által a "Chicagói segítő egyesület"-hez küldetett. E fiatal hölgy önfeláldozó és fáradságot nem ismerő munkássága hozta létre eme eredményt.

1872 tavaszán meglátogattam Budapestet is üzleti ügyekben. Hanem ott tartózkodásom alatt egy kellemes esemény adta elő magát. Ugyanis J. S. Kauser urat, alkonzulunkat helyettesíthettem s így Wm. H. Seward urat és társaságát fogadhattam a keletről való visszatérésük alkalmával.

A társaság, Seward urból, nevelt leányából, Miss Olive Risley Sewardból s annak nővéréből állott. Csak egy napig tartózkodtak Budapesten.

Visszatérve Bécsbe, John Jay követünktől oroszországi útlevelet kértem, melyei birtokomban Dél-Oroszországba indultam. Meglátogattam: Berdischeff, Gitomir, Odessa és Singury városokat. Ez utóbbi helyen egy hétig tartózkodtam orosz barátomnál, Michailowsky kapitánynál, a cári garda nyugalmazott tisztjénél, aki néhány évvel előbb Chicagóban meglátogattott.

Ez lévén első látogatásom Oroszországban, iparkodtam megismerni az orosz nép jellemét, mely tudatlanságában önmaga kovácsolta bilincseit, amikor 1848-49-ben Ausztriát segítette Magyarország függetlenségi törekvései ellenében.

Dacára annak, hogy útlevelem volt, mégis állandó-

an felügyelet és kémkedés alatt állottam. Sőt a kémkedés még a Lingury postára is kiterjedt, hol midőn bélyeget vásároltam az Egyesült Államokba küldendő levelemre, megkérdeztek a levél tartalma felől.

Ez az orosz kémkedési rendszer nemcsak az idegekre, de a vélok éjjel-nappal érintkezőkre is kiterjed.

Oroszországi látogatásom főcélja nemcsak Mihailowsky kapitány felkeresése volt, hanem főleg egy ügynökség felállítása Odessában a Piano, III.-ban levő "Marsh és Stewart" mezőgazdasági gépgyár képviselőjére. Barátom, a kapitány, szerencsétlenségére a cég kizárólagos orosz képviselője volt. Azért említem szerencsétlenségére, mert nemsokára a kormány száműzte őt Theodosiába (Transcaucasus), hol megtört szívvél rövid idő múlva elhunyt.

Természetesen 1872 óta, sok minden változott. Az egyetemes civilizáló megújulás az elmúlt 50 év alatt a világ minden sarkába eljutott s Tolstoj oroszországiában sem maradt hatás nélkül. Bár számos dél-oroszországi várost látogattam meg, Odessát "az orosz Florencet" találtam a legvonzóbbnak. A kereskedelmi tevékenysége Chicagóra emlékeztetett azon különbséggel, hogy Odessának két kikötője van, míg a két és fél millió lakossággal bíró Chicagónak egy sincs.

Nagyszerű kociutai vannak a tengerparton s alapítójának, Richelieu hercegnek, gyönyörű emlékszobrával dicsekedhetik.

Oroszországból visszatértem Bécsbe, hol nagyban folytak az előkészületek a világkiállítás rendezésére.

Bécsi főkonzulunk, P. S. POST barátom közbenjárásával sikerült a kiállítás elnökétől, Báró Schwarcz Senborntól engedélyt kapnom egy amerikai bar- és vendéglő felállítására.

JÚLIUS 4-ik ÜNNEPLÉSE BÉCSBEN.

Az amerikai nemzet ünnepének évfordulója 1872 július 4-én méltóan ünnepeltetett meg John Jay által, aki méltó utódja volt a nevét viselő ősenek.

Az idegen nagykövetek és ministerek voltak jelen. Hazafias beszédeket mondtak Jay ur és Post főkonzul ur, míg viszont nekem jutott osztályrészemül ama megtiszteltet és, hogy a „szabad sajtó”-ra emelhessem poharamat.

Midőn az engedélyt megkaptam, visszatértem Chicagóba s neki láttam a bevásárlásokhoz, hogy a vállalat becsületére váljék az Egyesült Államoknak és anyagilag is sikeres legyen. 1873 február 25-én érkeztem vissza Bécsbe, miután Chicago, New York, London, Páris városokban nagyobb bevásárlásokat eszközöltem. Bécsben munkához láttam s a tornyosuló akadályok dacára, melyek az ahhoz nem értő kiállítási biztosunk által idéztettek elő, aki mindenképen lehetetlenné akart tenni, mégis én voltam az egyedüli, aki a kiállítás megnyitása napján, május 1-én üzletemmel készen álltam. A kísérlet azonban balul ütött ki, mert a helyett, hogy pénzt csináltam volna, tekintélyes összeget veszítettem. Csupán egy hasznom volt, sok amerikai és más idegen barátokra tettem szert vendéglőm látogatói közül.

Főoka a különböző kiállítási vállalatok pénzügyi bukásának, az akkoriban Ausztriában uralgó cholera félelemnek és az általános világgazdasági pangásnak tulajdonítható.

Bár vállalatom, pénzügyi szempontból sikertelen volt, mégis megnyugtatómra szolgált ama eredmény, melyet a “Chicagói Tribune”-höz intézett leveleim

okoztak. Ama leveleim mintegy életre keltették az illetékes faktorok üzleti kedvét s gépeink, különösen gazdasági gépeink mint “McCormick”, “Champion” és “Marsh”-féle gépek exportálását Európába.

A kiállítás bezárása után visszatértem Chicagóba. Megérkezésem után ismét folytattam a chicagói “Board of Trade”-n működésemet, hol az 1869 évben szülőföldemre tett első látogatásom óta üzlet-kötési jogosultsággal bírtam. 1873 év óta a “Board of Trade”-n való szereplésemnek megvoltak a maga sikerei és sikertelenségei, melynek elmondása nem igen érdekelné az olvasót. Ami érdekes erre vonatkozólag s magán életemet illeti, az 1910- és 1911-ben több cikk keretében látott napvilágot az amerikai “Elevator and Grain Trade” című lapban: “A chicagói Board of Trade hasznossága és káros kinövéssei” című fejezetekben.

VÉGSZAVAK.

Néhány év óta, teljesen visszavonultam az üzleti élettől. Bár testi erőm elég megfelelő, valamint szellemi képességemnek is teljes birtokában vagyok, de éveimnek száma oly súlyos teherként nehezül vállaimra, hogy az üzleti élettel járó gyors tevékenységet már képtelen vagyok kifejtteni.

Szerető nőm és gyermekeim körében, Harvard Avenuei csendes kis házikómban, távol a nagy világ zajától el-el merengek a letűnt hosszú évtizedek viharain, melyeket becsülettel küzdöttem végig.

Olykor felkeresnek az én kedves magyar barátaim is és szívemet az igaz öröm tölti el, mikor hallom az

édesen zengő magyar nyelvet ajkaikról. Hiszen majdnem 60 évig, csak néha-néha hallottam ezt az édes anyanyelvet.

Aztán el-el látogatok az “Egyetemi Kör” gyűléseire, melynek elnöki tisztét töltöm be. Néha-néha elmegyek magyar honfitársaim ünnepélyeire, mulatságaira s nekem mindig úgy tűnik fel, mintha egy hosszú, igen hosszú nyomasztó álomban, idegen tájakon bolyongtam volna. És most késő aggságomban egy rövid időre felébredtem, hogy újra halljam anyanyelvem bájos zengését, dalait és gyönyörködhessek az én kedves magyar testvéreimnek, úgy szellemi mint az ipar terén való haladásában itt ez ujhazámban.

És teljesen kibékülve az élet viszontagságaival, csendes megnyugvással várom a második nagy álmomat, melyből nincsen többé ébredés.

Ajkaimon egy kéréssel búcsúzom tőletek, magyar honfitársaim:

Küzdjetek és haladjatok az egyenes utakon s bár legyetek ezen új hazának, az Egyesült Államoknak, engedelmes, jó polgárai, de szíveitek mélyén vigyétek sírjaitokba a szülőháza szeretetét.

